

Kir Bulyčov

Agent kosmické flotily

Archeolog Fotij van Kun byl nevýslovně šťastný.

Takový pocit se nedal měřit významem toho, co se ve skutečnosti událo. Výsledek dlouhých let čekání na vítězství, završení nekončící trvající práce, závěr dlouhodobé cesty, to vše může pro člověka znamenat únavu nebo dokonce určité rozčarování, zatímco nenadálá maličkost ho může naplnit radostí až po okraj.

Fotij van Kun mířil do hotelu ulicí Tří naplnění. Za poslední čtyři dny tuto krátkou, přímou cestu už důvěrně znal. Znamenalo to deset minut chůze ve stínů domů visících nad chodci jako obrovské tykve nad mraveništěm. Generální konzul Olsen, mrňavý, obtloustlý, avšak patřičně vzdělaný a zdvořilý člověk, toto město nazval městem pro obry. „Tento druh obydlí,“ vysvětloval Fotiji van Kunovi, „je dílem historického vývoje. Vzniklo v době nepřátelství mezi klaný. Ono se totiž těžko dá útočit na vajíčko postavené na špičku a navíc trůnící na pilotech. Proto i okna nejsou nikdy níž než pět metrů nad zemí.“ Každá obydlená tykev byla natřena výraznou barvou, původně to byla barva klanu, a nyní, když už pojem klanu odumíral, šlo spíše o barvu, která byla v módě.

Vysoko nad hlavou se tykve téměř dotýkaly boky, pod nimi byl na dlažbě příjemný chládek. Fotij van Kun dorazil na křižovatku, slunce se mu opřelo rovnou do tváře, proto podobně jako ostatní chodci i on pospíchal do stínu nejbližšího domu. Přicestoval do tohoto města v nejteplejším období a po chladu a šeru u vykopávek na planetě Ar-A nedokázal přivyknout prašnému vedru. Zvlášť kruté to bylo v hotelu. Postavit takovou budovu vyžadovala doba, protože se počítalo s turisty z jiných světů. Tak ve městě vyrostl jakýsi kufr zasazený mezi melouny. Klimatizace v něm nefungovala a jestliže se v tradičně postavených domech s dvojími stěnami drželo v zimě teplo a v létě příjemný chládek, pak zrcadlové plochy hotelu vytvořily dokonalý shromažďovač slunečního tepla. Nejteplejší pokoj v hotelu, který patřil nyní archeologovi, byl současně nejteplejším místem ve městě.

Cestou do hotelu, kde se chtěl převléknout a osprchovat před svou přednáškou, si s hrůzou představoval, jak vkročí do dlouhé řady pokojů rozpálených sluncem, když vtom si všiml toho krámku.

Do krámů, podobně jako do všech domů, se musí šplhat po strmých schodech. Když si někdo chce prohlédnout vývěsní štít, musí

zvrátit hlavu dozadu. Aby prodavači nenutili zákazníky k tomuto náročnému úkonu, vystavovali vzorky svého zboží na dlažbě rovnou u schodů. Samozřejmě, že sem nedávali nejcennější předměty.

Fotij van Kun procházel kolem tohoto krámku už kdoví pokolikáté. Doposud vždy ale příliš spěchal nebo byl v zajetí místních vědců, takže vystavované zboží sice viděl, ale nevnímal.

Nyní se zastavil před papírovou figurkou ve starém kroji z ptačích per. Postavička vyčnívala z hliněného podstavce natřeného výraznou barvou. Fotije van Kuna napadlo, že tu jistě prodávají suvenýry. A protože to byl člověk zvědavý, vystoupil po úzkém schodišti, otevřel nad sebou dveře spletené z bambusu a ocitl se v kruhové místnosti.

Jakmile majitel krámu spatřil hosta, nasadil si na hlavu stříbřitou čepičku, tím místní obchodníci vyjadřují úctu k zákazníkovi, a širokým gestem, jakým rolník zasévá zrní, ukázal na velkou informační tabuli připevněnou na zdi. Pravý krajní panel ne právě nejpřesněji nabízel překlad potřebných slov do kosmického jazyka, takzvané kosmolingvy.

Van Kun se prodavači uklonil a začal si prohlížet zboží na policích. Byl tu ráj pro sběratele suvenýrů. Loutky, hrnečky, vázy, hračky z ptačích per, mramorové a ametystové kuličky na věštění, hedvábné rohože a koberečky s ornamenty ze skleněných perliček, koule na přemýšlení, prastaré malé sekyrky s kdysi jedovatými trny, zlatá želví vejce a přilby z želvích krunýřů, trepky pro návštěvy a sandály do slavnostních průvodů, pouzdra pro milostné poémy, křišťálové „oči lásky“ s nefritovými zřítelnicemi, soupravy holí, rodinka maket Eiffelovy věže, která se sem dostala kdovíjak, kolektivní kuřácké nádoby připomínající dikobraza... Hodně podobných věcí.

Van Kun pomalu procházel kolem polic. Bylo mu jasné, že když sem přišel, musí si něco koupit, aby prodavače neurazil (na to ho několikrát upozorňoval Olsen). Jinak by musel prodavač takového zákazníka něčím obdarovat. Hledal tedy očima něco malého, avšak nevšedního a nejlépe i užitečného. Van Kun byl člověk praktický.

A vtom uviděl na spodní polici vojáčky na hraní.

V té chvíli ho naplnilo nezměrné štěstí.

Když před mnoha lety odlétal ze Země, zanechal tam velkou sbírku takových vojáčků, snad to byla největší sbírka na Zemi. Od té

doby se domů nedostal, protože musel žít v Galaktickém centru a odtud odlétal s expedicemi. Země byla totiž od Centra příliš daleko a když si člověk zvolí za povolání kosmickou archeologii, na rodnou planetu se obvykle vrací, až když odchází do důchodu. Avšak vášň sbírat vojáčky ho neopustila. Jejich výroba nebyla bohužel ve vesmíru příliš běžná, a dokonce ani na zcela civilizovaných planetách o ní často neměli potuchy. Van Kun se naučil sám vojáčky odlévat z cínu a barvit je. Spoustu času trávil v muzeích a na vojenských přehlídkách, kde fotografoval a maloval. Když se ve vykopávkách vyskytl hrob vojáka, vždycky k němu přivolávali van Kuna. Za dvacet let jeho sbírka čítala už třináct tisíc postavíček, a kdyby se dala dohromady s tou, kterou zanechal na Zemi, zcela jistě by byl Fotij van Kun majitelem největší sbírky v celé Galaxii.

A najednou tak nesmírně zaměstnaný archeolog, který přiletěl na několik dní na Pe-U od vykopávek na Ar-A, což byla planeta ve stejné soustavě, zajde do krámků se suvenýry a na polici vidí dokonale vyvedené vojáčky.

Snažil se nedat najevo své vzrušení, když přistoupil k informační tabuli a přešel prstem přes větu „Kolik to stojí?“ v místním jazyce.

Prodávač mu odpověděl mnohomluvně, a Fotij van Kun z jeho slov neporozuměl ani jedinému. Sklonil se tedy, vzal z police vojáčka a ukázal ho prodáváči. Ten se nesmírně podivil, jako kdyby si u něho nikdo nic takového dosud nekupoval, vzal z police „kouli na přemýšlení“ a podal ji van Kunovi, protože byl přesvědčen, že koule bude právě to, co zákazník potřebuje.

Van Kun vyhledal na tabuli slovo „ne“.

Prodávač s politováním odložil kouli zpět, přistoupil k tabuli a ukázal na číslo v levém sloupci. Kun si vyhledal očima odpovídající hodnotu v pravém sloupci a bylo mu jasné, že vojáček je drahý. Celých osm elů. Tolik, co stojí kobereček z ptačích per nebo oběd v prvotřídní restauraci. Nesmírně se tomu podivil, pak však usoudil, že hodnota je dána náročností výroby. Vojáček velký asi jako ukazovák byl skutečně proveden nesmírně pečlivě. Byl odlit z nějakého těžkého kovu. Brnění měl z kousíčků měděné fólie, plášť mu ušili z látky a na drobné tváři a obnažených rukách bylo válečnické tetování. Van Kun v duchu zvážil, kolik má u sebe peněz. Vždyť je ani k ničemu nepotřebuje. Zítra má přiletět Příboj z Galaktického centra s výstrojí

a zásobami pro expedici. Zamračený představitel kosmické flotily Andrej Bruce ho aspoň rozhodně ujišťoval, že se koráb blíží a nemá zpoždění. Příboj s sebou odveze van Kuna a na člunu ho znovu vysadí na Ar-A. Kdo ví, jestli se van Kun ještě někdy dostane na Pe-U. Nejspíš nikdy. A vojáčky jsou oblečeni podle barev klanů, to samo už je historií a upadá v zapomnění. Jenom v horských knížectvích se ještě uchovaly podobné pláště. A tradiční zbraně jsou foukačka, sekerky s otráveným ostrím, dvojité dýky, to všechno je pomalu vidět jen v muzeích. Nebo to někde zapadne, protože dnes dokážeme ocenit více vzdálenou minulost než obyčejné věci ze včerejška.

Vojácků bylo celkem šedesát. Každý jiný. Dokonce i vojáčky jednoho klanu se od sebe lišili svými zbraněmi a brněním. Kdyby vzal všechny peníze, které má uloženy v hotelu, stačilo by mu to.

Jako správný sběratel, který si zvykl nenechávat nic náhodě, van Kun vylovil peněženku a vysvětlil, že má u sebe třiatřicet elů. Takže se teď může koupit jen čtyři vojáčky.

Van Kun si vybral čtyři v nejcharakterističtějším oblečení, opatrně je odnesl na pult a vedle nich položil dvaatřicet elů.

Vtom si všiml, že je prodavač najednou nějaký zděšený.

„Co se stalo?“ zeptal se van Kun. Moc času mu už nezbývalo. Za půl hodiny ho čekají ve Škole vědění.

Prodavač mu odpověděl mnohomluvným projevem, oddělil jednoho vojáčka, vzal si osm elů a zbytek peněz přisunul k van Kunovi.

„Tak to tedy ne,“ řekl nato van Kun, který byl patřičně tvrdohlavý. „To jsou poctivě vydělané peníze, já zadarmo nic nechci. Za chvilku jsem tady a vezmu se všechny ostatní,“ a ukázal na vojáčky, aby vysvětlil, co svými slovy myslel.

Těžko říct, jestli mu prodavač porozuměl, nakonec si však peníze vzal, vytáhl krabičku vystlanou ptačím perím, uložil do ní figurky, krabičku přikryl papírem. Všechno to dělal ve spěchu, aby na van Kuna nemusel ani pohlédnout.

Van Kun vyhledal na tabuli slovo ‘děkuji’, vyslovil je, uchopil krabičku a nesl ji nesmírně opatrně k východu. U bambusových dveří se ohlédl a viděl, že si prodavač už sundal stříbřitou čepičku a že se s ní otírá čelo.

„Hned jsem zpátky,“ ujistil ho znovu van Kun.

Fotij van Kun byl nevýslovně šťastný.

Sběratelovo štěstí je zcela zvláštní pocit, který nemohou prožívat všichni. Takový pocit je v pravém slova smyslu naprosto nezištný, protože opravdový sběratel bude mít úplně stejnou radost z předmětu v hodnotě pár haléřů jako z věci zcela bezcenné, nejdůležitější pro něho totiž není samotná hodnota, ale fakt, že takový předmět vlastní. V Galaxii by se nenašlo mnoho lidí, kteří by dokázali van Kunovu radost sdílet. Avšak podobní lidé přece jenom existovali, i když je od sebe dělily světelné roky. Van Kun nevnímal prach plachtící nad městem, nevšímal si rozžhavených světlých míst, kam se opíralo slunce, neviděl kolemjdoucí, kteří si ho prohlíželi jako nějakou exotickou bytost. Pospíchal do hotelu. Kdybyste mu řekli, že vojáčky vyrovnání v krámě mu nikam neutečou a že si je bude moci koupit klidně večer nebo zítra, ani by se nepousmál a nehledě na to, že byl naprosto normální a lidem důvěřoval tolik jako každý druhý, přidal by do kroku. Rázem by vás totiž začal podezírat, že chcete vojáčky koupit sami.

V duchu viděl, jak úplně obyčejný bezejmenný konkurent právě vchází do krámků, aby vojáčky skoupil, proto van Kun doslova proletěl v hotelu halou, přenesl se přes dvě odpočívadla na schodišti (výťah zatím nebyl v provozu), pak si vzpomněl, že si v recepci nevyzvedl klíč od pokoje, vrátil se, znovu se rozletěl po schodišti do třetího patra, celý zadýchaný a upocený otočil klíčem, vběhl do pokoje, opatrně položil krabičku s vojáčky na postel, začal se rychle svlékat, aby se osprchoval. Pak poodešel k psacímu stolu, aby si tu vzal peníze.

Otevřel horní zásuvku.

A nepřestával se divit.

Zásuvku mu někdo pořádně prohrabal.

Fotij van Kun byl puntičkář, vždycky si věci urovnával tak, aby mezery, které je od sebe oddělovaly, směřovaly kolmo. Vyprávělo se o něm, že kdysi na mezihvězdné archeologické základně Athény-8 omdlel, protože na zdi, kam nedosáhl, visela nakřivo reprodukce nějakého obrazu. Fotij van Kun se na obraz díval půl hodiny a nebyl schopen odtrhnout oči, až na něho přišly mráčky.

Vycvičenému oku Fotije van Kuna stačil letmý pohled, aby mu bylo jasné, že mu v papírech někdo hrabal, že je skládal zpátky, ale

že nedokázal všechno urovnat do strohých, přesných linek mezi deskami a listy papíru. Zloděj nejspíš ukradl náprsní tašku s penězi a archeologovými doklady. A co bylo pro Fotije van Kuna nejnepříjemnější, rozházel a rozsypal mu nedotknutelnou krabičku s léky.

Za jiných okolností by Fotij van Kun všechno pečlivě prohlédl, jestli se mu ještě něco dalšího neztratilo, zavolal by recepčního a zavolal by velikánským modrým telefonem připomínajícím šicí stroj na konzulát. V té chvíli ho však nejvíc rozhořčila pouze ztráta peněz, a tedy i fakt, že si nebude moci koupit vojáčky. Ještě ho napadlo, jestli nenechal náprsní tašku v bundě, kterou si brával navečer, když bylo chladno.

Otevřel skříň ve zdi, bunda se povalovala na dně. Náprsní taška v ní nebyla.

Tím prakticky ztratil naději, že peníze najde, a to ho připravilo o několik dalších minut. Pak ještě hledal pod postelí, v koupelně a předsíni. Všude se setkával se stopami nedokonalé, amatérské a rychlé, zato však důkladné prohlídky.

Fotij van Kun se musel vzdát naděje, že peníze najde. Proklet tuto planetu, proklet svou 'vojáčkovou' vášeň a uvědomil si, že do zahájení jeho závěrečného vystoupení ve Škole vědění zbývá sedm minut.

Fotij van Kun byl vždy přesný, nesnášel nedochvilnost. Během šesti minut se musel převléknout, o osprchování už nemohla být ani řeč, doběhnout do Školy vědění a vysvětlit prodavači, že peníze sežene zítra a ostatní vojáčky koupí, takže je 'laskavě nikomu neprodávejte'.

Prevlékl se tak rychle, že neměl čas na žádné dlouhé, soudné uvažování. Mohl jen konstatovat, že se stal obětí loupeže, kterých tu bylo, jak slyšel, velké množství. Stát se teprve poměrně nedávno dostal z temné doby klanového nepřátelství a první továrny, školy, první ústřední vláda, to všechno vzniklo jen o málo víc než před sto lety. Takže planeta Pe-U vpadla do kosmické doby, aniž si stačila prožít až do konce své společenské dospívání. V horách obklopujících hlavní město, na ostrovech uprostřed oceánu, v jiných malých státech však stále panovaly barbarské zvyklosti a živelnost primitivních vztahů vystříkla čas od času jako příbojová vlna do nového světa ve větších městech. Galaktické centrum zařadilo planetu Pe-U ke světu

pro omezený kontakt, vztahy s planetou musely být nesmírně diplomatické, nesměly ani v nejmenším zasahovat do jejího přirozeného vývoje.

Pravda je, že v dějinách Galaktického centra častokrát došlo v rámci tohoto omezeného kontaktu ke komplikovaným střetům. Všelék na to však nebylo možno najít.

Bylo celkem přirozené, že ve složitém a vůbec ne mírovém organismu Pe-U vzniknou síly, které budou usilovat o převahu tím, že budou spoléhat na Galaktické centrum, na jeho nesmírné možnosti, na úspěchy jeho vědy a technologie. Tyto skupiny usilovaly o co nejintenzivnější zapojení do Galaxie v rámci vlastních zájmů na planetě. Už oblečení prvních kosmonautů, kteří přiletěli na Pe-U, vybavení korábů, přístroje a stroje, které měly cizí bytosti k dispozici, stačily – řekněme pro závist. Závist pak přinášela i roztrpčení.

Obdobně Papuánci na Nové Guineji, kteří byli tehdy na úrovni doby kamenné, měli neuvěřitelný obřad. Pamatovali se, kolik cenných a zajímavých předmětů našli v letadlech, která spadla na jejich území v době války, a v dalším období si stavěli ze dřeva a bambusu letadla ve víře, že tím přilákají opravdové letadlo.

Fotij van Kun znal příběh, který se stal před třiceti lety na docela jiné planetě. Místní obyvatelé tam přepadli galaktický koráb, zabili posádku a odnesli odtud, co se dalo. Koráb pak uctívali jako kosmické božstvo.

Čím více aktivity vyvíjeli na planetách typu Pe-U zastánci kontaktů, tím energičtěji jednali takzvaní místní izolacionisté. Tvrdili totiž, že přítomnost lidí z Galaktického centra v sobě skrývá reálnou a neodvratnou hrozbu životnímu způsobu, který prověřila staletí. Byli přesvědčeni, že když se jim podaří zahnat hrozbu zvnějšku, život se vrátí k zákonům zlatého věku. Zapomínali však přitom, že do příletu korábu žádný zlatý věk neexistoval a že i když na planetě nezůstane dokonce ani jediný člověk z Galaktického centra, došlo k něčemu, co se nedá napravit: život na planetě nebude už nikdy takový jako kdysi. A ti, kdo usilují o kontakt, dříve nebo později nabudou převahy.

V době, kdy Fotij van Kun přiletěl na Pe-U, panovala tam určitá rovnováha, která se zde udržovala bez zásahu Galaktického centra. Na planetě byl generální konzul centra, byla tam mise Kosmické flotily a dokonce kosmodrom. Studenti z Pe-U získávali vědomosti mi-

mo planetu, skupina mediků z centra studovala epidemické choroby a učila své kolegy, jak s nimi bojovat. V podstatě tedy ‘omezený kontakt’. Očekával se nápor turistů, pro ně a pro experty byl postaven obrovitý hotel ve tvaru krychle. Nebudeme-li však počítat pár místních turistů, pro něž bylo přespání v hotelu spíše nevšedním dobrodružstvím, jediným jeho obyvatelem byl Fotij van Kun. Hotel připomínal bambusovou napodobeninu opravdového letadla – voda tu spíš pokapávala, než tekla, škvírami dovnitř foukal horký vítr a generální konzul Olsen upozorňoval cestující, aby se tam v žádném případě neubytovávali. Většinou ho všichni poslechli a přespávali v obyčejných hotelích nebo přímo na konzulátě. Fotij van Kun byl hostem Školy vědění a byl osobností natolik významnou, že se prostě musel obětovat.

Archeolog příliš dobře věděl, že ve městě nežijí jenom mírumilovní lidé, ale že se tu vyskytují i zloději, násilníci a vrahové, že si vždy v noci v jezerních přístavištích a v temných čtvrtích přeplněných uprchlíky z hor vyřizují účty bandy a policie sem ani nenahlédne. Když to shrneme, krádež ho sice rozzlobila, příliš však neudivila a jako praktický člověk spíše uvažoval, od koho by si mohl půjčit peníze na vojáčky – jestli od konzula, nebo spíš od Bruceho.

Po dvou minutách si stačil svléknout propocenou, uprášenou blůzu, plandavé, krátké bílé kalhoty, což byla móda z minulého desetiletí, vhodná pro práci archeologa v místech, kde bylo vedro, dále lehké zlaté sandály, které si koupil na trhu v Pataliputře. Další minutu potřeboval na to, aby vytáhl ze skříně trochu pomačkaný frak, který zloděj shodil na zem. Byl to však frak jaksepatří – s nadýchanými rameny a šedivými kalhotami. Oblečení doplňovaly matové černé střevíce s mírně zvednutou špičkou a stříbrná vesta s krajkovou náprsenkou (oficiální móda byla nesmírně konzervativní). Samozřejmě že Fotije van Kuna ani nenapadlo vláčet něco takového s sebou na vykopávky, konzul Olsen mu tohle všechno předal včera večer. V Olse nově speciálním skladu stál dlouhý stojan snad s padesáti různými obleky, celé se to podobalo spíš vetešnictví. Dokonalý Olsen za všech okolností dodržoval etiku, nikoli že by to byl jeho koníček, ale v klanové společnosti na Pe-U byly všechny takové záležitosti v nesmírné vážnosti. A profesor z centra, který měl mít oficiální přednášku ve Škole vědění, musel být patřičně oblečen.

Fotij van Kun stačil ještě pohlédnout do křivého zrcadla a nehledě na vhodné barevné sladění svého obleku si připadal tak trochu jako exotický pták.

Už se chtěl rozběhnout ven, ale vzpomněl si, co konzulovi slíbil: že si na klopou připevní odznak Archeologické služby – zlatá písmena KAS na stříbrném podkladě s Panthenonem. K tomu potřeboval dalších třicet sekund. Hledání složky s plány vykopávek dalších dvacet sekund, ležela totiž ve stole a byla tenčí než ráno, toho si ovšem Fotij van Kun nevšiml.

Úprk dolů po schodišti – třiadvacet sekund.

Uklouznutí po parketách páchnoucích po petroleji – čtyři sekundy.

Po vběhnutí do restaurace – čtyři sekundy úvah, kudy se vlastně chodí ven.

Na ulici ho zalklo dusivé vedro.

Oranžové slunce se už nachylovalo k západu a opíralo se mu přímo do tváře, pozlacovalo a pronikalo svými paprsky zvířený prach.

Fotij van Kun se až teď uvědomil, že si zapomněl vzít krátký plášť, který měl ve složité místní etiketě nějaký symbolický význam. Málem se rozběhl zpátky do hotelu, ale rozmyslil si to. Chtěl zastavit kolemjedoucího rikšu, muž se opíral do pedálů, žena utíkala za ním držela vějíř. Pak si však uvědomil, že nemá peníze. Rikša přesto zastavil, vyčkávavě pohlédl na cizince v černém, v barvě, která u některých klanů znamenala krevní mstu. Zřejmě si to vzápětí uvědomil a znovu se opřel do pedálů, žena se rozcupitala za ním. Rikša si totiž van Kuna představil ozbrojeného, jak provádí zuřivá gesta mstícího se člověka. V rikšově hlavě ke všemu ještě vznikla podrobná představa krvavého rituálu. Jeho žena by mohla povědět o Fotiji van Kunovi ještě něco víc, nikdo se jí však na nic neptal, protože to, co řekne žena z nižších vrstev, není tady z právního hlediska vůbec důležité.

Fotij van Kun se pohledem rozloučil s rikšou a rozběhl se ulicí, chtěl se co nejdříve dostat do spásného stínu obrovitých dýní. Bylo mu strašné vedro, v poněkud řidším vzduchu na Pe-U, tedy ve srovnání se vzduchem pozemským, byl celý udýchaný. Šest minut už uplynulo, měl zpoždění.

Na okamžik se ještě zastavil u krámku se suvenýry. Váhal mezi povinností a touhou vystoupit po schodech, chtěl umluvit prodavače, aby do zítřka vojáčky neprodával.

Prodavač sledoval Fotije van Kuna škvírou v rákosových dveřích, nepozval ho však nahoru, byl vystrašen jeho předchozím chováním. Teď, když ho navíc viděl v černém obleku, rychle ustoupil a přikrčil se za pultem.

Proto neviděl, co mohl vidět, kdyby zůstal u dveří.

Fotij van Kun se konečně ocitl v hlubokém stínu pod vypouklým bokem tykvového domu. Toto období krátce před západem bylo ve městě nejteplejší, ve vzduchu se vznášely tuny prachu a na ulici nebylo živáčka.

Archeolog nemohl mít ani stín podezření, že ho vzápětí někdo uhodí do hlavy obuškem. Žlutým kostěným obuškem, jakým jsou obyčejně ozbrojeni obyvatelé z hor.

Rána byla tak silná, že Fotij van Kun upadl do hlubokého bezvědomí.

Z budovy Kosmoflotu to na letiště bylo autem něco přes hodinu. Poměrně solidní kosmodrom tu postavili asi před dvanácti lety, ale silnice k němu, což si vzaly za úkol místní úřady, dokončena nebyla.

Dýňovité domy stojící po obou stranách řídly, ve všech se černala trojúhelníková okna, což vypadalo, že někdo zkoušel, jestli jsou dýně zralé. Z oken trčely dlouhé tyče s rozvěšeným prádlem. Stará dodávka s nápisem KF na boku poskakovala po kočičích hlavách a rezavý prach usedal na okénka. Prodavači vysedávali podél cesty a byli od hlavy až k patě rezaví jako jejich zboží.

Úzkostlivě čistotná PetriA zavřela okénko. Vedro se rázem ještě znásobilo, navíc sem prach pronikal stejně jako předtím a skřípal mezi zuby.

„Slíbil jste zavolat nějakého odborníka, aby opravil v tomhle kostitřasu klimatizaci,“ obrátil se Andrej Bruce na svého zástupce VoseňJu. „Člověk aby se před cestujícími stydl.“

„Raději ať pošlou nové auto,“ zněla odpověď. Sfoukl prach z nabitě aktovky, kterou nosil všude s sebou. „Naši odborníci se ani v nejmenším nevyznají v pozemských klimatizacích. Vlastně ani v klimatizacích jako takových.“

„To není pravda,“ řekl Bruce a pohlédl zblízka do tváře VoseňJu, což se podle místních zvyklostí vůbec nedělalo. VoseňJu však vždycky Bruce provrtával svými fialovými tečkami v panenkách. „Na konzulátě tento týden klimatizaci opravili.“

„Neptal ses náhodou,“ skočila jim do řeči PetriA, aby změnila téma rozhovoru, „co se v konzulátě říká o ztraceném archeologovi?“

„S konzulem se uvidíme na kosmodromu, zeptáme se ho,“ řekl Andrej. „Zřejmě nic nového není.“

„Všichni ve městě vědí,“ řekl VoseňJu, „že se archeolog chtěl pomstít klanu Západních vrcholů.“

„To je nesmysl,“ odmítl názor Andrej. „Archeolog tu byl čtyři dny a nemá o nějakých klanech ani potuchy. Celou tu dobu trávil ve Škole vědění. Co by měl s klany společného?“

„Prodal jim své mapy. Nezaplatili mu však za ně,“ upřesnil to VoseňJu. „Tím ztratil čest.“

VoseňJu si foukl na zlaté křídélko na rameni. Vymyslel si vlastní uniformu kosmoflotu. Usmyslel si odlišit se v tomto světě neuvěřitelně pestrých obleků, chtěl prostě vypadat jinak. Možná to bylo proto, že jeho klan byl slabý a zřekl se krevní msty, aby přežil. Připomínalo to psa, který byl ve rvačce poražen, lehl si na hřbet a nastavil svému soupeři břicho. A soupeř se vzdálil. Nebýt takového zvyku, jistě by se v krutém boji klanů, ve složitých pojmech cti obyvatelé planety už vyhubili.

Archeologovy mapy zmizely. To věděli všichni. VaraJu, náčelník městské policie, to oznámil konzulovi tentýž večer. V pokoji Fotije van Kuna bylo všechno vzhůru nohama, něco takového by jen těžko dokázal stihnout on sám, když se podle informací z recepce zdržel nahoře pouze pár minut. Spolu s archeologem zmizela nejen složka s mapami, ale i veškeré jeho záznamy.

V pokoji byly nalezeny čtyři figurky, kterými se vyhlašuje krevní msta, všechny byly pohromadě. Klanová nepřátelství nikdy nevzniknou z ničeho nic. Jestliže se někdo chce vydat na válečnou stezku, podle zákonů cti musí získat zvláštní figurku pomsty, vojáčka oblečeného do různých hadříků, takového, jací se prodávají ve speciálních krámech. Tomu pak musí uříznout hlavu a tak ho poslat nebo odnést představiteli klanu, s nímž chce vést válku.

Nejpodivnější na celé věci bylo, že archeolog měl čtyři takové figurky ze tří různých klanů. Z toho jeden vojáček byl z mohutného klanu Přístavů. Byl to klan s nesmírně špatnou pověstí, avšak tak silný a bezohledný, že se ho nesměli dotknout dokonce ani západní horalové. Z toho tedy vyplývalo, že pozemský archeolog vyhlásil válku hned třem klanům najednou. Nejde to na rozum. Muselo to být nějaké nedorozumění, nějaký omyl. Z jakého jiného důvodu by však člověk kupoval tyhle malinké figurky ve vojenských uniformách?

Z pouhé zvědavosti?

Tuto hypotézu však vyvracela všechna další fakta.

Archeolog měl půl hodiny volného času. Spěchal. Potřeboval si s sebou vzít plány vykopávek, musel se převléknout. Neměl čas chodit po krámech se suvenýry.

PetriA nesnášela, když měl Andrej špatnou náladu.

Místní ženy mají silně vyvinutou intuici, ve skutečnosti to však ani intuice nabyla, spíš něco mezi intuicí a telepatí.

PetriA se prsty zlehka dotkla Andrejovy ruky. Byla zamilovaná do svého nadřízeného.

Jak už se stalo zvykem v některých vysoce postavených rodinách na planetě, PetriA poslali v patnácti letech spolu s třiceti dalšími dětmi z rodin vysoce postavených klanů linkovým korábem do Galaktického centra do školy pro obyvatele jiných planet. Tady se projevila spíše jako průměrná, nijak zvlášť nadaná, i když přiměřeně chytrá dívka. Po třech letech se vrátila domů, ovládala několik jazyků, shlédla nekonečnou spoustu filmů, naučila se zacházet s různými přístroji diktafonem počínaje a minipočítačem konče. V Galaktickém centru zanechala jednoho neúspěšného nápadníka, který se o ni ucházel.

Když Andreji Bruceovi konečně došlo, že ho tato opálená, křehká dívka miluje, vyvstal před ním problém, zda má morální právo lásku opětovat. Kdyby se to stalo před pěti lety, odvážný kapitán Bruce by si takové problémy nedělal. Jiné je, když je člověk pouze svým ubohým stínem. Drobečkem, který nechali v kosmické flotile z milosti, nikoli však mezi těmi, kdo směli létat. Přidělili mu klidné místo na této polocivilizované planetě, které snad bylo možno považovat za odpočinek. Něco takového si ostatně přál. Čím méně se bude setkávat se svými známými, čím méně bude vzpomínat na ten

nešťastný případ, čím méně bude slyšet soucitná slova, tím spíše se s tím vším dokáže vyrovnat. Mohl by se samozřejmě vrátit na Zemi, na malou planetu stranou kosmických tras, do vlasti jeho děda, jak se vracejí mnozí pozemšťané. Je však ještě příliš mladý, čtyřicítka není věk, kdy by člověk měl právo na odpočinek. Touha věnovat se literatuře nebo malování se v něm neprobudila. Stejně byl nevyléčitelně až do konce svých dní posedlý touhou po vesmíru. Možná že někdy znovu poletí ke hvězdám, třeba jako třetí navigátor, to už je jedno...

Avšak po západu slunce, pokud to není nutné, nevychází ven. To aby neviděl hvězdy.

Jestliže lidský život dosáhne svého vrcholu a všechny naděje, i když prý umírají poslední, jsou tak neurčité, vzdálené a neskutečné, člověk nemá právo připoutávat k sobě, ke svému pochroumanému životu někoho jiného, i kdyby ho měl seberaději.

Tento výraz pochroumaný život je výraz příliš patetický a banální.

PetriA mu řekla všechno sama. Rozumně a uvážlivě, jak se sluší na dívku z váženého městského klanu.

Doprovázeli skupinu stavbařů, kteří tu navrhovali přehradu v horách, odkud se v období dešťů na město valily řeky bahna. Byli to odborníci z Frazioly, dlouzí, hubení, věčně mlčící lidé s osmahlými tvářemi. Navíc byli jeden jako druhý oblečeni do modrých tóg a černých klobouků se zobákovitě protaženou krempou. Rozeznat je bylo prakticky nemožné, mluvit s nimi o něčem jiném než o betonu rovněž. Pobavit a rozptýlit tyto bytosti bylo skutečně obtížné. Ke všemu kvůli nějaké technické závadě přístávacího zařízení mohl koráb odletět až o den později, takže s nimi museli celý večer strávit na kosmodromu a zdvořile si povídat... o betonu.

Ten večer byli nesmírně unaveni.

Jak PetriA, tak Andrej. VoseňJu odešel samozřejmě hned po obědě a vymluvil se na chronickou rýmu.

Cestou z kosmodromu zajeli do budovy Kosmoflotu, aby tu nechali doklady. Andrej pak chtěl dívku zavézt domů.

Město skrápěl drobný, teplý déšť. S dodávkou zastavili až u samotných dveří.

Budova Kosmoflotu byla přistavena k dolní části tykvového domu a připomínala houbu na skleněné noze.

Střecha domu vyčnívala přes stavbu, takže u vchodu bylo sucho. Výkladní skříň svítila jen slabě, na noc ji vypínali, elektřina tu totiž byla příliš drahá.

Andrej vyskočil z dodávky a podal ruku PetriA.

Ve stromech povykovali ptáci, kteří se ukládali na noc.

PetriA Andrejovu ruku nepustila. Stála vedle něho a pevně mu tiskla dlaň.

„Jsi unavená?“ zeptal se Andrej.

„Mám tě ráda,“ řekla PetriA. „Celý den jsem se chystala, že ti to řeknu.“

„Nemluv tak,“ řekl Andrej. Chtěl říct nemluv nesmysly, ale neřekl to, protože ji nechtěl urazit.

„Já nemůžu nic dělat. Snažila jsem se, abych tě ráda neměla.“

Vešli dovnitř.

PetriA rozsvítila.

Andrej odešel za pult a otevřel dveře do své pracovny.

Zavřel sejf, vyšel ven a na prahu pracovny se zastavil. PetriA seděla na nízké pohovce, nohy v modrých střevících s moderně zvednutými špičkami složené pod sebou. Na ukazovák si navíjela pramínek modrých vlasů. Jenom z toho bylo možno poznat, jak je vzrušená. Podle místního zvyku mohli jenom muži dávat najevo city. Žena na něco takového neměla právo. A PetriA patřila k velmi vážené rodině.

„Zůstanu u tebe přes noc.“

„A doma?“ Andrej si uvědomil, že se jí podřizuje. Jako kdyby znala a věděla víc než on, jako kdyby si byla jistá, že má právo rozhodnout právě takhle.

„Doma vědí, že jsem zůstala na kosmodromu. Je ti nepříjemné, že jsem všechno promyslela předem? Já jsem o tvých citech věděla. Už dlouho.“

Schodiště do Andrejova bytu vedlo z chodby za jeho pracovnou.

Nikdo jiný tenhle tytkový dům neobýval. Andrejův byt zabíral celé podlaží.

Nejvyšší patro zelo prázdnotou, hnízdili tam jen svárliví ptáci, kteří ráno co ráno hlomozili nad hlavou, když si vyjasňovali své vztahy.

Právě ti ptáci je za svítání probudili.

„Zlobíš se?“ zeptala se PetriA.

Paprsky vycházejícího slunce zešikma pronikaly do pokoje, namalovaly na protější oblé stěně trojúhelníkové okno, dotkly se stolu a pohrály si s modrou parukou PetriA.

PetriA měla pod parukou krátké, skoro černé vlasy.

Dívka sledovala Andrejův pohled, vyskočila z postele, doběhla ke stolu, chytila paruku a nasadila si ji.

„Zatím mě žádný muž bez paruky neviděl,“ řekla. „Víš to?“

„Bez paruky jsi hezčí.“

„Vždycky za tebou přijdu bez paruky. Žena něco takového ale dělá jen tehdy, je-li s mužem sama.“

„Staneš se mou ženou.“

PetriA seděla na kraji postele zahalená do Andrejova županu, modrá paruka jí na hlavě zářila jako svatozář.

„Můj klan nikdy nic takového nepřipustí. Zabijí mě i tebe.“

Andrej neřekl, že je to nesmysl. Za dobu, kterou tu strávil, si zvykl na místní zvyky jako na něco nedotknutelného.

„Unesu tě.“

„Ale já se bojím, že hodný Olsen nic takového nepřipustí. Strašně se bojí jakýmkoli způsobem narušit místní svět. A náš klan nesmí nikdo urazit. Je to třetí největší klan v hlavním městě.“

„Já vím. Přesto tě unesu.“

„Jistě, pokud se mě nenabažíš.“

PetriA se najednou usmála, bleskově se dotkla řasami jeho tváře a odběhla do koupelny. Byla tak lehounká a křehká, že bylo těžké milovat ji, pořád by se však o ni chtěl starat.

Po dvou měsících s ní o té věci Andrej znovu promluvil. Neměl by zajít za jejím otcem?

„Jestli se otec něco takového dozví, nikdy mě odtud neodvezeš,“ řekla rozhodně PetriA. „Zavřou mě do pevnosti v horách. Tam mě nenajdeš, ani kdyby ti přiletěly na pomoc všechny koráby celé Galaxie. I kdyby ti pomáhali všichni tví přátelé.“

„Já už žádné přátele nemám,“ suše oznámil Andrej.

„A co ten kapitán, který sem přiletěl na Osace? Byl přece u tebe. Mluvili jste spolu hodně dlouho. Zeptala jsem se ho, jestli jsi hodný člověk. Řekl mi, že jsi dokonce příliš hodný. Takže to je tvůj přítel?“

„Není. Prostě jsme spolu kdysi létali. Asi jako spolupracovníci. Kosmická flotila je velická.“

„Já vím. Máme od vás všechny informační příručky.“

„Nemám to jednoduché, miláčku.“

„Já chci žít s tebou. Chtěla bych mít s tebou děti. A já dovedu čekat.“

Tenhle rozhovor se odehrál docela nedávno. Po něm se Andrej rozhodl, že požádá o přeložení na jinou planetu nebo přímo do Centra. Bylo mu jasné, že taková žádost vyvolá údiv. Ale určitě mu vyhoví. Pokud tam někde bude volné místo. Odeslat žádost o přeložení však znamená přiznat svou další porážku, znovu nesplnit povinnost. A Andrej Bruce byl vychováván jako člověk, který chce své povinnosti plnit.

Andrej zanechal PetriA v jediném sále kosmodromu, VoseňJu poslal do skladu, sám vystoupil nahoru k dispečerům.

Ve skleněné kukani bylo vedro, otevřeným oknem se sem hrnul rezavý prach.

Oba dispečeri vstali. Ten mladší, opálený, v přilbě klanu z Východních hor, jehož pokrývka hlavy připomínala tak trochu klobouk muchomůrky, vzal ze stolu svazek papírů.

„Koráb druhé třídy Příboj z materské stanice Země je na planetární oběžné dráze. Spojení dobré. Přistání během čtyřiceti minut.“

„Příboj,“ v duchu ho opravil Andrej. Místní jazyk nezná písmeno „ř“ a všechny sykavky zní značně tvrdě. Bylo by nevhodné opravovat ho nahlas, zvláště když jde o horala.

„Co je tam za kapitána?“ zeptal se.

„Jakubauskas,“ řekl starší dispečer a zapojil obrazovku. „Čeká na spojení.“

Dlouhé dispečerovy prsty se rozletěly po pultě a na oválné obrazovce se objevily tvrdé rysy Vitasovy tváře.

„Andreji,“ promluvil Vitas, „jsem moc rád, že tě vidím.“

„Buď zdrav,“ odpověděl Andrej. „Jaký byl let?“

„Je to nejskvělejší hračka za poslední století. Řekli mi, že jsi ta- dy, těšil jsem se, že se uvidíme.“

„Už za hodinku...“

Andrej Bruce sestoupil dolů. PetriA v sále nebyla. Ten sál stále vypadal jako pustý a prázdný, i když tu bylo plno lidí, přílet korábu

sem totiž vždycky přilákal víc diváků, než se sletí ptáků při pranicích.

Někteří z lidí poznávali zástupce Kosmické flotily. Navzájem se jeden druhému zdvořile ukláněli.

To je dobře, že přiletěl zrovna Jakubauskas. Aspoň o mně všechno ví, nebude mi klást zbytečné otázky a rozdírat staré rány.

„Prosím vás,“ obrátil se na Andreje reportér jednoho ze dvou listů, které se začaly vydávat v civilizovaném světě, „vy jste létal na gravitoletech?“

„Ne,“ odpověděl Andrej, aniž se zastavil. Mířil k východu na plochu. „Gravitolety se objevily teprve nedávno.“

„Tohle je první gravitolet v tomto sektoru?“

„Je to první gravitolet, který přistane na Pe-U,“ upřesnil Andrej.

Ve stínu hučel dav lidí. Něco podobného tu Andrej ještě nezažil. Ti, na které nezbylo místo ve stínu, se usadili na slunci, vedro je přímo ničilo, přesto neodešli. Člověk je vlastně chápal. Na Pe-U přece ještě nikdy žádný kosmický koráb nepřistál. Viděli tu jenom přistávací čluny a létače, i ty byly úctyhodné svými rozměry, ovšem s koráby je nebylo možné srovnávat. Koráby totiž zůstávaly na oběžné dráze. Nebyly přizpůsobeny pro vstup do atmosféry. Gravitolety na rozdíl od nich mohou přistávat kdekoli.

Dokud Andrej ještě létal, snil o gravitoletech. Tehdy probíhaly zkoušky a krátce nato začala výroba prvního sériového korábu. To bylo před více než deseti lety. Tehdy létali společně s Jakubauskasem. Byl to druhý pomocník na Titanu. Bruce sloužil jako starší pomocník.

Rezavý prach se v líných vlnách převaloval nad polem. Diváci trpělivě vyčkávali. Matně se leskly zaprášené přilby, pohupovaly se tu módní slunečnickové klobouky. Pronikavě pokřikovali prodavači šumivého nápoje, vyvolávali prodavači ovoce, do očí pálil kouř z košů na ohřívání jídel. Pan Prug, následník Brendijského trůnu, nejexotičtější typ ve městě, stál na vysokém podstavci připomínajícím šachovou věž. Kdysi vypadal docela normálně, pak se mu však tvář doslova roztekla a oči i s nosem se mu v ní ztratily. Jeho chlapíci v modrých přehozích s šedomodrými puntíky odstrkovali zvědavce, aby se snad někdo z nich náhodou nedotkl tak důležité osoby.

Následník trůnu spatřil Andreje mezi dveřmi, zazvonil svými náramky a vysoko pozvedl své tlusté tlapy.

„DrejJu, dnes pořádám recepci! Zvu tě i s kapitánem!“

Následník trůnu chtěl, aby se právě tohle dozvědělo celé město.

Andrej se zatvářil, jako by měl upřímnou radost. Zatraceně, pomyslel si, dnešní večer měl patřit mně a PetriA. A ty nám ho bereš! Jít tam ale musíme. Jsme diplomaté. Musíme to přetrpět. Kde je vlastně PetriA?

Konzula Andrej objevil za rohem budovy, až tam se dostal při hledání PetriA. Olsen živě diskutoval s úředníkem v černém přehozu. Jeho tvář Andrej znal, nevyzval se ale v hodnostech, nedokázal rozlišit, kolik kroužků vyšitých na prsou co znamená. Kdysi PetriA ztratila celý večer na trpělivé a vlídné vysvětlování, když Andreje učila tomu, co tady vlastně zná každý kluk. Bylo to ale marné.

V dále u nákladních vrat byla volná plošina. Šplhali na ni policisté ve vysokých měděných přilbách, hned vedle horečnatě pracovali nakladači ve žlutých pracovních oděvech svého stavu. Právě tam stála PetriA. Kdo ví, jak se stalo, že zachytila Andrejův pohled a zvedla tenkou obnaženou ruku. Je šťastná, nikdy jí není horko. I pokožku má vždycky chladnou.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se konzul věčně. „Mluvil jsi s korábem?“

„Jako kapitán tam je Jakubauskas,“ řekl Bruce. „Kdysi jsme spolu létali.“

„Určitě přivezli pokyn k mému vystřídání,“ řekl Olsen a mhouřil oči. Měl je celé červené, nesnášel prach. „S Jelenou v to aspoň moc věříme.“

„To by mi bylo líto, kdybyste odletěl,“ poznamenal Andrej. „Zvykl jsem si na vás.“

„Ale vždyť já taky. Jenže já mám hory záznamů. Potřebuju psát. A tady se většinou zabývám klábosením. Místo mě sem přiletí mladý, energický odborník. Budete si rozumět.“

„Tak za prvé si rozumím s vámi,“ řekl Andrej. „Pochybuju, že by se v Galaxii našel větší odborník, než jste vy. A za druhé bych rád odletěl s vámi.“

„To v žádném případě! Jste tu teprve krátce!“

„Když všichni odletíte, bude to pro Pe-U velká ztráta,“ zdvořile pronesl hodnostář v černém přehozu.

„Co je nového s archeologem?“ zeptal se Andrej a koutkem oka sledoval, jak se pojízdná plošina blížila k místu přistání.

„VaraJu vám to řekne nejlépe,“ odpověděl konzul.

Vtom si Andrej uvědomil, že ten člověk je náčelníkem městské policie a že jeho orlí profil viděl už včera v novinách.

„Pokud to byla obyčejná loupež,“ dal se slyšet VaraJu unuděným hlasem a trochu při tom pokyvoval hlavou jako pták chystající se do něčeho klovnout, „najdeme ho brzy.“

VaraJu si přešel dlaní před tváří, zaháněl zlé duchy, pak dodal:

„Jeho mrtvola nejspíš vyplave z jezera.“

Velké mělké jezero začínalo už u západního okraje města. Rybářské čtvrti odtud sestupovaly k jeho břehům a domy na pilotách si vykročily daleko do vody. Mezi jednotlivé čtvrti se vklínila přístaviště. Jezero bylo kalné, celé zarostlé rákosím a teprve kilometr od břehu, kde se za silného větru proháněly vlny, začínala větší hloubka.

„Kde by se ale vzali zloději uprostřed města a ve dne? Copak je to běžné?“

„Jistěže to není běžné,“ souhlasil VaraJu. „Je to ale jednodušší pro vyšetřování.“

Na chvíli se odmlčel, pohlédl na oblohu a řekl: „Poslal jsem svého agenta ke klanu Západních Vrcholů. A taky na jezero k přístavištím.“

„Proč ke klanu?“ zeptal se Andrej.

„Není vyloučeno, že se šel tomu klanu mstít.“

„Vy něčemu takovému věříte?“

„Já nevěřím ničemu, jenom to ověřuji,“ řekl VaraJu. „Pro mě je to choulostivá záležitost. Nechci, aby sem přilétali lidé z Galaxie a pletli se do našich záležitostí.“

„Byl tu čtyři dny, do té doby o Pe-U nic nevěděl. Všechn čas trávil ve Škole vědění,“ opakoval Olsen Andrejovy argumenty. Bylo mu horko. Vytáhl kapesník a otřel si obličej. Kapesník byl rázem celý rezavý. Olsen ho opatrně složil tak, aby rezavé skvrny byly uvnitř, a strčil ho rychle do kapsy.

„Jenže sem přiletěl z Ar-A,“ podotkl náčelník.

„A co to s tím má společného?“ zeptal se Andrej.

„Objevili tam poklady gigantů. A to je nebezpečné.“

Třetí planetu (Pe-U-2) archeologové pojmenovali Atlantida.

Lidská fantazie je neomezená a jejím zdrojem je jen úzké spektrum legend a známých míst. Zprávy o planetě pocházely většinou z pověstí, které nashromáždil Olsen, na jehož popud se tu vykopávky dělaly. Planeta byla liduprázdná a tím záhadná. Jestliže na Zemi svého času existovali Atlantové, kteří vyhynuli za neznámých okolností, pak na Ar-A žili giganti, kteří vyhynuli v podivné válce.

Ar-A obíhá poměrně blízko Pe-U, na obloze není vidět jako hvězda, ale jako modrý kroužek, a ten, kdo má dobrý zrak, může mezi mraky rozlišit obrysy kontinentů. Samozřejmě že při hledání odpovědí na otázky existence předkové obyvatel Pe-U obraceli své zrak k nebi a ke stále jeho ozdobě – sesterské planetě, která jejich představy sytila pohádkovými bytostmi, giganty a kouzelníky.

Všichni na Pe-U věřili, že obyvatelé Ar-A odnepamětna přilétali na jejich planetu v kovových korábech. Právě oni, cizinci se světlou tvář, naučili lidi stavět domy a počítat dny, oni to byli, kdo jim přinesli oblečení a zákony. Ty nepokorné stíhali blesky.

Posléze došlo k rozbíjení mezi giganty, což způsobily intriky bohyně Slunce OrO, která nemohla strpět konkurenci ze strany smrtelníků. A protože giganti byli rozděleni na klany, rozpoutala se strašná válka, při níž se všichni navzájem pobili ke spokojenosti rozložené bohyně.

V nejruznějších legendách, které pečlivě shromažďoval neúnavný Olsen, bylo popisováno vzezření gigantů, jejich koráby, dokonce i jazyk se podařilo vyluštit podle pradávných zaklínání.

Je docela možné, že by se Olsen spokojil se svými záznamy a nakonec vydal sborník legend, jednou se však dozvěděl, že v údolí za pohanským chrámem Jednooké panny je posvátné místo nazvané Nebeský kámen. Ve Škole vědění Olsenovi vyprávěli, že tento kámen vůbec žádným kamenem není, ale že jde o koráb gigantů hluboko zarytý v zemi, který před dvaceti lety objevili lovci.

Po tři měsíce Olsen zasypával Školu vědění žádostmi, aby s ním někoho poslali do údolí, další dva měsíce čekal, až skončí válka klanů, která zuřila v těchto místech, nakonec zlomil odpor své ženy Jeleny a dostal se do údolí.

Když tam uviděl havarovaný planetární koráb, uvěřil v existenci civilizace na Ar-A a dosáhl toho, že tam byla vyslána archeologická expedice.

Archeologové přiletěli na Ar-A před půl rokem.

Poměrně dlouho nemohli nic objevit, protože v mírných a tropických pásmech byla planeta pokryta hustými lesy.

Pak našli trosky města.

Následovali další nálezy. Jeden závažnější než druhý.

Na Olsenovu žádost přiletěl na Pe-U archeolog Fotij van Kun, aby o těchto nálezech přednášel ve Škole vědění.

Tři dny diskutoval se svými kolegy. Avšak poslední velkou a podrobnou přednášku, což měla být v měřítkách planety senzace, nepřednesl. Archeolog se ztratil.

„Není samozřejmě vyloučeno,“ oznamoval VaraJu, „že máme co dělat s fanatiky.“

„S jakými fanatiky?“ zeptal se Olsen, který se zručně ovíval vějířem z želvího krunýře.

„Když nejde něco objasnit, pak zkouším dosud nevysvětlitelné varianty,“ řekl náčelník. „Možná by se něco našlo mezi kněžími... Nebo ho někdo považoval za poskvrnitele Ar-A. A to je varování. Nejspíš ale jde o dílo lupičů.“

„Copak nemáte žádné stopy?“ zeptal se Andrej.

„Rikša tvrdí, že ho viděl utíkat po ulici v obleku, který se obléká při krevní mstě...“

„V černém fraku?“ zdvořile se zeptal Olsen. „To je přece oblek pro veřejná vystoupení mezi váženými vědci.“

„Žádný vážený vědec nikde nevystupuje bez fialového přehozu,“ odporoval VaraJu.

„Co když pospíchal a nestačil si ho obléknout? Nebo na to prostě zapomněl, nepovažoval to za tak důležité.“

„Přehoz nepovažoval za důležitý?“ VaraJu se nesmírně divil.

Dokonce i pro toho nejstřízlivějšího a nejobjektivnějšího obyvatele tu je člověk bez takové části oděvu něčím nemyslitelným. Frak bez přehozu? Vyloučeno! Představte si, že by obyvatel Pe-U přijel k nám a řekli by mu, že jeho krajan vyběhl na ulici a zapomněl si obléknout kalhoty.

„Budeme ho hledat,“ řekl VaraJu. Jeho hlas však příliš jistý nebyl. „A co on, nemohl to být nějaký maniak?“

„Proč?“ Olsen se snažil skrýt údiv.

„Prodavač v krámě tvrdí, že váš archeolog projevil přání skoupit figurky všech klanů. Dospěl k závěru, že jde o maniaka, který vyhlásil krevní mstu všem klanům v horách.“

„To pak znamená,“ shrnul Andrej, „že si je van Kun nechtěl koupit kvůli krevní mstě. Byly to pro něho suvenýry.“

„Prosím vás! Co je to za nesmysl?“ žasl VaraJu.

Bylo však vidět, že ho tato verze snad i potěšila.

„To existuje takový zvyk?“ zeptal se. „Kupovat věci pro nic za nic?“

„Jistě,“ vážně odpověděl Olsen. „Prostě si věc koupit jen tak, na památku na vaši nádhernou planetu.“

Oblohou se jako zářící hvězda prodral prachovou oponou Příboj.

Andrej ho spíš vytušil, když zaslechl, jak zesílilo hučení davu.

Všichni se dívali vzhůru.

Někteří měli v rukách dalekohledy.

Mohutné tlapy následníka Brendijského trůnu pozvedly k očím perleťově zbarvené divadelní kukátko. Pámbu ví, jak se mohlo do některého krámu s použitým zbožím dostat.

Hvězdička se proměnila v mihotavý disk, který postupně klesal, zvětšoval se a zpomaloval let.

Andrej samozřejmě mohl jít k dispečerům. Ti však byli nyní za neprázdnění, bylo by hloupé překážet jim tam. Kapitán Jakubauskas měl také plné ruce práce. Přistání byla otázka prestiže. Kapitánova navštívenka. Tím spíš, když na planetu přistával první gravitolet. Práce představitele kosmické flotily spočívala v podpisování protokolů a výloh, měl za úkol vítat, doprovázet, bavit a usmívat se. K samotným letům měl vztah jenom nepřímý.

Kotouč Příboje zlehka dosedl na přistávací plochu, avšak i v té jeho lehkosti byla taková síla, že se zem zachvěla...

Pojízdná plošina s policisty a mechaniky zamířila ke korábu. Andrej sledoval modrou paruku PetriA.

Za rohem vyjela druhá plošina, docela malá, celá oranžová. Uprostřed na ní stál v oranžové tóze a žluté koruně karanténní lékař.

Byla to tu nová funkce, funkce čestná, a byla svěřena jednomu považeli z rodiny ministra zahraničních věcí.

Andrej s Olsenem vykročili kupředu k nízkému ohrazení, podél něhož stály sluncem rozpálené hlídky.

Ke korábu to bylo necelý kilometr. Skutečné rozměry Příboje bylo možno ocenit, teprve až když se u jeho boku ocitla pojízdná plošina, ve srovnání s Příbojem titěrně malinkatá.

Vstříc mravenečkům, kteří seskočili z plošiny, se rozevřel mírně se svažující stříbřitý nájezd, otvor, který se nad ním rozevřel, Andrejovi připadal jako brána do chrámu. Krucinál! Vždyť i on mohl velet takovému těžkému, mohutnému obru.

Dav diváků pomalu překonával úžas z té velkolepé podívané. Hlasy se rozezněly znovu.

Nic z toho, co se odehrálo dál, nebylo už příliš zajímavé.

Šlo o pokusný let. Žádná hvězda ani vážený host na palubě nebyl.

Přesto však nikdo ze zvědavců neodcházel. Za tak dlouhé čekání se musel každý odměnit.

Navíc dokonce etiketa při takových setkáních, zcela běžná a zpracovaná pro každou planetu zvlášť, a přesto si tolik podobná, ať už koráby kosmoflotu přistály kdekoli, vždycky patřila k podívané. A při této podívané Andrej Bruce nehrál žádné poslední housle.

Upravil si pískový stejnokroj, bílý by totiž v tomhle prachu byl nesmyslný, a ohlédl se. VaraJu zůstal stát u zdi, Olsen k němu zamířil. Andrej zahlédl bratra PetriA. Tenhle člověk pracoval v novinách. Spíš se dalo říci, že pracoval, když měl náladu. Teď právě takovou náladu měl, protože se na něj dívalo na dvě stě čumilů. Kam PetriU okázale zaklonil hlavu, přimhouřil oči a načrtával na bílou desku opřenou o prsa obrysy gravitoletu. Byl totiž výtvarník.

Andrej vykročil kupředu. Zítra budou v obou místních novinách zprávy: „Koráb jako vždy uvítal představitel kosmoflotu DrejJu, známý našim čtenářům podle podivného zvyku běhat vždycky po ránu kolem svého domu. Na sobě měl nádherný stejnokroj pískové barvy se zlatými knoflíky, který mu ušili u mistra Krire-2...“

Nízká plošina, kterou řídil jako krocan nafouknutý VoseňJu, zvolna dorazila k Andrejovi. Ten dal přednost Olsenovi. Plošina slavnostně vyrazila na rozpálenou plochu a zamířila ke korábu.

Andrej viděl, jak piloti vystoupili a zastavili se na nájezdu. Měl dojem, že neprodyšným vedrem a prachem k němu doletěla slova jednoho z nich:

„To je ale pařák...“

Z kosmodromu odjížděli v novém konzulově voze.

Bylo to auto pohodlné, čisté, pohybovalo se na vzduchovém polštáři, mělo dokonalou hermetizaci, takže na sedadlech nebylo ani smítko.

Vitas Jakubauskas se téměř nezměnil. Jako vždy měl světlé, téměř bílé vlasy, takže pokud trochu zešedivěl, člověk si toho ani nevšiml.

Mluvili o Příboji. O letu. O letových vlastnostech korábu. Na vzpomínky nedošlo, ani dojít nemohlo. Vitas byl taktní.

S korábem typu Příboj vstoupila kosmonautika do nové etapy. Gravitační motory jsou mnohem jednodušší než plazmové motory. Nepotřebují žádnou ochranu, jsou naprosto bezpečné. Jestliže plazmový koráb byl odsouzen k tomu, aby se narodil, žil a zemřel ve volném prostoru, pak gravitolety mohly přistávat kdekoli. Takový koráb nejvýš pomačká trávu. Vitas řekl, že se teď staví křemíkový model. Bude-li se lidstvo muset někdy bleskově přemístit, může to uskutečnit jenom gravitoletem.

Konečně Olsen poskládal do pytlíku dopisy a kazety, rozčarovane si hlasitě povzdechl a zeptal se:

„Vy jste u nás prvně, Vitasi?“

„Ano.“

„Zítra si zajedeme k vodopádům,“ řekl konzul. Vozil tam všechny hosty.

„Jsme tu jen na dva dny,“ upozorňoval Vitas. „Obávám se, že zítra budu zaneprázdněn.“

Ukázal na domy ve tvaru dýně, které se míhaly kolem okének.

„Z čeho se to tu staví?“

„Nejdřív ty domy byly hliněné s dřevěnou nebo kamennou kostrou. Teď jsou z betonu,“ odpověděl mu Olsen. „Já to tušil, že mi nepřijde žádný dopis. Příštím korábem sem ale přiletí komise. Nepustím je odtud, dokud mi nepotvrdí, že můžu do penze.“

„Je to tu těžké?“ zeptal se Vitas.

Vitas dovedl klást otázky takovým tónem, jako kdyby ho odpověď nesmírně zajímala. Šedé oči měl plné zájmu o každé slovo toho, s kým právě mluvil. Nejdřív ho Andrej považoval za licoměrníka, když si však na něho zvykl, bylo mu jasné, že Vitase cizí záležitosti doopravdy zajímají. Podobně jako Bruce žil i on sám, byl uzavřený a zdrženlivý, avšak na rozdíl od Andreje si nikdy nedovolil vybuchnout, udělat nějakou hloupost, ani hlas nevyšil. Jenom prsty, které měl propletené na kolenou, ve výjimečných případech sevřel tak, že zapraskaly.

Olsen, kterého Vitasův zájem patřičně naladil, začal sáhodlouze vyprávět o složité práci konzula na Pe-U. Andrej rozržitě naslouchal a díval se okénkem. Celé je to divné. Proč by si archeolog kupoval tyhle figurky, kterými se vyhlašuje krevní msta? Třeba tu byl už někdy předtím? Musí se na to Olsena zeptat. Proč už ho nenapadlo podívat se do seznamu těch, kteří se v posledních letech přilétali. PetriA řekla, že má večer čas. Do toho však jako na zlost přišla ta večere u Brendijského prince. Nemůže tam nejít. Nestačil jí to říct. Samozřejmě že ho bude čekat. Nikdy mu nic nevyčítá. Jenom vždycky trpělivě čeká. Co udělá s Vitasem? To by bylo nelidské, ubytovat ho v hotelu.

Olsen se naivně domníval, že se jeho spolubesedník vyzná v detailech místních intrik, v nichž se pořádně nevyznal ani sám VaraJu, i když je sám rád připravoval, a pokoušel se Jakubauskasovi vysvětlit, že v příštím roce se k moci v Kitěnu určitě dostane Kruň KropU, a proto že premiérův bratr přijde o ministerské křeslo ministra Zábavy a bude se muset spojit s Jeho Veličenstvem.

Jakubauskas naslouchal, jako kdyby celý život snil o tom, že se konečně dozví o Kruňových úkladech strojených mocnáři KropU.

Vůz projížděl kolem tržiště, byla tu spousta lidí a všichni kolem stáli jako solné sloupy a dívali se užasle na nevidaný dopravní prostředek. Skupina rybářů od Jezerních potoků, kteří byli zcela viditelně prvně ve městě, dělala všelijaké grimasy, prováděla rituální gesta vyjadřující opovržení. To opovržení pramenilo ze strachu. V hlavním městě sice jen málokdo věřil, že cizí bytosti jsou netvoři, avšak čím dále odtud, tím více se věřilo všemu, co se říkalo o lidech z hvězd.

Ve světě, kde ještě nejsou zavedeny prostředky pro rychlé spojení, normálnímu vzhledu a chování cizích bytostí nikdo příliš nevěřil.

Koneckonců, pomyslel si Andrej, když naslouchal, jak Olsen vypravuje o milence mocnáře KropU, která se rozhodla na obědě pro zvané hosty otrávit své nevlastní syny, na Zemi se přece kdysi lidé také domnívali, že Neznámo obývají netvoři, poskládaní z částí zvířat obývajících Zemi. Jednou zvětšovali do nepředstavitelných rozměrů pavouky, jindy zase medvěd nosil hadí hlavu. Když už pro takové netvory nebylo na Zemi dost místa, protože planeta byla podrobně prozkoumána, když už si lidé museli přiznat, že neexistuje lochneská příšera ani sněžný muž, fantazie člověka si našla nový prostor – jiné světy. A jak velké bylo zklamání, když se museli zřítci všech podobných zrůd hned tehdy, jakmile první výpravy dosáhly jiných hvězd. Místa, kde takoví netvoři žili, se jenom posouvala od Země dále, ale pořád zůstávala v podvědomí. Stále se objevovaly nové a nové pověsti – nejen pozemského původu – v nichž lidé z jiných galaxií měli stejné představy o netvorech jako jejich pozemští příbuzní. A právě tento fakt, že Galaxie je obydlena stejným druhem – Homo Sapiens, dal živnou půdu obdobnému myšlení.

Takže docela obdobně jako neobvyklý tvar mraků vyvolával v představách obyvatel Švýcarska nebo Kazachstánu létající talíře, stejně tak v představivosti horalů od Jezerních potoků budil zrcadlový konzulův dopravní prostředek záhadných tvarů představu stejně zrůdných netvorů.

Andrej pohlédl na své kolegy. Olsen v zeleném obleku, Jakubaskas ve všedním oblečení civilního letectva s dlouhýma nohama nataženýma před sebou, uvažovali naprosto všedním způsobem o naprosto nevšedních věcech. Avšak za tenkou stěnou auta se odvíjel místní svět stále dál podle vlastních, zvláštních zákonů. A my jsme se stali, aspoň tak si to Andrej představoval, takovou tenoučkou nitkou, která spojuje Galaxii s touto planetou, s těmito horaly a obchodníky, jejichž děti a vnuci poletí k dalekým hvězdám a budou stavět gravitační stanice. Tenhle přechod tu proběhne na rozdíl od Země mnohem rychleji, protože my jsme museli dospět až do kosmické éry sami. Člověk ale někdy neví, co je lepší. Ať si to totiž přejeme nebo ne, samotná existence také spojující nitky mezi planetou a Centrem nevyhnutelně a dokonce bezohledně narušuje podstatu tohoto života, ať jsme sebetaktnější, seberoзумnější a sebelidšnější. Ten konflikt žije v lidech. A jestliže VaraJu v sobě tohle dokázal překonat, jestliže

si dokázal uvědomit nutnost takových změn, a dokonce je i přivítal, pak třeba VoseňJu to překonat nedokázal. Nedokázal, i když strávil nějakou dobu v Centru, i když se tu naučil létat na planetárních strojích a není omezen psychicky ani tak vědomostmi a chápáním velkoleposti toho, co přijde, jako spíš komplexem, že jeho klan je malý a slabý, že je podřízen brendijskému klanu, což je ponížení závažnější než všechny koráby, které sem přilétají z nebe. VoseňJu přijde domů, svlékne uniformu, omyje se podle rituálu, a když na něho přijde řada, umyje nohy vetché stařeně, hlavě klanu, a propadne se až do příštího rána do pavučin zákonů a pravidel, jimiž je determinována jeho ubohá existence, třebaže dosáhl vyššího postavení, než do kterého se narodil, vždyť přece pracuje ve službách cizích bytostí.

„Kde budete spát?“ zaslechl Andrej Olsenův hlas. „V našem pohostinském domě pro návštěvy?“

„Vitas zůstane u mně,“ rozhodl Andrej. „Tím spíš, když dnes musíme společně na tu recepci.“

„Na jakou recepci?“ podivil se Olsen.

„U korunního prince Brendijského.“

„Jen tak mimochodem, je to syn Brendijské vdovy,“ řekl Olsen. „Je zajímavé poslechnout si, jak došlo k adopci...“

„Nilsi,“ přerušil ho Andrej, „zbývají jen tři hodiny do té oficiality. A Vitas je unavený. Jestli zítra pojedete s posádkou k vodopádům, po setkání s princem bude pro Vitase tvé vyprávění mnohem zajímavější.“

„Máte pravdu, hoši,“ vzdal se Olsen. „Odpočiňte si. Já pomohu PetriA s ubytováním pilotů.“

„Jestli ji uvidíte,“ požádal Andrej, „řekněte jí prosím vás, že jsem dnes na té recepci.“

„Samozřejmě,“ slíbil Olsen a otevřel dvířka. „Je to obdivuhodné děvče. A nesmírně inteligentní.“

Andrej s Vitasem vystoupili. Olsen za nimi řekl:

„Měl bys pomýšlet na rodinný život, Andreji. To není moc dobré, když člověk žije sám. Moje žena si to myslí také.“

„Jo, děkuju za radu,“ odpověděl Andrej.

Umyli se, převlékli a Vitas ulehl na pohovku se žlutou kůží buřila, nasadil si videobrýle a začal si prohlížet amatérské filmy, které Andrej natočil při svých cestách po planetě.

Andrej zavolal dolů do úřadu. Nebyl tam nikdo. Zavolal na kosmodrom. Tam mu řekli, že PetriA odvezla na konzulát posádku korbu a VoseňJu dokončuje vykládku.

Vitas si sundal brýle a zavřel oči.

„Víš, že je to docela příjemné?“ zeptal se.

„Co myslíš?“

„To otevřené okno, kterým sem fouká vítr.“

„Je tu vedro,“ řekl Andrej. „U vodopádů je nádherný vzduch, jako křišťálový. Možná, že tam pojedu s vámi. Přemluvím PetriA a pojedu.“

„Kdo je to?“ zeptal se Vitas.

„Má spolupracovnice.“

„Olsen tě s ní chce oženit?“

„Ten by měl pracovat jako dohazovač,“ řekl Andrej trochu podrážděně. „Moc dobře totiž ví, že se s ní oženit nemůžu.“

Vitas se ani nezeptal proč. Nikdy nekladl zbytečné otázky. A Andrej mu to neměl chuť vysvětlovat. Ještě by Vitase mohlo napadnout, že se tu s tou planetou příliš dokonale sžil a že se smířil s tím tichým, z bláta uplácáným životem. Jestli chce, ať si to myslí.

„Nechystáš se na Zemi?“ zeptal se Vitas. Bylo mu totiž jasné, že Andrej nechce o PetriA mluvit.

„Zatím ne. Nemáš hlad?“

„Teď je moc teplo,“ řekl Vitas. „Až později.“

Andrej přichystal ovocný koktejl s ledem. Vitasovi docela chutnal.

„Co vlastně objevili na Ar-A?“ zeptal se.

„To se to dostalo až do Centra?“

„Galaxie je příliš malá,“ konstatoval Vitas. „Tak moc se toho zase neděje. A my, piloti jsme tu jako listonoši, co roznášejí novinky.“

„A drby,“ řekl Andrej.

„Je pravda, že tam žila rasa obrů?“

„Toužíš za každou cenu po nějaké senzaci?“

„To víš, že ano.“

„Je to mrtvá planeta. Galaktická služba ji zařadila mezi neobydlené.“

„Samá poušť?“

„To ne, je tam všechno, schází jen stálé ovzduší. Dost často tam dochází ke klimatickým bouřím. Flóra a fauna je tam chudá.“

„Možné místo pro kolonizaci?“

„Jo, rezerva pro kolonizaci s perspektivou obydlení v hranicích soustavy.“

„A co teď?“

„Teď tam objevili spoustu zajímavých věcí. Nebýt toho, že se ztratil Fotij van Kun, mohli jsme včera večer vyslechnout řadu zajímavostí z úst očitého svědka.“

„Očitého svědka?“

„Přiletěl sem jeden archeolog. Včera večer měl přednášet o vykopávkách ve Škole vědění. Senzace číslo jedna. Všechna honorace se patřičně nafoukla. Představ si, že by na Zemi ve dvacátém století přiletěl archeolog z Marsu se sdělením, že tam objevil stopy po Atlantech.“

„A proč se ta přednáška nekonala?“

„Protože se Fotij van Kun rozhodl pro krevní mstu.“

„Prosím tě, nemůžeš mi to říct tak, abych tomu rozuměl?“

„Ale vždyť já tomu taky nerozumím. Nikdo tomu nerozumí ani za mák. Fakt je, že se archeolog beze stopy ztratil. Uprostřed města, pár kroků od Školy vědění. A místní šerlokové jsou přesvědčeni, že se místo do školy vypravil do války s nějakým místním klanem.“

„A jak je to doopravdy?“

„Mohli ho unést kvůli výkupnému, mohli ho zabít, aby ho okradli. Může to být nějaká akce izolacionistů. Hodně se tu o nich mluví, ale pořádně nikdo nic neví.“

„Říkáš, že ho mohli oloupit nebo zabít. Kam se pak podělo jeho tělo?“

„To nevím. Já ale věřím, že je naživu. A že se zítra na konzulátě objeví nevinný mladík a přinese poselství na hůlce.“

„Poselství na hůlce?“

„Když dojde k únosu podle zásad rituálu, pak únosci pošlou příbuzným červenou hůlku se zářezy, to jsou čísla pro výkupné. Nemáš představy, jak je tu vyvinut systém všech takových zlořádů.“

„Ty ses rozčílil?“

„Chtěl bych odtud pryč. Člověk tady nic nemůže. Nemůžeš se ani oženit s dívkou, kterou máš rád.“

„Asi by ses měl vrátit do Centra!“

„Jo, do Centra, kde na mě bude každý koukat a říkat si... tak tohle je ten Bruce!“

V šest hodin, hned po setmění, odjel Andrej s Vitasem na recepci k Prugovi Druhému, princí Brendijskému. Bylo to oficiální přijetí a nepřijmout takové pozvání znamenalo porušit složitou etiku. Vitas neskryval, že pro něho bude přítomnost na takové události zajímavá, Andrej byl naopak rozladěn, protože PetriA se dosud nevrátila z kosmodromu.

Prug se dostal do města loni a usídlil se v prázdném dýňovitém domě, který patřil jeho klanu.

Dnes byly příjezdy k jeho obydlí přeplněny drožkami šlechticů, vozidlo Kosmoflotu museli nechat v malé uličce za rohem.

Kolem Prugova domu se táhl zelený plot dospělému člověku asi po prsa, proti vchodu se otvíral široký prostor, po stranách stály kamenné sloupky v hlavách s erbem Brendijských panovníků; na něm člověk probodnutý kopím. Vyprávěla se prastará pověst o tom, jak před mnoha a mnoha lety jeden brendijský hrdina skrz naskrz probodený kopím stačil ještě pobít stovku nepřátel a ubránit tak klanovou tvrz, než zemřel.

Od sloupů ke schodišti se táhly ve dvou řadách pětinohé stojany s loučemi. do jejich pryskyřice byla přimísena šťáva z horských bylin, která plameny zbarvovala do fialového odstínu, nevěstícího nic dobrého. Horalé v krátkých drátěných košilích a vysokých přilbách chránili s kopími a samopaly v rukách přístup k vládci. Brendijský princ měl nepřátel víc než dost.

Andrej s Vitasem šli podél plotu. Byla skoro tma. K osvětleným sloupům jim zbývalo snad padesát kroků, když Andrej najednou pocítil nějakou hrozbu. Hlavní město nezaručovalo člověku žádné bezpečí, navíc s příchodem tmy nabývaly práva zákony krevní msty a tím i vláda najatých vrahů spolčených do gildy, ochranného společenství stejně tajného a váženého jako gildy klenotníků a astrologů. Andreje takový život naučil patřičné ostražitosti. Samozřejmě že jako

představitel kosmické flotily nepatřil k žádnému klanu a zákony pomsty se ho netýkaly, ovšem ve tmě může snadno dojít k nedorozumění.

Snad se za plotem mihl černý stín, snad se kolem nich rozhostilo nepřírozené ticho, fakt je, že Andrejovi byla najednou zima.

Sám byl trochu překvapen svým dalším jednáním – udělal rychlý krok kupředu, nastavil nohu Vitasovi, strčil do něho s spolu s ním padl na kamennou dlažbu.

I když byl Vitas mladší a trénovanější, překvapením nestačil zareagovat.

„Krucinál!“ Vitase se Andrejovi vytrhl a odstrčil ho. „Co blázníš?“

„Nezlob se,“ promluvil Andrej a namáhavě vstával. Uhodil se do lokte.

Vitas neslyšel nic, zato Andrej zaslechl za plotem rychlé kroky, měkké kočičí kroky člověka v tlustých pletených botách. Vitas na rozdíl od Andreje nezaslechl, jak ve vzduchu zabzučel jako komár tenký otrávený šíp. A jak zazvonil slabounce o sklo auta stojícího před nimi.

Andrej pomohl Vitasovi vstát.

„Prosím tě, můžeš mi to vysvětlit...“

„Počkej,“ řekl mu Bruce.

Vytáhl z kapsy baterku a posvítil k autu. Svítit za plot nemělo smysl, tam už nikdo nebyl.

Krátký šíp ležel na dlažbě u auta. Hrot se roztříštil o sklo, po němž stékal tenoučký pramének žlutého, jako med hustého jedu. Šíp byl tenounký a na první pohled neškodný. Andrej ho zvedl. Vitas mlčky sledoval jeho počínání. Jakmile pochopil, že Bruceovo podivné jednání má racionální smysl, odmlčel se. Jenom čekal na vysvětlení.

Andrej posvítil na šíp. Každý měl mít na sobě značku. Střílí se jimi z foukaček, jsou to nesmírně oblíbené zbraně při vyřizování účtů v tajných válkách a při krevní mstě. Zákony cti však nedovolují odstraňovat z nich znak klanu. Dokonce i gilda najímaných vrahů měla svou značku.

Avšak na tomto šípů nebo spíše šipce byla značka odstraněna. Tak tedy tento atentát neměl s krevní mstou nic společného a nebylo v něm nic čestného.

„Jdeme,“ řekl Andrej.

Došli až ke sloupům, kde stály Prugovy strážce. A s nimi policista, který samozřejmě nic neviděl.

Ve světle loučí si Andrej všiml, jak si ušpinil bílou uniformu. I Vitasova uniforma hodně utrpěla.

„Nic se neděje,“ řekl Andrej. „S tím se tu počítá.“

Zvedl ruku. Přiběhl k nim jeden ze sluhů. Vylovil vlhké kartáče ze skříňky zavěšené přes rameno. Nasávaly do sebe rezavý prach. Kousek od nich se za pomoci jiného sluhy dávaly do pořádku dvě vznešené dámy.

„Nemám potuchy, kdo střílel,“ oznamoval tiše Andrej Vitasovi. „A nevím dokonce, na koho z nás. Tím spíš nechápu proč k tomu došlo.“

„Máš přímo zázračnou reakci. Já jsem nic neslyšel.“

Vstoupili do vestibulu, k němuž vedlo poměrně úzké, strmé schodiště.

Byl to vlastně kulatý sál zabírající celé první patro tykve. Nahoru vedly troje točité schody. Tam byla přichystána hostina.

Uprostřed vestibulu seděl na trůně s vyřezávaným opěradlem. Prug II., princ Brendijský, urozený, avšak vypovězený panovník. Jeho otlé, těžké tělo přetévalo přes trůn. Hlavu mu zdobila třírohá čepice, symbolizující tři nejvyšší hory v Brendijském panství, tělo se mu marně pokoušelo skrýt několik různobarevných pláštíků, takže se podobal přerostlému miminu v několika dětských košíkách. Každý z těch plášťů znamenal vládu nad některým z klanů. Podobu s mimi- nem zvýrazňovaly tlusté bosé nohy ve zlatých pantoflích.

Za Prugovými zády stáli dva jeho tělesní strážci s dvojími rituálními kopími.

K pánovi domu přicházeli hosté a poptávali se ho po zdraví.

Andrej s Vitasem se postavili do řady.

Před nimi stál ministr vědění s oběma manželkami. Dokud se však hosté nepozdravili s pánem domu, etiketa nedovolovala známým spolu hovořit.

Andrej se ohlédl, jestli neuvidí Olsena. Ten stál u zdi a rozmlouval s VaraJu. Olsenova žena Jelena na recepci nepřišla. Nesnášela, když se musela podřizovat etiketě.

Pestrobarevný dav se pomalu ploužil v kruhu, jehož středem byl trůn, nebylo totiž slušné postávat na místě. Andrej si přejel rukou po kapse. Šipka tam byla.

„Nečekal jsem, že mě potká takové štěstí,“ zvolal s přehnanou radostí Prug přesně podle etikety. „Strážci nebeských korábů poctili svou návštěvou naši nuznou chýši!“

„Strážci nebeských korábů nás poctili!“ hlasitě opakoval hlasatel, který stál po straně.

Andrej měl pocit, že ten tlust'och je nějak nervózní. Černá myši očička mu jezdila sem tam, jako by se bál pohlédnout Andrejovi do tváře, tlusté prsty poseté prsteny vrhaly záblesky na všechny strany.

„Co vaše vzácné zdraví?“ zeptal se Andrej.

„Pokorně se blížím ke konci své nuzné cesty,“ odpověděl Prug přesně podle etikety.

„Věřím, že vás smrt nenavštíví během celého příštího století,“ odpověděl ve stejném tónu Andrej.

„Mou jedinou touhou je vidět vás na mém pohřbu,“ odvětil princ z hor.

„Nic takového nedovolím,“ pokračoval Andrej. „Mým snem je zemřít dříve než vy.“

Andrejův pohled se setkal s očima prince Brendijského trůnu.

Neprůhledná očička se mu zabodla do tváře.

To, co se stalo, nemohla být náhoda, uvažoval Andrej. Je nemyslitelné, že by si nás s někým spletli. Kromě nás nikdo nenosí uniformu Kosmoflotu. Čekali tu na nás. Rovnou u domu. A v nejpráhodnější chvíli.

Byla tu samozřejmě ještě jedna verze. Někdo z příbuzných PetriA se dozvěděl o jejich vztahu, něco viděl a dal si všechno dohromady. Avšak dokonce ani ten její prostopášný bratříček by se při hájení cti své rodiny nesnížil k tomu, aby odstranil svou značku na šipce. Nebo sis ty sám, Andreji, řekl si zástupce Kosmoflotu, vypěstoval nepřítele a nemáš o tom ani potuchy.

Vitas mezitím také pohovořil v duchu etikety. V úctě ke vzácnému hostu Prug mluvil dokonce kosmolingvou. O princí Brendij-

skému si nikdo nesměl dovolit říci, že nepatří mezi vyjímečně moudré a velice vzdělané v tomto světě. I když, pokud Andrej věděl, ten tlust'och v životě neopustil planetu Pe-U.

Andrej se konečně dočkal, až byl Vitas volný, a pomalu ho vedl kolem sálu tak, aby dohonili Olsena a VaraJu. VaraJu si jako jediný člověk v tomhle zvláštním světě dovolil přijít v tóze, která se nosila jen přes den. Kdyby to udělal někdo jiný, považovalo by se to za smrtelnou urážku celého domu. VaraJu tím však dával najevo, že stále zůstává ve službě. A pokud by tím pána domu přece jen urazil, pak k tomu nebyl formální důvod. Vznešené dámy si mezi sebou špitaly, místní elegáni se mračili, avšak moc tohoto tichého, hubeného, naprosto klidného člověka byla nesmírně veliká, vidět ji sice nijak nebylo, ale kolem něho bylo vždy dost volného prostoru. Andrej věděl, že VaraJu nepochází ze vznešeného rodu a že jen svou nenápadnou houževnatostí udělal z policie hlavního města skutečnou, jenom jemu podřízenou sílu.

Piloti si vyměnili poklony s VaraJu i Olsenem a vykračovali vedle nich. Byli středem pozornosti.

„Mám nová fakta,“ řekl VaraJu. „Náš informátor hovořil s tulákem, který viděl, jak včera večer u Vzdálených přístavů zastavilo auto. Vynesli z něho tělo zabalené do látky a hodili je z hráze do vody. Je tam velmi hluboko a na dně leží spousta potopeného dříví. Ted' tam jsou mí potápěči.“

„Proč myslíte, že to má nějakou souvislost s archeologem?“ zeptal se Olsen. „Žádná válka mezi klany ted' neprobíhá. Lupiči přece nepovezou tělo v autě. A nebudou používat šipek.“

„Čeho?“ zeptal se Olsen.

„Otrávených malých šípů. To není zbraň zlodějů. A šipka, kterou našli na hrázi, měla jednu zvláštnost...“

„Někdo z ní odstranil značku,“ řekl Andrej.

VaraJu se rázem zastavil. Narazil do něho premiérův bratranec. V davu vznikla mezera. Prug Brendijský se prudce otočil.

„Promiňte,“ řekl VaraJu premiérovi bratranci. „Zamyslel jsem se.“

Šli dál a nepromluvili snad celou minutu. Náčelník policie mlčel. Nakonec se tiše, ale naléhavě zeptal:

„Proč jste mluvil o té šipce?“

„Protože stejnou šipku se seříznutou značkou mám v kapse. Ně-
kdo na nás střílel. Rovnou tady, u princova domu.“

Nenápadně, aby ten pohyb ukryl před očima všech, Andrej vylo-
vil z kapsy šipku a vložil ji do natažené náčelníkovy ruky. Šipka
okamžitě zmizela. Ani Olsen si toho nevšiml.

„Jak je možné, že vás nezasáhli?“ zeptal se VaraJu zamyšleně.

Měl pravdu. Vojáci stříleli takovými foukačkami naprosto přes-
ně. Učí se tomu od dětství.

„Vytušil jsem to,“ řekl Andrej, „a padl jsem na zem.“

VaraJu přikývl. Věřil na intuici.

Prug povstal z trůnu. Zlehka, ale dostatečně hlasitě tleskl do dla-
ní.

„Mí sluhové a ženy,“ promluvil, „připravili pro hosty skromné
pohoštění. Mně mnoho jídla škodí, proto vás prosím, abyste se nade
mnou slitovali a rozdělil se se mnou o mou večeři.“

Rázem nastal v sále hluk. Mnozí sem přišli především proto, aby
si tu pochutnali. Dům prince Brendijského byl znám svými exotíc-
kými jídly.

Hosté se rozestoupili a uvolňovali místo princů.

Ten se prudce otočil a v záhybech mezi spoustou košilek se za-
leskla drátěná košile. To bylo něco nemyslitelného – hostitel na re-
cepce v drátěné košili! Andrej pohlédl na VaraJu. Ten rovněž pozo-
roval prince, proto i on si všiml záblesku.

Příchod tak vznešeného emigranta způsobil policii hodně staros-
tí. Takoví lidé s sebou z hor přinášeli brutalitu klanových srážek,
jimž se začalo za poslední desetiletí už odvykat.

Ovšem zbavit se Pruga nebylo prakticky možné. Patřil k jedno-
mu z nejurozenějších rodů na planetě, jenž byl pokračovatelem rasy
gigantů, kteří přiletěli kdysi dávno z planety Ar-A. Byl příbuzný nej-
vyššího kněze bohyně UrO. Musel být prostě trpěn, muselo se čekat,
nestane-li se obětí dalšího spiknutí nebo nezíská-li zpátky trůn a spo-
kojený neodejde zase vládnout do horských údolí.

Hosté kráčeli po schodech, které stoupaly podél stěn do horního
patra, kde byl prostřen nízký kulatý stůl.

Hosty vítali nespočetní sluhové a odváděli je na místa.

Andrejovi neušlo, jak Prug bleskovými pohyby dokonalého dirigenta poháněl sluhy.

Andreje usadili odděleně od ostatních pozemšťanů. Kdovíproč si to Prug přál. Vitas byl také uprostřed cizích lidí.

Na prázdném místě uprostřed stolu tvořícího velký prstenec zaujali místa hudebníci a tanečníci. Tanečníci se převlékali, rozčesávali si vlasy, hudebníci jedli a přitom ladili své nástroje.

Jedna z tanečnic přistoupila ke stolu a vzala z vázy namodralé drsné jablko.

Usmála se na Andreje. Byla to známá umělkyně, vídal ji na mnoha recepcích.

Tanečnice chroupala jablko a vyptávala se Andreje, kdo je ten krásný důstojník. Měla na mysli Vitase. Andrej jí řekl, že ten krásný důstojník za dva dny odlétá. A tanečnice na to, že dva dny na lásku většinou stačí.

Prug seděl proti Andrejovi. Židle, na které trůnil, čněla nad ostatními, proto vypadal jako obr. Čekal, až se hosté rozesadí, a zatím si čistil maličkou dýkou nehty. Mírně naklonil hlavu, aby mu tanečnice nepřekážela ve výhledu, když se díval na představitele kosmické flotily. Trochu se na Andreje usmíval a pokyvoval přitom hlavou jako čínský bůžek. To by mě skutečně zajímalo, komu by má smrt prospěla. To, co se stalo, nebylo vlastně nic hrozného. Příště musím být opatrnější. Že by se izolacionisté rozhodli přejít k činu? Co se ale změní? O jednoho zástupce kosmické flotily víc nebo méně, v životě Galaxie se to nijak neodrazí. Člověk se nemůže nikam schovat před svou vlastní budoucností. Šipka s odstraněnou značkou vylučovala akt krevní msty, zbývala druhá verze – politika. Politika si vystačí bez klanů. Politika na této úrovni je naprosto amorální. Odstranit značku znamená totéž. Pak je tedy ta šipka nástrojem politického boje. Škoda, že nemá vedle sebe VaraJu, ten by takovou úvahu ocenil.

Sluhové přinesli hustou zapraženou polévku ze zvěřiny. Všichni dobře věděli, že nejlepší polévka tohoto druhu se ve městě vaří právě v domě prince Brendijského.

Na stole se objevily kouřící kadidelnice s opojnými vůněmi. Někteří hosté se k nim skláněli a jejich hlasy pomalu sílily.

Kašovitá polévka byla jako vždycky vynikající, ale z vůně kaididelnic se Andrejovi dělalo špatně. Jako by ztrácel pevnou půdu pod nohama – a Andrej podobný pocit nesnášel.

Tanečnice se začala pomalu svíjet v rytmu bubnů.

Pohybovala se stále rychleji.

VaraJu seděl s kamennou tváří. Zřejmě čekal na okamžik, kdy bude moci odejít. Jeho lidé teď hledají v jezeře. Voda ve svitu petrolejových lamp je hustá a neprůhledná jako olej.

Tanečnice dokončila své vystoupení a znehybněla s rozhozenýma rukama. Ruce se jí chvěly a náramky jí zvonily jako malé zvonky. Zněly stále tišeji. A stejně tak postupně utichaly bubny.

Prug pozoroval Olsena a VaraJu, kteří povstali ze svých míst. Bylo to porušení etikety. Nikdo nesměl vstát z místa dříve než pán domu. Prug však neřekl ani slovo, uznával, že ti dva jsou ve službě, a proto že se na ně etiketa nevztahuje, chránil tím svou čest. Těžko by mohl velitele městské policie odsoudit k smrti.

Když pak Olsena napadlo obejít stůl, přiblížit se k hostiteli a těmi nejvybranějšími slovy ho požádat o prominutí, že musí odejít, protože ho bolí žaludek, nemohl Prug nic namítat. To bylo dovoleno. Jeho tvář se roztekla do úsměvu, popřál konzulovi, aby se brzy uzdravil, a neopomněl, jak se sluší a patří, pozvat ho na vlastní pohřeb. Pak vzal ze stolu kousek pečiva a podal ho konzulovi. Jestliže se hostu přihodí taková nepříjemnost a musí opustit hostinu, pán domu mu musí dát symbolicky jídlo na cestu.

Andrejovi bylo rázem jasné, že jediný důvod, proč musel Olsen odejít, byl archeolog. Znamená to, že ho přece jenom našli. Nebo našli jeho tělo.

V té chvíli ani Andrej, ani Olsen samozřejmě nevěděli, že až se konzul skloní ve svitu petrolejových lamp na tělem člověka oblečeného do fraku a obutého do pozemských střevíců, pozná, že dotyčný není archeolog Fotij van Kun, ale naprosto neznámý obyvatel planety Pe-U.

Do té doby však uplyne hodně času, protože cestou bude mít VaraJu z ničeho nic poruchu na autě, posléze ulici vedoucí k přístavištím zatarasí velký povoz s pytli obilí... A když se Olsen vrátí dlouho v noci domů, bude na všechno už pozdě.

Sluhové roznášeli jídla se sladkou zeleninou a Andrej uvažoval o tom, že archeolog byl podle všeho zabit stejnou šipkou, která byla určena i jemu.

Andrej na sobě ucítil něčí pohled. Jako kdyby mu někdo sahal na záda. Tak nějak funguje intuice.

Ohlédl se

Za ním stál jeden z Prugových vojáků, obrovitý chlap se žlutými vlasy a úzkýma veselýma očima. Přes drátěnou košili měl přehozenou tuniku v barvách Brendijského klanu, za širokým opaskem mu trčely tři nože. Mlčky se díval Andrejovi do týla.

„Jak se jmenuješ, odvážný vojáku?“ zeptal se Andrej. Ta tvář mu připadala povědomá.

„DrokU, pane z hvězd,“ odpověděl voják. „Přejete si něco?“

„Už jsem tě někde viděl.“

„Vždycky stojím po pravici skvělého panovníka Pruga,“ odpověděl mu voják, aniž sklopil oči.

Andrej se přemáhal, když žvýkal sladkou zeleninu.

Před očima se mu znovu míhali žoldnéři s pestrobarevnými pruhy v obličejí. Tanečnice seděla uprostřed kruhu a vdechovala vůni z kadidelnice.

Vitas nejedl, sledoval tanečnický. Byl napjatý.

Princ Brendijský povstal ze svého místa a vyzval hosty, aby jedli a pili a vychutnávali život.

Prug se vydal do druhého patra. To bylo podle etikety, s tím se dokonce počítalo. Dával tím svým hostům možnost popovídat si, aniž se vystavovali nebezpečí, že ho urazí. Nastaly chvíle ostrých jazyků.

Sluha se dotkl Andrejova ramene.

„Někdo vás volá k telefonu, pane z hvězd,“ řekl.

Andrej okamžitě vstal. Kdo by mu mohl volat? PetriA ho stěží bude rušit teď večer. Pokud se ovšem nestalo něco výjimečného. Nejspíš to bude Olsen.

Sluha šel před ním. Sestoupili po schodech do haly, odtud po dalších, podstatně užších schodech do základů tykve, do sklepa.

Tady bylo pološero. Sluchátko bohatě zdobené inkrustacemi leželo na stolku rovnou vedle telefonního přístroje připomínajícího šicí stroj. Andrej zvedl sluchátko.

Ozýval se jen krátký přerušovaný tón – spojení bylo přerušeno.

„Nedovolal jste se?“ zeptal se sluha.

„Odkud volali?“ zeptal se Andrej.

„To nevím, pane z nebe,“ zněla odpověď.

Andrej nevěděl, co má dělat – jestli počkat na opětovné zavolání, nebo se vrátit zpátky.

Cítil, jak se ho stále víc zmocňuje vzrušení. Opatrně, Andreji, blíží se nebezpečí...

Rychle se rozhlédl.

Ve sklepe byla sousta lidí, člověk si to hned neuvědomil, někteří z nich spali na podlaze, jiní vysedávali podél kulaté zdi. Kolem každého patriarchálního domu se přiživuje spousta čeledi, příbuzných, darmošlapů. Andrej byl teď středem pozornosti. Bylo dobře, že tu nebyl sám. I když svědci, ti by se tu stejně žádní nenašli...

Andrej rychle vylovil z kapsy zlatou kuličku. Mohl soudit, že sluha nepocházel z hor. Nejspíš ho sem povolali z restaurace. To se dělává, když je spousta hostů a když pro vlastní služebnictvo není dost důstojné posluhovat u stolu.

„Kdo to volal?“ zeptal se tiše Andrej, aby hlas nedoletěl až ke stěnám.

„Žena,“ odpověděl sluha polohlasem. „Mladá žena. Byla velice rozrušená.“

Vtom se tiše odvrátil a odešel.

Andrej zvedl sluchátko a začal otáčet páčkou na centrálu.

Měkká, naducaná, avšak těžká dlaň dosedla na vidlici.

„Když se všichni veselí,“ řekl princ Brendijský, „nesmí stát nikdo stranou. Nezapomínejte na zvyky tohoto domu.“

Prug se usmíval, ale měl zakalené oči, nadýchal se kouře. Pláštěky se mu rozhrnuly a v šeru se zaleskla drátěná košile.

„Zůstaneš s námi až do konce,“ řekl Prug, „tanečnice tě očekávají v horním patře, pane z nebe.“

„Host kteréhokoli domu se nemusí bát žádných hrozeb,“ řekl Andrej.

Prug ho odtlačil od telefonu.

„Andreji, jsi tady?“ na schodišti stál Vitas Jakubauskas.

Kosmická flotila nikdy nikoho nenechá na holičkách.

„Odcházíme,“ řekl Andrej. „Nastal už čas, máme doma nemocné.“

„My vás ale odtud nepustíme, naši hosté,“ sdělil Prug. „Slavnost ještě neskončila.“

Andrejovi bylo jasné, že teď nemusí etiketu dodržovat.

V nestřežené chvíli se vrhl ke schodišti.

Nepochyboval, že Prug udělá všechno, aby se nedostali z domu. Z neznámých důvodů je potřebuje za každou cenu zadržet tady. A Andrej si byl téměř jist, že to volala PetriA.

Stačil doběhnout do poloviny schodiště, teprve pak se princ Brendijský vzpamatoval.

„Zadržte ho!“

Lidé, kteří se tiskli ke stěnám, vyskočili. Někteří se rozběhli ke schodišti.

Prug, celý zamotaný ve svých pláštících, začal vytahovat vrhací nůž.

„Z cesty!“ řval.

Andrej s Vitase však už byli v jasně osvětleném přízemí, které bylo plné hostů...

Běželi mezi sloupy, kousek od domu se už ponořili do tmy jako do vody a Andrej odtáhl Vitase stranou, dál od plotu.

Za další dvě minuty zabočili za roh a doběhli k vozidlu.

Nikdo je nepronásledoval.

V tichém nočním vzduchu se daleko rozléhaly bujaré hlasy opilých hostů.

Vozidlo měli trochu nakloněné.

Andrej rozsvítil baterku.

Pravé přední kolo někdo vylomil z osy. To, co kdysi bylo kolem, se povalovalo na dlažbě. Někomu moc záleželo na tom, aby odtud Andrej neodjel.

Okamžitě zhasl světlo, které mohlo upoutat něčí pozornost, a poodstoupil do tmy.

Vedl Vitase oklikou liduprázdnými uličkami. Past na ně zřejmě čeká na nejkratší cestě. Teď se Andrejovi hodilo, že se rád procházel sám. V posledních měsících prošel křížem krážem střed města i uzounké uličky náhorní plošiny, klidné čtvrti boháčů.

Asi po deseti minutách se zastavili na rohu osvětlené ulice Šťastné vlády, aby si trochu vydechli. Právě naproti vlídně svítilo velké okno malé kuřárny. Museli tam mít telefon.

Kuřárna zela prázdnotou, jenom na vzdálených pohovkách se povalovali poslední zákazníci. Andrej přistoupil k pultu. Vitas zůstal u vchodu. Na dřevěnou blýskající se desku položil mezi nezapálené hliněné kuřácké nádoby minci. Požádal majitele, jestli si může zavolat.

Majitel kuřárny minci dlouhou prohlížel, jako kdyby pochyboval o její pravosti. Pak s zeptal, odkud hosté přišli a jestli se dobře cítí. Andrej si uvědomil, že svým spěchem porušil etiketu a majitel že se pokouší vrátit všechno do vyjetých kolejí.

„Nezlobte se, prosím vás, ale má dcera je nemocná, proto jsem si dovolil takovou beztaktnost.“

„Samozřejmě, je mi to velice líto,“ ulehčeně pronesl majitel, začal svlékat koženou zástěru a vedl Andreje za pult, kde stál telefon.

Andrej vytočil číslo Kosmoflotu.

Třeba to byl jen planý poplach? Třeba mu PetriA volala z domova?

Andrej položil sluchátko.

„Děkuju.“

Rozběhl se k východu.

Zítřka bude majitel kuřárny vyprávět svým známým, že to přece jenom jsou příšerní barbaři, ti, co sem přišli z hvězd.

V místnostech Kosmoflotu se svítilo a odlesk světla dopadal na oblé stěny domu, takže vypadal jako houba na svítící nožce. Ve výkladní skříni mezi hvězdami visel na tenkých vláknech model linkového korábu.

Andrej vzal prudce za dveře. Byly pootevřené.

V sále pro hosty nikdo nebyl.

„PetriA!“ zvolal.

Volal tiše, jako kdyby se bál, že by děvče mohl vylekat.

„Odešla,“ řekl Andrej, snad se tím chtěl uklidnit. Už věděl, že musí udělat pár kroků dál za vysoký pult, kde ležel na stolku její telefon.

Vitas pochopil, že strach Andrejovi svázal nohy a že mu nedovolí těch několik posledních kroků udělat. První přistoupil k pultu, otevřel v něm dřevěná dvířka a vykročil kupředu. Andrej stále stál bez pohnutí, viděl, jak se Vitas sklonil, aby si něco prohlédl na podlaze.

Andrej teď věděl, že se chová jako zbabělec. A bylo mu také jasné, že to o něm ví v Kosmoflotu každý. Kvůli strachu byl také vyškrtnut ze seznamu těch, kteří v kosmické flotile létali.

Vitasova hlava zmizela za vysokým pultem.

Andrej slyšel, jak Vitas odstrčil židli.

„Pojď sem,“ zaslechl.

Andrej bez odporu vykročil.

PetriA ležela na podlaze u stolu stočená do klubíčka jako dítě, které snad příšernou únavou usnulo na takovém nepohodlném místě.

Vitas jí opatrně pozvedl hlavu. Modrá paruka jí sklouzla z černých vlasů, jako kdyby odmítala dál sloužit své mrtvé paní.

Andrej stál se svěšeným rukama, mlčky se díval na tmavou skvrnu na jejích prsou a v duchu prosil Vitase, aby řekl, že PetriA žije, že je jenom v bezvědomí.

„Je mrtvá,“ promluvil Vitas.

„To přece není možné,“ řekl Andrej, který věděl, že nežila už ve chvíli, kdy vstoupili do budovy. „Telefonovala, prosila, abychom přijeli. Kolik času uplynulo a my jsme pořád nejeli.“

Vitas nesmírně opatrně, jako kdyby se bál, že ji probudí, položil hlavu PetriA na podlahu. Hebké vlasy se poslušně roztekly po podlaze. Vitas vstal a přikročil k psacímu stroji na stole.

Andreje to udivilo. Tupě sledoval, jak se Vitas pokouší ze stroje vytáhnout druhou půlku papíru, od níž byl kus odtržen.

Na zbytku papíru u utrženého místa stálo jediné slovo – Příboj.

„Podívej, co tu je. Něco psala, když sem přišli,“ řekl Vitas.

„Přišli?“

„Komu je to třeba oznámit? Komu se tady vlastně hlásí vraždy?“

„Na policii to nejde,“ řekl Andrej. „Smrt tady mohou oznámit jenom blízcí příbuzní mrtvého. Jinak se tím pošpiní čest.“

„Ty to musíš vědět nejlíp.“

„Zavolám jejímu bratrovi. Je to malíř.“

Vitas neodpověděl. Usedl na bobek u stolu, kde ležela povalená židle. Pomalu postupoval podél zdi a prohlížel podlahu.

Andrej zatočil páčkou telefonu.

Volal do domu, kde bydlela PetriA.

Sluchátko zvedl otec. Andrej se omluvil, že volá tak pozdě, a starému muži řekl, že potřebuje mluvit s jeho synem. Neměl odvahy mu oznámit, co se stalo. Otec byl udiven a zeptal se, proč se zdržela PetriA. „Nezlobte se,“ odpověděl mu Andrej, už ale i to bylo nezdvořilé, „strašně spěchám.“ Stařec šel pro syna. Andrej čekal, až telefon převezme bratr. Díval se na PetriA. Měla nesmírně hebké vlasy. Vždycky mu připadaly teplé a voněly horskými bylinami. Myla si je v jejich výtažku.

Hlas Kam PetriU zněl ospale. A podrážděně. Z celé té nafoukané, zámožné rodiny nespokojené s tím, že jejich bohatá dědička se zabývá prací tak nevhodnou pro děvče, měl z nich k Andrejovi nejlepší vztah. Sám se chystal k odletu do Galaktického centra.

„Bud' zdrav,“ řekl mu Andrej. „PetriA se přihodilo neštěstí. Tvému otci jsem nic neřekl. Mohl bys hned přijet do budovy Kosmoflotu?“

„Hned jsem tam.“ Naštěstí se Andreje na nic nevyptával.

Andrej ani nevěděl, proč to dělá, ale když odložil sluchátko, poklekl vedle PetriA a zvedl jí chladnou ruku. Pokoušel se nahmatat puls.

„Co je tamhle?“ zaslechl Vitasův hlas.

Vitas stál před zavřenými dveřmi.

„Má pracovna,“ odpověděl Andrej. „Je tam zavřeno.“

Vitas strčil do dveří.

Otevřely se.

„Někdo vylomil zámek,“ řekl Vitas.

Uvnitř se také svítilo. Andrej ani nemusel vstávat, aby viděl, že skříň proti dveřím je dokořán. A že je prázdná. Hned si však neuvědomil, co všechno tam mělo být. Až po chvíli si vzpomněl, že ve skříni visela jeho služební uniforma pískové barvy.

„Co v té skříni bylo?“ zeptal se Vitas.

„Nic zvláštního,“ odpověděl Andrej. „Služební uniforma.“

„Někdo ji ale potřeboval,“ řekl Vitas. „Stůl máš taky vypáčený. Co bylo v něm?“

„Nic zvláštního,“ opakoval Andrej. Nic, co by se ho bezprostředně týkalo. Jeho ani PetriA.

Vstupní dveře se rozletěly, jak do nich někdo kopl.

Dovnitř se vrátil bratr PetriA.

Narazil do pultu jako do překážky, kterou se chystal překonat, ale v poslední chvíli si to rozmyslel. Naklonil se a uviděl PetriA.

„Kdo to udělal? Ty? Kdo to byl?“

„Nevím,“ Andrej opatrně pustil ruku děvčete a vstal. Připadal si před Kam PetriU trapně.

„Proč leží tady? No proč tu leží?“

Oběhl pult.

Vitas se ho pokusil zastavit.

„Nesmíš na ni sahat,“ řekl. „Přijde policie a zjistí, kdo to udělal.“

„My jsme tu nebyli,“ sdělil Andrej.

„Kašlu vám na policii!“

Kam PetriU vzal děvče do náručí a nesl ji do pracovny. Tam ji položil na pohovku.

Rázem se uklidnil.

Pak si Andrej uvědomil, že mrtvý nesmí ležet na zemi. Mohli by do něho vstoupit zlí duchové.

„Nikdo nám nevyhlásil krevní mstu,“ řekl bratr. „Nikdo po její krvi netoužil. To vím. To udělali tvoji nepřátelé.“

„Já také žádné takové nepřátele nemám,“ hájil se Andrej. „To dobře víš. Jsem tu cizí, nemám dokonce ani žádný klan.“

Kam PetriU měl tógu podvázanou pleteným opaskem a na něm visel nůž se dvěma čepelemi. Při těch slovech držel ruku na rukojeti nože. Nebyl zlý, byl to jenom lenoch, který neměl žádný cíl, kreslil pro noviny, dělal, že je nesmírně pokrokový a že zanedlouho odletí do Galaktického centra, kde teprve jeho nadání patřičně ocení. Neškodný mladiček. Ted' ale nemyslel na Galaktické centrum. Určitě zapomněl, že něco takového vůbec existuje. Jeho ani tak neohromila sestřina smrt jako okolnosti kolem ní. PetriA mohla zahynout, v tohmle světě to není nic výjimečného. Vždycky se však smrt dala zdůvodnit.

„Proč napsala to slovo – Příboj,“ zeptal se Vitas.

„Nemám potuchy.“

„Můžeš zavolat dispečerům?“

Andrej zvedl sluchátko. Nikdo se nehlásil.

„DrejJu,“ řekl Kam PetriU. „Mou sestru někdo zabil. Zabil ji nožem do zad. Jako pavouci, kteří dokáží štípnout jen v noci. Její krev je má krev.“

Po tvářích mu tekly slzy. Na Pe-U se muži nestydí dávat najevo své city, zdrženlivost je záležitostí žen.

„Její krev je má krev,“ opakoval PetriU a zvedl ruku dlaní kupředu.

To byla slova krevní msty.

Andrej přešel do své pracovny, odstrčil mladíka z cesty. Ten se pokorně podřídil.

Andrej se zastavil u pohovky. PetriA ležela s hlavou trochu na stranu, ruka jí visela dolů a dlouhými prsty se dotýkala podlahy.

Nemůže zůstat takhle nečině stát. Musí něco udělat. Psala něco o Příboji. Je třeba co nejrychleji jet na kosmodrom.

Andrej byl sám. Znovu úplně sám. Jako člověk, který se propadá do černého nekonečna vesmíru a při tom svém pádu ho kromě prázdna nikdo a nic nečeká.

Andrej pak zaslechl svůj hlas. A podivil se, jak je ochraptělý.

„Tvá krev,“ řekl, „je má krev.“

Tak zněla slova nesmírně staré přísahy. Přejímal na sebe pomstu. Jako člověk, který jí byl nejbližší. Jako člověk, který má na krevní mstu nezadatelné právo.

Zcela mírumilovný a civilizovaný člověk, představitel civilního kosmického letectva na planetě Pe-U přísahal, že se pomstí. To bylo něco nemyslitelného. Kdyby někdo něco takového Andrejovi řekl ještě včera, vysmál by se mu.

„Kam PetriU, zavoláš policii a všechno jim řekneš. My pojedeme na kosmodrom. Našemu korábu hrozí nebezpečí. Vezmeme si tvůj vůz.“

Řekl u hlasem člověka, který má právo rozhodovat.

„Udělám to,“ kývl Kam PetriU.

Vítas z toho rozhovoru ničemu nerozuměl. Mluvili jazykem používaným na Pe-U. A o zákonech krevní msty neměl ani potuchy.

Andrej se sklonil a políbil PetriA na spánek. Kůže v sobě stačila ještě uchovat zbytky tepla.

Maličké auto Kam PetriU se ploužilo. Parní motor sténal, vzdychal, něco v něm praskalo a Vitas, který nemohl vědět, jak jsou takové obludy spolehlivé, měl obavy, že se na kosmodrom vůbec nedostanou. Bylo to nepřírozené, ale dlouho spolu o těchto strojích hovořili, snad proto, že se Andrejovi lépe mluvilo o parních kotlích než o tom, co se stalo.

Museli zavolat Olsenovi, starý pán znal PetriA a dalo se říct, že to byli přátelé, ten však odjel někam s VaraJu.

Šestý smysl Andrejovi napověděl, že mezi událostmi u Pruga a smrti PetriA byla nějaká souvislost, ovšem neměl pro to žádné důkazy. Prostě shoda okolností.

„Při takové rychlosti na kosmodrom dorazíme někdy k ránu,“ řekl Vitas.

Tmavé nepočetné dýně se nořily ze tmy, kde je vyhmátlo světlo auta, hned se ukrývaly v oblacích kouře deroucího se ze stroje, hned zas spořádaně, bez reptání, odplouly zpátky.

Auto vyheklo, když ztěžka dosedlo do dalšího výmolu a ztratilo se v prachu. Jakmile se znovu vynořilo ze žlutého mraku zvýrazněného reflektorem, objevily se před nimi siluety kosmodromu. Matná signální světla. A visuté dispečerské centrum na věži.

Brána na letištní plochu byla dokořán, hlídka tu nebyla.

Andrej otočil auto a zabrzdil u věže.

Kolem dokola bylo ticho. Někde v dálce za plochou vyly lišky. Hejno létajících krys jim proletělo nízko nad hlavami a po zádech jim přešel mráz z jejich ultrazvukového koncertu.

Vitas se na nic nevyptával. Mlčky sledoval Andreje.

Vyběhli po schodech.

Dispečerské centrum bylo jasně osvětleno.

Službu konající dispečer se sesunul v křesle na bok, hlavu měl skloněnou k pultu. Ani se nepohnul.

Andrej mu pozvedl víčko a ohmatal puls.

„Žije.“

Dispečer tiše zasténal.

Vitas přistoupil k obrazovce a zapnul ji.

Vyrostl na ní obraz korábu. Tmavý a mlčící obr.

Vstupní otvor byl otevřen, schůdky spuštěny.

„Jak to, že neodpovídají?“ zeptal se prudce Vitas.

Andrej mezitím už koráb volal.

Příboj mlčel.

„Na můstku nikdo není,“ řekl. Obrazovka zela prázdnotou.

„To přece není možné!“ řekl Vitas.

Andrej se prudce otočil. V otevřené bráně na kosmodromu se rozzářil bílý kruh světlometu.

Na plochu vjelo velké bojové vozidlo. Z krátkých komínů se prodírala oblaka páry. Kulaté ocelové čelo vozu se ve světle třpytilo.

Vůz mířil je korábu.

„Zatraceně, co to znamená?!“

Andrej se vrhl k východu. Vitas mu byl v patách.

Nastoupili do vozu Kam PetriU. Parní kotel byl ještě horký. Vůz téměř okamžitě vyrazil z místa a ujížděl ke korábu.

Viděli, jak bojové vozidlo brzdí.

Nahoře na schůdcích se v otevřeném vstupním otvoru objevila postava.

„Kdo to je?“ vykřikl Andrej a snažil se překřičet hluk parního stroje.

Člověk osvětlený reflektorem bojového vozu měl na sobě světlý oblek a vysokou čepici.

„To jsi přece ty!“ křičel Vitas.

Člověku se tak často nestává, že by viděl zdálky sám sebe, navíc Andrej nečekal, že zástupce kosmické flotily bude vítat bojové vozidlo. Vitas však měl pravdu. Člověk ve vstupním otvoru měl na sobě Andrejovu uniformu, která mu zmizela z pracovny.

Dvířka bojového vozidla se otevřela a vyskočili odtud vojáci v černých krátkých tunikách navléknutých přes drátěné košile. Někteří měli kopí, jiní samopaly.

Poté se ven vyškrábal tlust'och, kterého rovněž obepínala drátěná košile.

Andrej v něm poznal Pruga, prince Brendijského.

Když Prug zaslechl rachot jejich motoru, ohlédl se.

Vykřikl něco na vojáky a rozeběhl se ke korábu. Člověk v Andrejově uniformě spěchal za ním.

Vojáci se vrhli zpět a kryli se za pancířem bojového vozidla.

Krátké dělo se začalo otáčet, až zamířilo na malé parní auto.

Museli překonat ještě asi padesát metrů nekrytého prostoru. Andrejovi bylo jasné, že zanedlouho z nich nic nezůstane. Na manévrech viděl, co dokáže kartáčová střela. Právě z takového děla.

Andrej s autem prudce zatočil, aby se dostal z proudu světla z bojového vozu. Při zatáčení si stačil všimnout, jak z otvoru bojového vozidla dva vojáci vyvlekli ještě jednoho polonahého, bezmocného člověka.

Dělo vystřelilo. Kartáčový náboj explodoval v modrých záblescích a ozářil oblohu jako při svátečním ohňostroji.

Ted' se museli dostat za koráb. Byla to jediná možná záchrana. Věž bojového vozu se pomalu otáčela a sledovala auto. Andrej všemi smysly vnímal, jak široké ústí děla polyká jejich stroj a jak ho sleduje. Prudce zabrzdil. Neobratné autíčko na páru jako kdyby vycítilo, co mu hrozí, a okamžitě poslechlo. Vitas narazil hlavou na čelní sklo.

„Promiň,“ stačil říct Andrej.

Proud mihotajících světel jim proletěl přímo před nosem.

Znovu nabít dělo trvá půl minuty.

Na ploše bylo najednou světlo jako ve dne. To světlo přicházelo zezadu. Vzápětí zmizelo a ozval se rachot. Andrej se ohlédl a pochopil, že dispečerské centrum vyletělo do povětří.

Otrávené střely narážely do bočních skel auta a zanechávaly po sobě žluté kapky.

Světlomet bojového vozu pátral po ploše.

Plnou svou silou zasáhl světlomet Příboje. Plocha byla rázem jasná a najednou nějak maličká – spásnou stěnu korábu tyčící se nad plochou měli téměř vedle sebe.

Nestačili k ní však dojet. Další výstřel je dostihl.

Kartáčový náboj zasáhl auto, světlo bylo tak intenzívní, až Andrej měl dojem, že oslepl. Zvonilo rozbité sklo. Cítil, jak ho bolí popálená ruka. chytil volant a pokoušel se udržet směr, všechno kolem se však rozvířilo a auto se otáčelo na místě...

Zničeho nic nastalo ticho.

Andrej pocítil, že nedokáže pohnout tělem. Uplynula další chvíle, než ho prudká záře přestala oslňovat a než pochopil, že na něm leží Vitasovo tělo.

Auto stálo.

„Vitasi!“ vykřikl Andrej. „Co je s tebou?“

Vitas neodpovídal. Špatně se mu dýchal. Kabina byla plná kouře. Kartáčový náboj zapálil překližkový potah mrňavého parního stroje.

Andrej byl ještě schopen otevřít dvířka. Pořád si říkal, že to všechno je nesmysl a že se to neodehrává ve skutečnosti. On, zástupce kosmické flotily, má na starosti hosty na planetě, sedí si na tichém místečku při klidné práci. Teď se vrátí zpátky a celý ten bláznivý sen bude vyprávět PetriA, která zatím sedí na pohovce a čeká na něho.

Pak si ještě uvědomil, že Vitas byl na straně, odkud se střílelo. Andrej se vykulil z auta a kapitána vytáhl. Ruku měl popálenou a bolestí na chvíli ztratil vědomí. Vitase však nepustil, vlekl ho za sebou, držel ho pevně jako buldok. Znovu se přihnala vlna bolesti, to když rukou narazil na beton a když Vitas vypadl ven jako pytel.

Ten kouř byl strašný, kromě světelek plamenů nebylo viděn na krok, oheň se šířil, aby pohltit celé auto. Andrej se plazil nebo mu spíš připadalo, že se plazí, aby se co nejdříve schoval ve spásném stínu pod korábem, jako kdyby ho tam nikdo nemohl najít...

K vědomí přišel Andrej až na korábu. V kajutě.

Bylo to zvláštní probuzení.

Pocit nekonečného štěstí, jaký vnímají děti ve chvíli, kdy nemají žádné starosti a mohou si ještě na chvíli pohovět v posteli, protože nikam nespěchají a svět je samá krása. Při probuzení, ještě se nestačil docela vrátit do skutečnosti, byl si jist, že je zpátky na svém korábu. Vzápětí ho tiché bzučení povolá do služby...

Pohnul se, aby ze sebe stáhl pokrývku, avšak jediný pohyb rázem všechno vrátil na svá místa a zahnal všechny iluze.

Ovázaná, nepředstavitelně těžká ruka ho neposlouchala a poplašné vyzvánění v mozku začalo pomalu probouzet buňku po buňce, až Andrej znehybněl nad rozsahem toho nepokoje a posléze smutku.

Nebylo žádné dětství, žádná hlídka. PetriA byla mrtvá. Pak viděl kosmodrom v noci. Oslňující záře z kartáčového náboje. Výbuch parního auta.

Andrej se nepokoušel vstát. Ani se nepohnul. Pečlivě a téměř naprosto klidně si v hlavě promítal všechny události, ty, které se odehrály včera. Nebo to bylo už někdy dříve? Kde je? Na korábu.

Koráb někam letěl.

Nebylo slyšet vůbec nic, jediný pohyb nic takového neprozrazoval, přesto však Andrej velmi dobře věděl, že koráb letí, tu jistotu mu mohly dát je zkušenosti z vesmíru, pak člověk dokáže vnímat titěrné chvění a neslyšitelné zvuky, které nezasvěcený člověk nemůže postřehnout.

Šlo o gravitační koráb, v němž ještě nikdy neletěl. Zcela jistě to byl koráb gravitační, protože postrádal dokonce i hluboké a téměř neslyšitelné syčení plazmových motorů.

Je tedy na Příboji.

Jsou dvě možnosti. Příboj se podařilo uhájit a těžce zraněného Andreje dostali dovnitř, aby ho dopravili do Centra. Nebo se Prug korábu zmocnil a Andrej tu je jako zajatec. Někdo mu ale ovázel ruku. Na korábu musí být lékař.

Všechno, co bude teď dělat, musí pečlivě zvážit. Nejdřív zjistit rozsah zranění. Ruku má popálenou. Co dál?

Pohnul nohama. Ty ho poslouchaly.

Teď pravá ruka. Pravá ruka odhrnula pokrývku a vztyčila se ve vzduchu. Andrej na ni pohlédl jako na živou bytost, která k němu nepatří.

Pomalů se posadil na posteli. Točila se mu hlava. Nohy udělaly navykýl pohyb, chtěl si navléknout pantofle. Chodidla sklouzla po podlaze. Počítal do dvaceti, hlava se mu přestala točit. Vstal. Ruka v pevném elastickém obvazu mu sjela podél těla. Bolelo to. Jak vlastně skončilo to přepadení... a co Vitas?

Právě starost o Vitase Andreje donutila zbavit se té podivné strnulosti.

Sáhl na knoflík na dveřích. Dveře měly poslušně zajet do stěny. Ani se však nepohnuly. Zpočátku ho nenapadlo, že by mohly být zamčené. Za dlouhá léta na korábech se s něčím takovým ještě nesetkal, dveře se nemusely zamykat. S jedinou výjimkou – byla-li porušena hermetizace.

Vrátil se zpátky k posteli a stiskl knoflík pro vnitřní spojení.

Výborně, spojení funguje. Obrazovka, jako kdyby se jí ani nechtělo, ožila, objevily se na ní zelené pruhy. Pak se rozzářily bílé. Andrej zavolal ovládací kabinu.

Na obrazovce se objevil VoseňJu.

Na první pohled by ho člověk nepoznal.

To, co měl na sobě, mu bylo velké.

Ano, velké, protože Andrej byl totiž vyšší a širší v ramenou.

VoseňJu představoval toho, koho měli považovat za Andreje. Proč? Aby se mohli zmocnit korábu.

A za okamžik, ještě než si stačil všimnout známého úšklebku VoseňJu, Andrej pochopil docela všechno.

Tak tos byl tedy ty, chladně si pomyslel Andrej zalykající se nenávistí, můj ochotný pomocníček, kdo zabil PetriA. Postavila se ti do cesty a tys ji zabil.

„Její krev je má krev,“ řekl Andrej při pohledu na VoseňJu.

„Cože?“ VoseňJu očekával všechno, jenom tohle ne, jenom ne tato slova vyřčená jazykem jejich města.

Byl však chápavý.

„To není pravda,“ řekl. „Já ji nezabil. Přisahám před bohyní OrO. Nikoho jsem nezabil.“

„Kde je Vitas Jakubauskas?“ zeptal se Andrej. Byl naprosto klidný.

„Je nemocný.“

„Kdo je tu nejvyšší?“

„Vede nás Prug Brendijský.“

„Zavolej ho.“

„Nevím, jestli s tebou bude chtít mluvit.“

Na obrazovce se objevil Prug Brendijský. Přirozeně nevěděl, jak se přepíná spojení, proto jednoduše VoseňJu odstrčil.

Měl vojenskou uniformu s vysokou přilbou. Odulé tváře pomalované válečnickými barvami, namodralé vousy spletené do copánku. A černé oči v pohotovosti.

„Chtěls se mnou mluvit?“ řekl. „Tak spust’.“

„Co se stalo?“

„Přišel jsi k nám sám,“ řekl Prug. „Nikdo tě sem nezval.“

Smál se. Přátelské vějířky vrásek se mu rozběhly od koutků očí, za fialovými rty se objevily silné žluté zuby.

„Žádám...“ Andrejův hlas zazněl sebevědomě. Sám však větu přerušil.

„Je ti to jasné?“ zeptal se Prug. „Nic nebudeš žádat. Děkovat musíš. Teď tě ani v nejmenším nepotřebujeme. Dávám ti na to své

slovo. Přesto jsme tě neopustili. Vzali jsme tě s sebou, přišlo nám tě strašně líto.“

„K čemu vám to všechno je?“

„Přiveďte ho ke mně!“ přikázal Prug.

Byla to zcela výjimečná situace, nebezpečná, mohlo dojít k dalšímu neštěstí. Koráb se dostal do rukou lidí, kteří s ním nemají nic společného. Letí teď neznámým směrem za neznámým cílem. Ten cíl však musí být pro ty, kdo se korábu zmocnili, nesmírně důležitý. To přepadení nebylo náhodné využití situace, to byla pečlivě připravená akce. Princ Brendijský se sám odhodlal vyletět do vesmíru. Nemají v úmyslu zmocnit se Galaktického centra?

Andrej čekal.

Dveře zajely do stěny.

VoseňJu v nich stál pln napětí, byl připraven okamžitě uskočit. Ovšem udělat něco takového nebylo snadné, protože těsně za ním stáli dva horalé v drátěných košilích a s noži v rukách.

Andrej pochopil, že VoseňJu z něho má strach, i když je raněný, bojí se však současně, že ztratí svou důstojnost. Proto vypadá tak směšně. Cizí oblek mu vůbec nepadne.

Byl na VoseňJu zvyklý, ale nikdy si ho pozorně neprohlédl. Teprve teď viděl, že je to hubený člověk střední postavy, poměrně mladý, s nízkým čelem, pečlivě učesanou pěšinkou, rovný nos dokonce jako kdyby prodlužoval pěšinku, všiml si i jeho dalších nedostatků.

Andrej k němu udělal krok a stále se mu upřeně díval do očí.

VoseňJu uskočil. Narazil však zády do vojáků. Ti se ani nepohnuli. Oba vojáci si byli podobní, jeden z nich byl starší. Zřejmě bratři, měli i stejné klanové tetování na tvářích.

Andrej se zeptal:

„Kam mám jít?“

„Doprava,“ řekl s úlevou VoseňJu.

Šel chodbou jako první, hlavu měl trochu pootočenou, aby na Andreje stále viděl.

Zabiju tě, opakoval si Andrej a díval se mu do zad. Zabiju tě, lotře.

Prug Brendijský ho očekával ve společenské kajutě. Zabíral nejméně půl pohovky.

„Co ruka?“ zeptal se Prug, „nebolí?“

„Chci vidět kapitána Jakubauskase,“ řekl Andrej.

„A já jsem si myslel,“ řekl Prug a sundal si přitom paruku ze zcela plešaté hlavy. „Já jsem si myslel, že se budeš ptát na důležitější věci...“

Prug neskrýval skvělou náladu.

Ruka Andreje bolela, jako kdyby mu do ní někdo vrážel hřebík a pomalu jím otáčel. Dokonce se mu z bolesti dělalo špatně od žaludku.

To by tak scházelo omdlít před ním!

Andrej klesl do křesla proti Prugovi. Ten pozvedl husté, rozcuhané obočí. Stráž stojící za Andrejem tomu chtěla zabránit, ale Prug zvedl ruku:

„Jen ať sedí. Je slabý. Lidé z nebe jsou silní, jen když kolem sebe mají spoustu přístrojů a všelijakých věcíček. Když jsou nahatí, se šaty svléknou i moc.“

„Kde je Vitas?“ opakoval Andrej umíněně. Nebude se teď přece dohadovat s knízátkem z hor, které se zmocnilo nejmodernějšího kosmického korábu.

„Já ti odpovím,“ řekl Prug. „Ten tvůj Vitas je živ. A nepotřebuju ho, jako nepotřebuju ani tebe. Ale je naživu. Kde je doktor?“

„Hned tu bude,“ řekl VoseňJu.

Dělal všechno, aby nemusel projít kolem Andreje, nakonec se dostal k obrazovce u klavíru. Ve společenské kajutě byl klavír. Na Andrejově korábu klavír neměli. U hudebního nástroje mlčky stál DrokU. Žlutovlasý voják, kterého Andrej viděl v Prugově domě.

„Tady je zdravotnický úsek,“ ozval se hlas. Hlas přiletěl dřív, než se na obrazovce objevil lékař. Kolik lidí asi zůstalo na Příboji?

„Řekni mu, jak je to s kapitánem,“ řekl Prug kosmolingvou.

Lékař pohlédl na Andreje.

„Co ruka?“ zeptal se. „Musíte zajít ke mně. Potřebujete vyměnit obklad a musím vám to znovu umrtvit.“

„Zeptal jsem se tě na něco jiného,“ řekl Prug. „Na mé otázky se musíš odpovídat.“

Lékař pokrčil rameny. Byl to hubený člověk samý sval, mladý už ale nebyl. Byl rozčilený, i když se to pokoušel skrýt.

„Mě strašit nemusíte,“ řekl lékař. „Já si na vojáčky nehraju. Kapitán Jakubauskas je v těžkém stavu. Dal jsem o do komory pro léčení spalenin. Spí. Život bezprostředně ohrožen není, potřebuje však klid a dlouhodobé léčení...“

Andrej zavřel oči. Bolestí se mu chtělo zvracet.

„Proč se na nic neptáš?“ zeptal se princ Brendijský. „Rád ti odpovím. Jsi můj host v tomto velkém domě.“

„Proč jste to udělali?“ zeptal se Andrej. „Musíte přece vědět, že vás dopadnou.“

„To ti můžu říct,“ řekl Brendijský princ. „Teď už to není žádné tajemství. Letíme na Ar-A.“

„Proč?“ Andrej se tomu divil, ale nijak ho to neohromilo. Aspoň v tomhle vysvětlení byl nějaký smysl.

„Letíme do vlasti mých předků,“ pokračoval Prug. „Do vlasti gigantů.“

„Navštívit milované hroby?“ Andrej se v té chvíli neudržel. Ironii z té otázky mohl vycítit jen ti, kdo znali místní zvyky. Návštěva milovaných hrobů byla kdysi slavnostním obřadem, dlouhým procesím k legendárnímu hřbitovu na Plošině milovaných. Podle zvěstí tam byly pozůstatky hrdinů, kteří padli v bitvě na Hranici pouště. Tato dlouhá cesta končila obrovskými hostinami a vraždou, časem byla zakázána, ovšem zcela zrušena nebyla.

„Neprožils u nás tolik let zbytečně, DrejJu,“ řekl Prug klidně. „Nemáš pravdu. Já nejsem z těch, kdo utrácejí čas v hostinách a zábavách. Chci, aby sis to zapamatoval a pochopil. Já jsem docela prostý člověk. Potřebuju moc a slávu. Jako každý urozený voják. Byl jsem zrádně zbaven moci, která mi právem patří. Byl jsem vyhnán a musel jsem žít uprostřed zbabělců v páchnoucím městě. Mnozí si říkali proč tak slavný a velký vůdce žije v ústraní. Jako člověk, který se zřekl boje. Já už jsem však dávno přemýšlel o tom, jak se vrátím zpátky jako vítěz. A ne jako obyčejný vítěz. Jako největší vítěz, o němž dávno snil můj lid a všechny národy.“

Prug Brendijský se přestal usmívat. Dokonce i svislé rty se mu srovnaly.

„Ty jsi tu cizí, nic nechápeš. A když něco pochopíš, uvažuješ jednoduše. Všichni lidé myslí tak, jak je to učili. Jenom velcí lidé dovedou myslet tak, jak chtějí. A já myslím dokonaleji než vy, oby-

čejní lidé. Přemýšlím o tom, jak si navrátit čest. Letím a Ar-A! Mé cíle jsou ušlechtilé, nechci pro nikoho nic zlého. Proto žiješ ty i tvůj kapitán. Žijí i ti, kdo byli na korábu. Já nepotřebuju krev a krevní mstu. Já chci a potřebuju jen spravedlnost.“

„A co PetriA?“ zeptal se Andrej. „Ta zahynula.“

„PetriA z klanu Kam-Petri? Kde zahynula? Jak to, že mi to nikdo neřekl?“

„Zeptej se svého společníka,“ řekl Andrej.

„VoseňJu, co víš o tom, co je pro mě tajemstvím?“ zeptal se Prug.

„PetriA někdo zabil,“ řekl VoseňJu. „Když jsem byl v budově Kosmoflotu, abych tam vzal doklady pro let a jeho oblek, už jsem ji našel mrtvou. Nejspíš to udělal DrejJu. Byli spolu spojeni a on se bál, že se to někdo dozví.“

„Jestli máš pravdu, VoseňJu,“ řekl Prug, „budeme muset tvrdě potrestat DrejJu. Nikdo si nesmí dovolit vztáhnout ruku na dívky našich slavných klanů. Kdo se zavázal krevní mstou?“

„Její krev je mou krví,“ pronesl Andrej.

„Ty to nemůžeš udělat, jsi tu cizí. A jsi nemocný. Odved'te ho k doktorovi. Nerad trápím lidi, náš host je raněn, je popálen. Dřív než vstoupí na stezku krevní msty, musí se posílit.“ A Prug se rozesmál.

Voják dloubl Andreje do zad. Ten se sotva držel na nohách. Dveře za nimi zapadly. Stráže zůstaly na chodbě.

Zdravotnické oddělení bylo jasně osvětleno.

Vypadalo zcela obyčejně. Ambulance a bílé dveře do lůžkového oddělení.

Lékař mu vykročil vstříc.

„Dobrý den,“ řekl. „Jmenuji se Michél Géza. Trochu vás už znám. Od včerejší noci jste mým pacientem.“

„Vitas spí?“

„Ano, spí. Položte se. Nejdřív se podíváme na vás. Mám bohužel poškozený počítač...“ Lékař se smutně usmál. „Když jsem vtrhli, měl jsem s nimi... menší nedorozumění.“

Ukázal do kouta. Ležela tam smetená hromádka skla, všelijakých titěrných součástek, jako kdyby tam někdo vykuchal 'živou loutku'. Před několika lety totiž byla móda takových živých loutek, které toho

uměly strašnou spoustu – chodily, běhaly, zpívaly, stavěly si hlavu, probouzely se v noci, plakaly, chtěly na nočník... Děti takové loutky rozebíraly a tím je samozřejmě polámaly. Z loutky nakonec zbyly hromádky součástek, kterých v nich byla naskládána nepřeborná spousta.

„Ten nepořádek mi budete muset prominout,“ řekl lékař. „Neměl jsem na uklízení čas. Ruka bolí co?“

Rychle ošetřil Andrejovi zranění. Bolelo to, až musel stisknout zuby, ale bolest brzy pominula.

„Vyprávějte mi, co se u vás stalo?“ požádal Andrej.

„Já myslel, že toho víte víc než já,“ řekl lékař.

„Pak toho moc nevíme oba.“

„Nejel jsem do města,“ začal lékař. „Chvilku teď ležte, hned to bude v pořádku. Trochu jsem nastydl a říkal jsem si, že se tam vypravím na druhý den. Na korábu jsme zůstali dva. Já a druhý pilot Visconti. Každý jsme si dělali svou práci. Pak jsme povečeřeli ... Visconti byl na můstku. Zapojil spojení a řekl, že přijel zástupce Kosmoflotu, že se asi něco stalo. Neměli jsme žádné podezření. Visconti se vypravil ke vstupnímu otvoru, já jsem šel s ním a měl jsem nějaké mrazení. Třeba je potkala nějaká nehoda a já jim budu dobrý. Byla tma. Viděl jsem služební plošinku, na které jste stál vy.“

„Jak jste na to přišel, že jsem to já?“

„Měl jste uniformu. Uniformu Kosmoflotu.“

„To byl můj pomocník VoseňJu.“

„Ještě tam byl jeden, řidič. Zvedl jste ruku. Visconti otevřel. Přišli blíž. My jsme nevěděli, jak vypadáte, pustili jsme je dovnitř. Pochopte, jsme přece na civilizované planetě...“

„Vždyť vám nikdo žádnou vinu nedává.“

„Všechno, co se dělo dál, bylo příliš nečekané. Nebyli jsme schopni něco udělat. Vetřelci nám přikázali ulehnout. Visconti se vzpamatoval první. Byl ve službě, měl tedy zbraň. Pokusil se vytáhnout pistoli...“

„No a...?“

„K smrti ho zmlátili. Víte, všechno to proběhlo strašně rychle. Já stál jako opařený. Visconti byl najednou na zemi. A mě povalil ten první. Ostatní se nejspíš ukrývali u korábu. Nebo leželi na plošině. Zaslechl jsem kroky, hlasy. Pronikli do korábu. Mě doslova odtáhli

do společenské kajuty. Bylo tam několik lidí. Řekli mi, že koráb je teď v rukách nějakého Berenděje. Ten člověk ve vašem obleku mluvil docela slušně kosmolingvou.“

„To je jasné,“ řekl Andrej. „Má diplom navigátora. Dal ale přednost práci u mne v Kosmoflotu.“

„Řekl mi, že musím plnit všechny příkazy. Jinak že mě zabijí jako Viscontiho. Bylo mi jasné, že to myslí vážně.“

Lékař přistoupil ke stolu a začal tam přebírat nějaké papíry. Trochu se mu chvěly ruce.

„Nezlobte se na mě,“ řekl, „ale pořád se s tím nedokážu vyrovnat...“

„Já bych taky dostal strach,“ pokusil se lékaře uklidnit Andrej.

„Já totiž nesnesu ponižování. A tohle ponižující je. Je to odporné. Rovnou před mýma očima zabijí člověka. Dívám se do těch tváří, a oni jsou naprosto klidní... Nedá se říct, že bych ztratil rozvahu. Usoudil jsem, že koráb přepadli lupiči. Jestliže se teď na ně vrhneme, zabijí nás. Možná, že by to pro ně bylo dokonce jednodušší. Pořád jsem čekal, že každou chvíli musí vypuknout poplach. A tím že to všechno skončí. Dokonce i tehdy, když ten VoseňJu řekl, že se Příboj musí připravit k odletu. Asi jsem se tomu smál. Vzpomněl jsem si na dobu letadel, třeba o tom z dějin taky něco víte, kdy existovali teroristé, kteří přepadali letadla. Ve vzduchu.“

„Pamatuju si to. Četl jsem o tom.“

„Taky jsem se snažil mluvit s nimi vlídně, prostě jako s blázny. Začal jsem je přemlouvát, aby si to rozmysleli. Smáli se a jeden mě pak uhodil, rovnou do tváře. Uvěřil byste něčemu takovému?“

„Uvěřil.“

„To, co bylo dál, už víte. Já jsem doslova na dně. Letíme přece, ne? Ale kam? A vůbec tu není nic k jídlu. Co myslíte, dají nám najíst?“

„Nevím,“ odpověděl Andrej. „Tvrdí, že letíme na Ar-A:“

„Nezlobte se na mě, ale já nevím, co to je.“

„To je druhá planeta v téhle soustavě.“

„A proč to dělají? Ta planeta je obydlená?“

„Není. Máme tam jen archeologickou expedici.“

Během rozhovoru s lékařem si Andrej přibližně představil, jak došlo k přepadení korábu. Události, které ještě donedávna mezi se-

bou neměly žádnou souvislost, které se zdály zcela náhodné a dokonce trochu záhadné, bylo teď možno vysvětlit. Kdo a proč se měl pokusit o atentát na Andreje s Vitasem? Komu překáželi? Překáželi Prugovi, protože byli na svobodě a znamenali pro něho nebezpečí, mohli překazit přepadení. Měli být odstraněni ze scény. Jednoduché a jasné. Dokonce bylo jasné i to, proč Prug nenaléhal, aby je za každou cenu zabili. Jednal podle starého přísloví: 'Lepší živý nepřítel, než mstitel mrtvého.' Proto tedy s Vitasem žijí. Prug měl strach, že vražda kapitána a zástupce kosmické flotily povede Galaktické centrum ke krevní mstě. Mnohem lepší je, dá-li se tomu vyhnout. Vzhledem k tomu, že k pokusu o vraždu Andreje i Vitase došlo ve tmavé ulici za pomoci šipky s odstraněnou značkou, Prug se mohl od účasti na něm distancovat. Na korábu to ovšem bylo jiné.

Avšak cesta za předky, chtít se připojit k velikosti gigantů... To je příliš nepraktická příčina na takového naprosto střízlivého politika, jakým je Prug.

Odpověď na tuto nejasnost se zhmotnila v podobě vytáhlého, utýraného a téměř nahého člověka, který z ničeho nic vpadl do dveří.

„Fotij van Kun, archeolog,“ pronesla ta postava a téměř obřadně se přitom uklonila. „Příšerně mě bolí zub.“

„To jste vy, kdo se předevcírem ztratil?“

„Nikam jsem se neztratil. Přepadli mě. Kde máte něco na ty zuby?“

„Jen klid,“ řekl lékař. „Posad'te se a sem a podíváme se, co se vám stalo.“

„Prosím vás, jenom bez takových slovíček 'jen klid' a 'posad'te se'. Toho jsem se naposlouchal už dost v tom lotrovském brlohu,“ rozčiloval se Fotij van Kun. „Nejsem ochoten dohadovat se s nikým z té vaší bandy a můžete klidně jít ke všem čertům. Vím, o co vám jde a co chcete dělat. Pořád ještě počítáte s tím, že to udělám s vámi.“

Během tohoto šíleně rychlého a rozčileného monologu si Andrej stačil archeologa prohlédnout. V normálním stavu to byl zřejmě docela obyčejný člověk, který se od ostatních nijak neliší. Teď mu však řídké vlasy trčely na všechny strany, obličej měl celý umazaný, z oblečení mu zůstaly jen svérázné, neúplné zbytky spodního prádla. Jak tomu bývá u rezavých lidí, měl moučně bílou tvář posypanou pihami. Zelené oči se leskly jako v horečce.

„Jsem přesvědčen, že se mýlíte,“ řekl lékař. „S těmi lidmi, kterým říkáte lotři, nemáme nic společného.“

„Nemám jediný důvod, proč bych vám měl věřit,“ odpověděl archeolog. „Mě se tu pokoušeli napálit mockrát.“

„Pak se tedy posaďte a otevřete ústa.“

„To mě ani nenapadne. O mých nemocích nevíte na rozdíl ode mě vůbec nic. Chápete to? Jsem přišerně nastydlý a při nachlazení mě vždycky nesnesitelně bolí zuby. Kdyby vás někdo nechal celé hodiny v průvanu, tak byste takhle klidně nemluvil.“

„Doktore,“ řekl Andrej, „asi se budeme muset podřídit. Dejte mu něco proti bolesti, prohlédnete ho třeba až někdy příště.“

„Konečně rozumný člověk! Už jsem si vzpomněl! Vy jste zástupce Kosmoflotu! Viděl jsem vás u konzula. Tak vy zřejmě bandita nebudete.“

Fotij van Kun se dostal do lékárníčky, vytáhl odtud tubu s anestetickým prostředkem, hmotu si vytlačil na tvář, rozetřel si ji, začal vyndávat další léky a pokoušel se je nacpat do kapes. Krabičky mu přitom padaly na zem.

„To je loupež,“ poznamenal lékař.

„Kdepak, to není žádná loupež. Při mém zdraví nikdy nevycházím bez lékárníčky. A nemám nejmenší potuchy, kdy si ji budu moct příště doplnit. Dejte sem nějakou krabici!“

Lékař rozpačitě pohlédl na Andreje. Ten jen pokrčil rameny.

Vytáhl ze stolu sáček z umělé hmoty. Fotij van Kun do něj vztekle nasypal zabavené léky. A tohle ho zřejmě smířilo s lékařem i Andrejem.

„Vás taky unesli?“ zeptal se.

„Ano.“

„A k čemu vás potřebují?“

„To my ještě nevíme.“

„Nesmysl,“ prohlásil Fotij van Kun. „Vy to víte moc dobře. Oni potřebují koráb. Potřebují se dostat k pokladům na Ar-A. To je jasné jako slunce.“

„K pokladům na Ar-A?“ zeptal se Andrej. „To je pro mě novinka, která může ledacos vysvětlit. Co máte vlastně na mysli?“

„Mohl bych vám dát teze mého vystoupení...“ Fotij van Kun si třel čelo. „Jenomže mi všechny záznamy a schémata sebrali. Rozkradli mi prostě všechno.“

„Pak mám ale právo chtít od vás, abyste nám to řekl sám,“ řekl Andrej. „Když už si nemůžeme poslechnout vaši přednášku.“

„Práce ještě neskončily, všechno to jsou jenom předběžné závěry. Pro archeologa je tam obrovská spousta zajímavých věcí. Jenomže pro bandity tam těch zajímavých věcí je přinejmenším stejně. Ano, jsou tam děla a všelijaké kulomety. A vůbec nejsou rezavé!“

Dveře se otevřely a VoseňJu, který neměl odvahu vstoupit dovnitř, se zvenku zeptal:

„Vážený pane Kune, chtěl jste večeri. Je připravena.“

„Kašlu vám na vaši večeri. I bez ní už mám zánět slinivky.“

S těmi slovy archeolog zamířil ke dveřím, které se za ním zavřely.

„Další střípek do mozaiky,“ řekl Andrej. „Můžu se podívat na Vitase?“

„Prosím,“ řekl lékař. „Ten van Kun je ale zvláštní člověk.“

„Unesli ho o den dřív než nás. Všichni si myslí, že ho zavraždili. Inscenovali loupež a policii dokonce přesvědčili, že ho utopili v jezeře.“

Lékař otevřel dveře do nemocničního úseku. V lázni s fyziologickým roztokem tam ležel Vitas.

Andreje napadlo porovnat, jak se člověk mění, když se dostane do nepřirozeného stavu. Díváš se na něho a víš, že to musí být Vitas Jakubauskas. A zatím vidíš nějakou odlitou loutku, protože všechny svaly má takový člověk uvolněné. Něco takového nenastává ani v hlubokém spánku, a právě takový nepřirozený stav způsobuje, že tvář vypadá jako mrtvá.

„Musíme uznat,“ řekl Andrej, „že celou operaci provedli zbytečně.“

„To ano, jenže co se dá dělat?“ zeptal se lékař. Stál spolu s Andrejem vedle Vitase, jako kdyby čekali, že se také zapojí do rozhovoru.

Brendijský princ, v nejbližší době rovněž pán planety Ar-A, potomek gigantů, pozval zástupce Kosmoflotu Andreje Bruce na oběd.

Společenská kajuta byla celá přestavěna. Prozíravý princ si sem přitáhl i své oblíbené předměty.

Tak třeba křeslo. Možná že nebylo přesně takové, které stálo u něho doma, plnilo však bezezbytku svůj úkol – vešlo se do něj obrovité princovo tělo.

Na stole svítil ubrus v klanových barvách. Žádný vznešený pannonník se nebude cpát na nějakém hadru.

Dva vojáci ve slavnostních tunikách a přilbách stáli po obou stranách křesla a vyzváněli obnaženými šavlemi. Do copánků vousů měli zapleteny barevné stuhy.

„Mně se tu líbí,“ řekl Prug. „Sedni si a pojez se mnou. Nepovažuj se ale za krevního mstitele. Jde o obrovský omyl. Celá smrt vážné PetriA je obrovský omyl. My jsme ji nezabili. Na to ti dávám slovo horala. Takže můžeš ochutnat z mého skromného stolu.“

Najednou se Prug Brendijský rozesmál.

„Už druhý den jsi u mě na návštěvě! Něco takového by mi mohl závidět kterýkoli ministr. Ale tak už si sedni! My dva jsme vůdci, jenomže každý stojíme v čele jiného klanu. Tvůj klan byl poražen, došlo k tomu však v čestném boji.“

Vojáci přinesli mísy s horalským jídlem. Takže ani na tohle Prug nezapomněl.

„Lékař má hlad,“ řekl Andrej.

„Už jsem to zařídil. Jídlo mu odnesli.“

Andrej se nedokázal zbavit pocitu, že proti němu sedí nesmírně lstivá a dravá šelma. Mnohé teď záviselo na tom, co se mu podaří zjistit o dalších záměrech a možnostech nepřítele.

Stejně je to ale zvláštní, uvažoval dál Andrej, za celý ne právě nejúspěšnější život jsem se dosud nesetkal s člověkem, kterého bych třeba jen v duchu mohl nazvat nepřítelem. Ale pro toho, co sedí proti mně, nepřítel jsem.

„Já tě za nepřítele nepovažuji,“ řekl Prug, naklonil se přitom kupředu a nakládal z podnosu Andrejovi jídlo. „Já od tebe nic nepotřebuju. Svého jsem už dosáhl. Nezrokovaný horal se zmocnil korábu. Proč? Protože jste zhýčkaní. Vás nechrání vaše skutečná síla, ale strach jiných z vaší síly. To je vaše slabost. Síla plodí jistotu. A tady máš výsledek: letím, kam chci já. A vy mi pomáháte a budete pomáhat.“

„Co tím chcete říct?“

„To je strašně jednoduché. Horal je volný člověk, slabý před přírodou i svými pány, nikdy by však neusedl ke stolu s vrahem. To by raději zemřel hladem. Vrhł by se na mě s nožem. Ty jsi tak mocný a není pro tebe ponižující sedět se mnou. Myslíš si, že mě přelstíš. Ovšem člověk může těžko přelstít hyenu, i když on sám je silnější a chytřejší. Hyena je zaostalá bytost. Já jsem taky zaostalý. Dokonce i tvůj pomocník VoseňJu je zaostalý. Naučili jste ho létat ve vesmíru, používat počítač, ukázali jste mu, jak žijete, a vyvolaly jste v něm závist, zlobu proti vám. Vnitřně zůstal stejně divoký, jako byl před setkáním s vámi. Byls někdy u něho doma? Víš, s jakým zaujetím a úctou vykonává všechny rituály toho svého primitivního života? Já jsem si to hned ověřil. Hned, jak jen jsem se rozhodl vykonat veliký čin. Věděl jsem, že musím využít vaší slabosti – to jest vaší síly. Dal jsem sledovat VoseňJu, a když jsem se dozvěděl, že uvnitř zůstal takovým, jakým byl, začal jsem ho podplácet a současně jsem ho zastrášoval.“

Prug Brendijský vylovil tlustými prsty ze dna misky kousek masa a chvíli ho podržel, jako kdyby váhal, jestli ho nemá položit Andrejovi na talíř. Pak se však rozhodl, že by to byla podle všeho příliš velká čest a strčil si maso do úst. Andreje v tu chvíli napadlo, že tu nesouměrnost Prugova obličej je způsobují právě jeho ústa. Měl je příliš malá a úzká, jako kdyby je na jeho obličej přenesli z jiné, malinké tvářičky.

„Musíš uznat, že v mých slovech je pravda.“

„Je,“ souhlasil Andrej. „Byli jsme důvěřiví. V důsledku toho byla zabita PetriA, pilot Visconti, byl těžce zraněn kapitán korábu. A mám strach, že to nejsou poslední oběti.“

„Netoužím po zabíjení,“ řekl Prug Brendijský. „Nedělej ze mne vraha. Ostatně, zapomněl jsi říct, že i ty jsi raněn, že musel být zabit neznámý člověk místo archeologa. Chápu, že ti je smrt nepříjemná. Snažíš se té její vyceněné tlamě vyhnout, Kdybys však chtěl mezi mými lidmi hlásat mírumilovnost, neuspěl bys. Nevíš, co to jsou války, a my válkami žijeme. Jsme ve válce s vámi a já vyznamenávám ty své vojáky, kteří zabijí nepřítele. Tím zachránili mě a slávu klanu.“

Přinesli dort s jahodami, nakyslý, čerstvý, výrazně vonící lesem a pryskyřicí. Prug kousek ulomil a dal ho Andrejovi.

„My jsme s vámi nikdy nebyli v nepřátelství,“ řekl Andrej. „Dokonce ani podle vašich zákonů nesmíte nikoho přepadnout, pokud to předem neoznámíte a nehodíte tak rukavici. Jinak se to považuje za ničemnost.“

„Nechtěj mě učit, co je ničemné a co dobré. Jsi tu cizinec. Svět je ničemný. Nic jiného neznám. Staré zákony zrezivěly. Kdybych jednal, jak vznešený vůdce má, vláda mě vyžene z města nebo mě zničehonic zabije. Copak mohou vedle sebe stát pravidla ušlechtilé čestnosti a městská policie s vysílačkami? Já se snažím dodržovat pravidla cti v její samotné podstatě. Musím se vrátit na trůn v horách. Bude to štěstí pro mé podřízené. V zájmu tohoto štěstí si dovolím přehlédnout některá zastaralá pravidla ušlechtilosti. A jakmile jste mi začali překážet v cestě za velkým a ušlechtilým cílem, stali jste se mými nepřáteli, ať si to přejete nebo ne.“

Vstoupil DrokU. Nesl stříbrnou mísu na mytí rukou. Prostý voják není něčeho takového hoden.

Prug Brendijský si umyl prsty v míse. Pak DrokU mísu postavil před Andreje.

„Nesouhlasím s vámi,“ řekl Andrej Prugovi.

„Já ten tvůj souhlas nepotřebuju. Nedal jsem tě zavolat, abych se před tebou obhajoval.“

„A proč tedy?“

„Abych ti vysvětlil, co nechápeš. Že se mi nesmí nikdo stavět na odpor. A nepokoušej se něco vymýšlet. To by totiž znamenalo tvou smrt.“

DrokU postavil mísu na zem a tleskl. Sluhové sklidili ze stolu a přinesli kadidelnice.

„Mohl bych použít lsti,“ řekl Andrej a vstával. „Tvářit se oddaně a ve skrytu plánovat, jak se dostat na svobodu. Já však chápu čestnost docela jinak, a to mi nedovolí tak jednat. Měl jste pravdu, když jste říkal, že si vážíme každého života. Vražda a čest nemají vůbec nic společného. Budu s tebou bojovat, Prugu Brendijský, dokud nebudeš zneškodněn.“

„K tomu bys mě musel zabít, a ty nechceš zabíjet. Takže jsi bezmocný, pane z nebe. I tvé galaktické plány jsou na nic. Když já potřebuju někoho zabít, zabiju ho, ty o tom jen uvažuješ. Tak běž a

uvažuj si, já se tě nebojím. Ty se dokonce nedokážeš ani pomstít za svou ženu. Opovržlivě na tebe plivám. Běž.“

Ve společenské kajutě se rozlehl hlasitý, násilný Prugův smích.

„Mám ho doprovodit?“ zeptal se DrokU.

„Ne, s tebou potřebuju mluvit, ať ho odvede KrajJu.“

Starší jednooký horal s šedivými vousy splývajícími až na prsa odvedl Andreje na chodbu.

Andrejovi bylo jasné, že ho vedou do kabiny. To se mu vůbec nehodilo. V kabině byl zcela izolovaný.

Zkroutil tvář a chytil se za ruku. Přitiskl se ke zdi a dělal, že má strašné bolesti. KrajJu ho dloubl do zad a Andrej silně zasténal.

„Bolí to,“ pronesl. „Musím k lékaři.“

„Zbabělče,“ řekl opovržlivě horal. To byla urážka. Andrej stál u zdi s přivřenýma očima. KrajJu si odplivl a pak přistoupil k výklenku, kde byla obrazovka pro vnitřní spojení, a stiskl knoflík. Pohlédl na Andreje se značnou pýchou a Andrej ho pochopil. Je zajímavé, jak se Prugovi vojáci na korábu zabydleli. Snad kdyby byli na vyšší úrovni společenské organizace, koráb by je dokázal zkrotit, ochromit. Prugovi vojáci však koráb brali jako dobytou pevnost. Pojetí vesmíru, vakuum, nekonečný prostor pro ně bylo něčím naprosto abstraktním. A jestliže se po stisknutí tlačítka na obrazovce objevila vůdcova tvář, prostě to tak mělo být.

Prug Brendijský seděl u stolu, před sebou měl rozloženy nějaké papíry. Po boku mu stál DrokU. Jakmile zazněl signál, kdoví proč svými tlustými tlapami ty papíry ukryl.

„Co chceš?“ zeptal se.

„Pán z nebe říká, že má velkou bolest. Chce k doktorovi.“

„Ať si klidně jde,“ řekl Prug. „Dej na něj ale pozor. Jakmile mu doktor dá lék, ať jde hned do své kajuty. Pamatuj si, že každý z nich musí být jinde.“

Je to tak, pomyslel si Andrej, na rozdíl od nás v nich není ani špetka lehkomyšlnosti.

Andrej neměl potuchy, jak by se svého hlídače zbavil, ten však sám do pracovny lékaře nevstoupil. Bylo to pro něho nepříjemné mís-

to. Každý lékař je kouzelník. Cizí lékař je navíc kouzelník nebezpečný.

„Nemám moc času,“ řekl Andrej. „Mluvil jsem s Prugem a zjistil jsem, že je to skutečně nebezpečný nepřítel.“

„Na rozdíl od vás mi to je jasné už dávno,“ zabručel lékař.

Ležela před ním miska s nedojedenou chlebovou polévkou.

„Vysvětlovat mu, co to je humanismus nebo ho pro něj získávat, nemá smysl.“

Vtom se rozezněl signál a rozsvítila se obrazovka.

Objevil se na ní Prug Brendijský. Zase se usmíval. Visící vousy se mu vlnily jako hadi.

„DrejJu?“ řekl. „Chtěl jsem si jen zkontrolovat, jestli jsi mě nepodvedl. Jsi opatrný, proto jsi nebezpečný.“

„Kvůli tomu jsi mě volal?“

„Chtěl bych ti říct něco jiného – dej si pozor na VoseňJu. Je to malý člověk a tys ho moc vystrašil. Ten vůbec nepotřebuje, abys zůstal naživu. Rozumíš, ani v nejmenším to nepotřebuje. A takoví malí lidé jsou velmi nebezpeční. Rozumíš mi?“

„Rozumím.“

„Tak se léč. Ta ruka se ti může docela hodit.“

Pořád se ještě smál, když se odpojil. A ten jeho smích hluboký, ukrytý někde hluboko v prsou, ještě chvíli dozníval v místnosti.

„To je úplná zrůda,“ řekl lékař.

„Potomek své doby. Není bohužel hloupý. Kdyby těch svých vlastností využil k něčemu jinému, byl by k nezaplacení.“

„V tom není žádná logika,“ řekl lékař. „Jestliže to je potomek své doby, pak nemůže své nadání využít k něčemu jinému.“

Jestliže Příboj míří skutečně na Ar-A, pak cesta nebude trvat dlouho. Zvážíme-li možnosti korábu, tak nejvýše ještě dva dny. Pak začne brzdit. Dva dny není dlouhá doba. Bylo by dobré zmocnit se ho za tu dobu, to je ale velice nepravděpodobné. Archeologové už vědí, co se stalo, mají spojení s Pe-U. Podniknou jistě potřebná opatření.

Andrej si představoval, jak se vesmírem šíří zvěsti o této malé válce. Ve skutečnosti však všechno bylo úplně jinak.

Archeologové na Ar-A čekali na přilet Příboje a na Fotije van Kuna, od rána se pokoušeli navázat spojení s Pe-U, avšak kosmod-

rom jim neodpovídal. Dispečerské centrum už neexistovalo. Došli k závěru, že se na planetě něco stalo se spojením a stále se marně pokoušeli o kontakt.

Když ráno Příboj nehlásil, služba v Galaktickém centru to oznámila Kosmoflotu a připojila k tomu pár jedovatých poznámek na adresu nových gravitačních vysílačů. Protože však už bylo známo, že Příboj šťastně přistál na Pe-U, muž, který měl službu, si velké starosti nedělal, a když odcházel na oběd, požádal o spojení s planetou. Během oběda mu však oznámili, že ani planeta neodpovídá, a tak ani nedojedl kompot, vydal se do centrální observatoře, aby se informoval, k jakým poruchám mohlo dojít na trase. Oznámili mu, že pro výbuch novy není spojení v sektoru dokonalé.

Muž, který měl službu, pochopil, že za všechno může nova, přesto se však spojil se dvěma koráby, které byly ve stejném sektoru. Spojení s Titanem a Vaciem bylo naprosto normální.

Lékař zavolal Andrejovi do kabiny. Také neměl co dělat.

„To je nečinnost vhodná pro králíky,“ řekl lékař a smutně zapíchl svůj nos do obrazovky. „Teď se otevřou dveře a váš Gargantua řekne, pojďte, my si vás dáme k obědu.“

„Na tom není nic zvláštního,“ odpověděl Andrej, který neměl na legrácky chuť. „Rituální lidožroutství je u některých horských kmenů pevně zafixováno. Mám takový dojem, že by bylo zajímavé pohovořit si o tom s naším konzulem Olsenem. To je velký odborník na místní zvyky.“

„To já klidně zůstanu nevzdělaný.“

„Co Vitas?“

„Je to pořád stejné. Dejte mi, prosím vás, nějakou práci.“

„Proč zrovna já?“

„Asi vám to nedokážu vysvětlit. Jsou zákony, podle kterých si tlupa volí svého vůdce. Ty se vždycky vysvětlit nedají. Vy máte pach takového vůdce.“

„Potřebuju se dostat z kabiny.“

Andrej pochopil, už dlouhou dobu byl nečinný. Pořád měl v sobě takový pud, který zaháněl nečinnost. Nemohl například usnout, dokud se pár kilometrů neproběhl. Proto teď začal dělat kliky. Udělal

jich dvaadvacet, když se otevřely dveře, vstoupil lékař a udiveně pohlédl na Andreje na podlaze.

Andrej vyskočil a protřepal si ruce, aby se uvolnil.

„Jak jste se sem dostal?“

„Zapomněli zamknout dveře.“

„Vraťte se.“

„A co vy?“

„Podívám se do spojové kabiny.“

Andrej rychle vykročil chodbou. Tam, kde chodba zatáčela, se zastavil. Ohlédl se. Lékař ho stále ještě pozoroval. Mávl na něho rukou – běžte pryč!

Na Příboji Andrej v životě nebyl, ale zvyklosti, podle kterých se v korábech rozmísťovala jednotlivá oddělení, byly stále stejné. Cestu do spojové kabiny by dokázal najít se zavázanýma očima. Nebál se, že by mohl někoho potkat, počítal s tím, že horalé netouží po procházkách korábem, pokud to nevyhnutelně nutně nepotřebují, je to sice dobytá, přesto však cizí pevnost, kde se pohybují nepřátelští duchové.

Dveře od spojové kabiny nebyly zamčeny.

Andrej za sebou zavřel a rozsvítil.

Zapojil přístroje. Nad pultem se rozsvítila dvě zelená světélka. Ted' musel najít potřebnou vlnu a volací znaky Galaktického centra. Kdysi je Andrej znal nazpaměť, ale uplynulo už tolik let... Navíc se nejspíš všechno změnilo. Zapojil informační obrazovku. Čas plynul...

Dveře za jeho zády zajely do stěny. Naprosto neslyšně, opatrně. Andrej si to uvědomil jenom podle náhlého závanu vzduchu.

Otočil se.

VoseňJu třímal v ruce paprskomet.

„Nechávat tě naživu je strašně nebezpečné,“ řekl Andrejovi.

Připomněl si slova: „Dej si pozor na VoseňJu! Je to malý člověk.“

Oči VoseňJu vypadaly jako bezedné černé díry v bílé masce, za níž není žádná tvář.

‘Takoví malí lidé jsou nebezpeční,’ připomněl si.

Andrej se vrhl na podlahu ve snaze dostat se k nohám VoseňJu.

Paprsek zasáhl pult a zničil obrazovku.

Andrejovi proběhlo hlavou, že teď by mu před očima měly proběhnout nejdůležitější chvilky z dětství... jenže... kde jsou?

VoseňJu ve dveřích znovu zvedal paprskomet, ruka se mu chvěla.

Trouba, už strážlivě a klidně si pomyslel Andrej, nenastavil zbraň na automatické dobíjení. Vystřílel celý zásobník. Teď mám k dispozici tři sekundy.

Vyskočil a vrhl se k VoseňJu tak, aby všechno za tři sekundy stihl a stačil ho zabít. Nesmírně toužil po smrti toho člověka.

VoseňJu si to uvědomil a vyběhl do chodby, zapomněl, že za tři sekundy bude mít paprskomet znovu připravený k zabíjení.

Andrej však nestačil dojít až k VoseňJu, protože za jeho zády se už tyčil jako hora Prug. Za ním DrokU... a ještě dále lékař, který křičel:

„Vrahu!“

Andrej viděl, jak Prug rychle a prudce zvedá dlaň, jak ta vzápětí dopadá na týl VoseňJu a bylo mu líto, že se k tomu člověku nestačil dostat první.

VoseňJu zasténal a bezhlasně klesl k zemi.

Paprskomet se odrazil stranou, lékař se ho pokusil zvednout, Prug si však toho pohybu všiml a odkopl parskomet dál ke zdi. DrokU se shýbl a zbraň zvedl.

„Varoval jsem vás,“ řekl Prug. „Je velice nebezpečný.“

„Souhlasím s vámi, že zbabělec je nebezpečný nejen pro nepřítel, ale i pro přítele,“ řekl Prug Andrejovi.

Znovu spolu seděli ve společenské kajutě.

„Za tohle všechno můžeš ty,“ řekl Andrej. „Vždyť tohle je obyčejný pěšec na šachovnici.“

„Ne, já nikdy nenesu žádnou vinu. Jsem nad to všechno povznesen,“ řekl Prug s naprostou jistotou. „Varoval jsem tě, abys byl opatrný. VoseňJu musí být odstraněn. Tím spíš, že jeho klan je naprosto bezvýznamný, jako by vůbec neexistoval. Já něco takového ale nemohu připustit. Je to smutné, ale v maličkostech musíme ustupovat, abychom dosáhli velkých cílů.“

„Zase se přetvařuješ, kníže.“

„To, co dělám, je ve tvých očích nesprávné, jsem špatný. Ve svých očích jsem však veliký a spravedlivý. A jestliže se ti má spravedlnost zdá příliš krutá, tak je to proto, že ty sám nemáš svou vlastní představu spravedlnosti.“

„Na cestě za tou tvou spravedlností jsi už spoustu lidí zabil, Prugu.“

„Možná že budu muset zabít ještě další. Třeba i tebe. V písniích však budu pak oslavován já, protože jsem letěl za giganty a vzal jsem jim zbraně. V písniích se vždycky zpívá jen o velkých dobyvatelích. Nemají tam místo lidé, kteří se jim stavěli do cesty. Na Pe-U se vrátím jako vítěz. Je to má povinnost.“

„Musíš si uvědomit, že tohle všechno je pouhý výmysl. Neexistují žádní předkové, neexistují žádná skladiště zbraní. Je to legenda, která vás přijde příliš draho.“

„Že je to legenda? Tak ty mi nevěříš? Třeba ale budeš věřit někomu jinému.“

„Komu?“

„Zavolej sem toho vykopávače hrobů,“ řekl Prug vojákovvi.

Voják odešel a Prug seděl téměř bez pohnutí, mlčel, vytáhl z vyšívaného pouzdra paprskomet, položil si ho na stehno, jako kdyby si chtěl hrát na četníky a lupiče. Andrejovi připadalo, že společenská kajuta, zvyklá na hlasy pilotů a mechaniků, před dvěma dny ještě útulná a čistá, zpozorněla, uzavřela se, že její stěny i věci se dívají s obavami a nedůvěrou na cizáky, na křeslo, ubrus, kadidelnici a kbelík, které sem přivlekli z Pe-U. A co nakonec může být hloupějšího a nespravedlivějšího než tlustŏch v drátěné košili schované pod rezavou tunikou s modrými květy, tlustŏch nacpaný do křesla a schopný pohnout prsty jen při poklepávání na pažbu paprskometu.

Fotij van Kun Andreje udivil.

Už z prvního setkání si zvykl na jeho agresivitu, na neskrývanou vzpurnost a ostražitost kluka, kterému ubližují spolužáci.

Do kajuty vcházel pomalu, pokulhával a ve dveřích se ještě zastavil.

Hlídač ho postrčil.

„Promiňte,“ řekl archeolog.

Zřídili ho tak, že civilizovaný člověk o něčem takovém nemá ani představu. Archeolog se s něčím podobným v životě nesetkal.

„Přišels, děkuju ti,“ řekl dobrodušně Prug. „Tak si sedni, jen se neboj.“

Začal mluvit kosmickým jazykem, měl měkký, docela příjemný přízvuk. Mluvil však příliš knižně. Zřejmě prošel hypnotickými kurzy.

Fotij van Kun usedl stranou, opatrně, protože každý pohyb ho musel nepředstavitelně bolet, ale neodvážil se odmítnout.

Podlitina na lícni kosti, modřina pod okem, snad měl zraněné i ucho. Ruku si držel na zádech, zřejmě ho bili do ledvin.

„Jak se cítíš, nebolí to?“

„Všechno je v pořádku, děkuju.“

„Taková nešťastná shoda okolností,“ řekl Prug a stále se při tom soucitně usmíval. „Náš přítel se nepohodl s jedním z mých horalů. Oba byli takoví neukáznění... Od horalů se dá čekat všechno. Ale aby se tak choval vznešený, učený člověk! Je to hanba, vážený van Kune!“

„Nechte toho... prosím vás,“ řekl van Kun.

„Tak tady pokořitel nebe zástupce DrejJu, můj velký přítel, se zajímá o to, co můžeme nalézt na Ar-A. Vysvětli mu, co jste tam našli, a nespíchej, nikdo tě nehoní.“

„Potřebuju k lékaři,“ řekl Fotij van Kun. „Řekněte to svému příteli sám.“

Andrej si nevšiml, kde má Prug schovaný bič. Věděl o takových bičích, bičích spravedlnosti, ale dosud nic takového neviděl. Byl tenký, vyrobený z ocasu mořské ryby, s pichlavou kuličkou na konci.

Bič vyletěl odněkud za křeslem a zasvištěl ve vzduchu.

Archeolog se schoulil.

Bič opsal kruh a znovu zmizel. Prug pokynem zadržel Andreje, který se vrhl kupředu.

„To je zbytečné,“ prohodil Prug. „Já se jenom připomínám. Pan van Kun není hoden naší starostlivosti. Má příliš velký strach.“

Fotij van Kun upíral pohled na zem.

Takovou situaci by si člověk snad ani nedovedl představit. Často zapomínáme, že minulost byla krutá a že pro ni lidský život nic neznamenal. Ale i nás je nutno pochopit – kdy a za jakých okolností se člověk setká s takovým Prugem? Andrej si představil rozhořčení, rozpaky a archeologovu bolest, když si Prug se svými mládenci chtěl

pohovořit s ním 've svém jazyce'. I když prostudoval nespočetné množství materiálů o Čingischánovi, Hitlerovi a dalších despotech, všechno to zůstalo za hranicemi jeho praktických zkušeností. Ostatně jak by si člověk dokázal představit setkání s brontosaurom, když ta zvířata už vymřela? Považujeme-li to za vědecký fakt. Nebo když člověk stane tvář v tvář divokému psu, na to ho nikdy nikdo nepřipravoval. Ví jenom, že když se do takové situace v životě dostane, pak tu jsou odborníci, kteří vědí, jak se takoví psi loví, jak se pak izolují, aby nikoho nepokousali. Navíc si je jist, že odborníci budou k takovému zvířeti dostatečně humánní, a bude-li nemocné, vynasnaží se ho vyléčit. Chudák archeolog. Určitě ho nikdo nikdy nebil a ani jako kluk se s nikým nepral.

„Vzpamatujte se, van Kune,“ řekl Andrej. „Všechno skončí. Dostaneme je za mříže.“

Prug tomu porozuměl. A nelíbilo se mu to. Přestal se usmívat. Rozhodl se učinit patřičná nápravná opatření.

Andrej byl na něco takového téměř připraven. Prugova psychologie, pokud s ním člověk několikrát mluvil, nebyla žádným tajemstvím. Andrej sjel z křesla ve chvíli, kdy bič zasvištěl ve vzduchu. Samozřejmě se mu podařilo dopadnout na bolavou ruku, byla to hrozná bolest.

Ve vzteku si o sobě pomyslel, že jeho forma je tatam. Dřív by se mu to povedlo bez problémů.

Naštěstí mu vztek ani bolest nezastřely rozum. Zdravou rukou stačil chytit konec biče a vytrhnout ho z Prugovy ruky. Okamžitě ho však pustil, protože kulička mu roztrhla dlaň. To tak ještě scházelo, pomyslel si, ale Prug při tom ztratil rovnováhu a ztěžka vypadl z křesla na zem.

Voják vytáhl nůž.

Andrej se ani nepohnul.

Naštěstí se Prug rychle vzpamatoval.

Mávl na vojáka, sám se vytáhl silnými rukama do křesla a řekl: „Jsi chlapík.“

Sledoval přitom archeologa, který se stále díval do země.

Teď mu jistě připadá, že je to všechno zlý sen, napadlo Andreje. Nevadí, jenom kdyby se z něj člověk mohl probudit.

„Ještě jednou pozvednete bič na sobě rovného a budete mě muset zabít,“ řekl Andrej. „Čest a svinstvo nejdou dohromady.“

„No dobře, dobře,“ řekl Prug. „Dovolil jsem si malou legraci, nic se nestalo.“

„S karabáčem žádná legrace není.“

Andrej mluvil Prugovým jazykem. Věděl, že Prug překročil hranici toho, co si směl dovolit ve vztazích svobodných lidí. A nepřekročil ji náhodou. Úspěch, kterého dosáhli s archeologem, mu skýtal naději, že stejného cíle dosáhne i v Andrejově případě. Archeolog tu byl cizí. Andreje však Prug přijímal ve svém domě, patřil mezi urozené. Prug by tak mohl ztratit svou tvář – s kým to tedy seděl u jednoho stolu? S otrokem, kterého může trestat bičem?

„Dal jsem se unést,“ řekl Prug.

Andrej zraněnou rukou vytáhl kapesník a přitiskl si ho k dlani. Nechtěl v žádném případě dát najevo, jak ho to bolí.

„Teče vám krev,“ štitivě řekl najednou archeolog, jako kdyby se ho to ani v nejmenším netýkalo.

„To nic není,“ zasmál se Prug. Měl zájem na tom, aby se co nejdříve zapomnělo na jeho porážku. „Raději opakuj to, co jsi nám vyprávěl o planetě Ar-A. O skladišti na ní. Vyprávěj to svému Dreju, já už to všechno vím. Jenom ale nelži!“

„Podstatu svých objevů jsem vyložil ve Škole vědění,“ tiše řekl archeolog. „Můžete se s tím seznámit. Papíry máte.“

„Tady jsou,“ zaradoval se Prug. „Školu vědění navštívil DrokU. Už dlouho a nedočkavě jsme čekali na jeho příjezd.“

Andrej chtěl archeologa nějak povzbudit. Kvůli němu rozzuřil Pruga, aby van Kunovi ukázal, že není sám. Všechno to však vyšlo naprázdno.

„A co ty figurky vojáků, co se posílají při krevní mstě?“ zeptal se Andrej.

„Cože? Při jaké krevní mstě?“

„Těsně před únosem jste v krámě koupil čtyři vojáčky. Vzpomínáte si na to?“

„Vojáčky?“ zeptal se van Kun a zničehonic najednou ožil. „Jistě, koupil jsem je. A koupit ostatní jsem už nestačil.“

„Správně,“ řekl Prug. „Ptal jsem se ho na to, ale nepochopil jsem, co mi říká. Myslel jsem si, že to mělo nějaký význam. Říkal mi ale samé nesmysly.“

„Byli to vojáčky,“ řekl archeolog. „Copak nejste schopen pochopit tak jednoduchou věc? Já takové vojáčky sbírám. Vojáčky ze všech zemí, ze všech národů. Mám celou sbírku! Chápete to, sbírku!“

„Některé věci jsou strašně jednoduché,“ usmál se Andrej. „Obyčejná sbírka. Samozřejmě, sbírají se známky, pohlednice, vojáčky... Někteří lidé sbírají spoustu stejných věcí, považují to za zajímavé.“

„No dobře,“ mávl Prug rukou. „Tak teď mluv o skladištích.“

„Byla tam válka,“ řekl archeolog. „Skončilo to sebevraždou celé planety. Džin vypuštěný z láhve.“

„Mluv srozumitelněji!“ zavrčel Prug.

„I tak je to dost srozumitelné,“ řekl van Kun. Díval se na Andreje kalnýma, unavenýma očima. „Řada věcí se jim podařila. Dokonce vkročili do vesmíru. Přinejmenším dokázali dosáhnout planety Pe-U. Technická civilizace. Jenomže oni válčili. Zabíjeli jeden druhého. Trvalo to dlouho. Zatím to ovšem jsou jen naše hypotézy. Měli bakteriologické zbraně. Ty narušovaly genetický kód. Nepodařilo se jim najít látku, která by proti tomu chránila. Hledali ji zřejmě až ve válečných podmínkách. Předtím jim připadala jako všelék, všechno zničit jediným úderem, jako atomovou bombou.“

„To je tedy jasné,“ řekl Andrej. „To zahynuli všichni?“

„Dopadlo to ještě hůř. Když pochopili, že vymírají, začali se ukrývat v podzemí, hledali protilék, války už pak ustaly a oni se ještě pokoušeli o záchranu... Někteří přežili, jenomže na docela jiné úrovni... Měl jsem s sebou materiály, ale všechny mi ukradli.“

„Tak mluv,“ odpověděl Prug. „Řekni o těch skladištích.“

„To není přesný výraz. Spíš jde o výraz konvenční. Je to něco víc než skladiště. Schovali všechno. Byli už poslední, ale vysedávali v norách a báli se. Kdyby se bývali spojili, mohli přežít.“

„Žádné úvahy,“ nařizoval Prug. „Řekni, co jste našli.“

„Barbaři se nedokáží poučit na historických chybách. Byl jsem připraven, že o všem promluvíme ve vaší Škole vědění. Považoval jsem to za varování. Jenomže z toho vzešlo pokušení. Pokušení začít se vším od začátku. Nestačila jim jedna planeta!“

„Všechno jsme pochopili, drahý příteli. Škoda že ses tak postavil na zadní. Musel jsem tě potrestat. Když se lidé přátelí a jeden druhému pomáhají, není třeba je trestat.“

„Mě jste bít nikdy neměli,“ řekl archeolog smutně.

„Stál jsi v cestě ušlechtilé věci v zájmu osvobození mé země z moci odporných, kořistnických stvoření. Stál jsi v cestě osvobozeníckým silám, stál jsi v cestě mé velikosti. A byl jsi potrestán. Jako bude potrestán každý, kdo se mi osmělí odporovat!“

„Potřebuje k lékaři,“ řekl Andrej.

„Cože?“ Prug se okamžitě nedokázal vrátit z oblaků na zem. „K doktorovi potřebuje? Tak ho tam zaveď. Ať ho doktor vyléčí. A tebe ať vyléčí taky. Tak co, bolí tě ruka?“ Prug se rozesmál. „Kdysi jako kluk jsem také chytil do ruky bič. Chtěli mě potrestat. Byl jsem hrdý, tak jsem ten bič chytil. Řekni doktorovi, že od té kuličky tam máš spoustu trnů, a ty že se podebírají. Nedívej se na mě, DrejJu, nedám tě zabít. Tebe zabiju sám, až se mi to bude hodit.“

Andrej vstal a řekl archeologovi:

„Jdeme do zdravotnického úseku, van Kune.“

Umění zabíjet... Uvažoval o těch slovech. To já jsem ještě nemusel zabít člověka... Proč by ale zrovna on musel tohle vědět? Zřejmě tomu však tak skutečně je, když člověk rozzuří zvíře, i to může zabíjet.

„Nedovedete si představit,“ opakoval poněkolkáté archeolog, zatímco lékař připravoval uklidňující prostředky, „nedovedete si představit, co to je za bytosti. Pro ně je bití něco jako radost ze života. Nejdřív jsem to nechápal a dost rázně jsem jim odpovídal. No řekněte mi, copak je možné na setkání zmlátit člověka tak, že ztratí svou lidskou tvář?“

„Poslyšte, na Ar-A nějací lidé zůstali?“ zeptal se Andrej, aby změnil téma rozhovoru.

„Lidé? Vždyť jsem vám říkal, že ta zbraň změnila jejich genetickou podstatu. Nezabýjela jen dospělé, ale i ty, kdo se ještě nenarodili, v některých případech to bylo ještě horší než samotná smrt. Víte, že ti lotři mi sebrali lék, který jsem od vás dostal? Na Ar-A to kdysi byli lidé, teď jsou z nich amljaci.“

„Svlékněte se,“ řekl doktor Géza. „Nejdřív ale tohle vypijte.“

„Hned, hned to bude.“ Archeolog se začal rychle svlékat, jako kdyby se bál, aby si to někdo nevysvětloval, že nechce poslechnout. Lékař pohlédl na Andreje.

Fotij van Kun vypil lék naráz a otrásl se. Zamračil se, chtěl ještě něco říct, ale už nepromluvil.

Nesmírně vyhublý archeolog byl samá modřina a podlitina.

„Ti si na vás dali záležet,“ řekl lékař. „Mně ale dáte taky dost práce.“

Archeolog ležel na lůžku. Oči měl zavřené, podřimoval. Lékař mu zřejmě namíchal uklidňující prostředek.

S Andrejem měl lékař také hodně práce. Ukázalo se, že má dlaň samý trn. Každý se musel odstranit zvlášť. Andrej byl rád, že archeolog usnul a neslyšel ho, jak sténá bolestí.

V té době už v Galaktickém centru věděli, že planeta Pe-U neodpovídá.

Věděli, že neodpovídá ani Příboj.

Nikdo nepochyboval o tom, že došlo k neštěstí.

V tomto sektoru prolétaly dva koráby. Titan a Vacius. Oba měly plazmové motory, oba musely změnit kurs a cesta k soustavě jim bude trvat nejméně několik dní.

Po krátké poradě ve vedení Kosmoflotu dostal Vacius příkaz letět na Pe-U.

Téhož večer z oběžné dráhy u Síría startoval k Pe-U hlídkový křižník Bouře typu Invisible. Měl gravitační motory, avšak vzdálenost byla příliš veliká. Doletí tam ještě později než Vacius.

Tak vypadala situace v době, kdy se Andrej ukládal ke spánku.

Kapitán Vacia, velevážený Jnvuke, přihrbený, skoro dvoumetrovy rodák z Krionu, přešel pohledem posádku i cestující, kteří se shromáždili ve společenské místnosti.

„Mám pro vás důležitou zprávu, proto prosím o klid a pozornost.“

V místnosti se shromáždilo kolem šedesáti lidí. Většinou to byli kapitánovi rodáci, z obyvatel Krionu byla sestavena i celá posádka. Cesta několika hvězdnými soustavami měla trvat asi půl roku. V tomto sektoru byly hvězdy soustředěny poněkud hustěji než na okraji

závitu Galaxie, kde byla i sluneční soustava, takže kosmické cesty byly všední a běžné.

Kapitán si upravil slavnostní uniformu. Kosmoflotu, která se pro něho příliš nehodila, obyvatelé Krionu totiž dávají přenosť volným a pohodlným oblekům.

„S gravitoletem Příboj není možno navázat spojení,“ oznamoval kapitán. „Nyní je na planetě Pe-U.“

„Velevážený kapitáne,“ promluvil druhý navigátor, patřičně se při tom uklonil a vstal. „Co hlásí stanice na planetě Pe-U?“

„S planetou Pe-U rovněž není spojení,“ řekl kapitán a mírně se přitom uklonil druhému navigátorovi.

„Dovolte mi vyjádřit, že nechápu, co říká Vaše Milost,“ řekl druhý navigátor. Vyslovil to, co by chtěli říct i ostatní členové posádky, ale neměli na to právo. Druhý navigátor byl synem kapitána korábu a směl se takhle zeptat. „Jak může být přerušeno spojení s korábem i s planetou, jsou-li na obou naprosto samostatné spojové stanice galaktického typu?“

„Na tuto otázku vám nemohu odpovědět,“ řekl kapitán. „To jsou jediné informace, které mám k dispozici.“

„Nic podobného se dosud nikdy nestalo.“

Kapitán Invuke v duchu poznamenal, že druhý navigátor by měl být potrestán za neskrývané pochybnosti o kapitánových slovech, ale nahlas to neřekl, aby druhého navigátora nekompromitoval.

„Jestliže se nějaký koráb Kosmoflotu ocitne v nebezpečí a my nemůžeme nijak vysvětlit, proč dvě stanice shodou okolností přestaly pracovat, pak všechny koráby Kosmoflotu nalézající se v daném sektoru mu letí na pomoc. A my jsme ze všech korábů planetě Pe-U nejblíže.“

V sále nastalo vzrušení.

„Odchýlíme se hodně od našeho cíle?“ zeptal se jeden z cestujících. Byl to pozemšťan a neměl tušení, že nemá právo klást takové otázky. Kapitán však chápal, že jde o výjimečné okolnosti, a odpověděl mu:

„Dnes měníme kurs a míříme k našemu novému cíli nejvyšší rychlostí, která je pro některé cestující těžko snesitelná. Proto doporučujeme všem cestujícím, aby přestoupili do planetárního přistávacího člunu. Ovšem bude tam dost lidí pohromadě a příliš pohodlí tam

nečekejte. Člun poletí za námi. Až skončíme své poslání, vrátíme se na původní kurs a vezmeme zpět na palubu planetární člun. Celkové zdržení bude asi dvanáct galaktických dní. V případě, že se situace zkomplikuje, i více.“

Někteří z cestujících začali protestovat, protože měli neodkladná jednání, kapitán však neměl v úmyslu s někým se dohadovat.

„Co tedy navrhuje?“ zeptal se paličatě druhý navigátor.

„Nic,“ odpověděl kapitán. „Planeta Pe-U patří k planetám vývo-
jovým, avšak k těm, které dosud nejsou připraveny na galaktické spo-
lečenství. Sociální podmínky tam dosud nejsou stabilizovány.“

Vzhledem k tomu, že planeta Krion patřila k planetám civilizo-
vaným, hrdým na svou příslušnost ke společenství Galaktické ligy,
kapitán nedokázal ze svého hlasu vyloučit jistý přezíravý tón k někte-
rým méně vyvinutým civilizacím.

„Koráb a stanice by mohly být zničeny?“ zeptal se druhý navigá-
tor.

Kapitán si povzdechl. Téměř svého druhého navigátora nenávi-
děl, protože se choval jako nejposlednější cestující.

„Proč ale zrovna my?“ zeptal se cestující ze Země. „Vždyť přece
existují speciální hlídkové křižníky. To je jejich věc, civilní doprava
s tím nemá nic společného.“

„Kosmoflot nikdy nenechal v nouzi své přátele,“ řekl kapitán a
pohlédl na druhého navigátora. „Budeme tam o tři dny dříve než
hlídkový křižník.“

„Vždyť nejsme ozbrojeni!“

„Proto doporučuji všem cestujícím opustit koráb. Koráb mohou
opustit rovněž ti členové posádky, kteří se domnívají, že další cesta
by pro ně mohla být nebezpečná.“

První se usmál druhý navigátor. Stejně se usmáli i všichni člo-
vé posádky, kteří patřili k hrdé, staré rase planety Krion.

Konzul Olsen a náčelník policie přijeli na kosmodrom.

Samotná budova byla téměř nepoškozena. Výbuch zničil dispe-
čerské centrum, rozbil skla v oknech a porušil střechu.

Ve stínu budovy seděli vedle sebe tři inženýři z posádky Příboje,
málem je nebylo možno v mračnu rezavého prachu poznat.

Olsen se s nimi pozdravil. Povstali. S konzulem se už znali ze včerejška.

„Je něco nového?“ zeptal se první inženýr Saliandri. Přejel si dlaní po zaprášených kudrnatých vlasech, v nichž mu zůstala tmavá stopa.

„Není,“ odpověděl smutně Olsen.

„Je to divné.“ Saliandri byl paličák a odmítal se smířit se špatnými zprávami. Jako poslední z celé posádky uvěřil tomu, že dvanáct pilotů nejnovějšího gravitoletu zůstalo na daleké planetě bez práce, aniž dokonce věděli, co se stalo s jejich korábem a kapitánem.

S VaraJu, náčelníkem policie, se piloti rovněž znali. Včera se u nich pokoušel zjistit, jestli nebyl v posádce nějaký maniak, který by mohl koráb unést. Sám nejspíš takové verzi nevěřil, přesto ji několik hodin zastával. To už bylo známo, že zmizel Prug Brendijský, že byla zavražděna PetriA a že Andrej Bruce spolu s kapitánem jeli předvčerejší noci na kosmodrom. Dokonce bylo nalezeno auto na parní pohon, kterým sem přijeli. Bylo celé ohořelé a proděravělé po zásahu kartáčovým nábojem. Našly se i stopy pásů bojových vozidel. Všechno ukazovalo na to, že únos korábu je dílem Pruga Brendijského. Náčelník police přesto z nepochopitelných důvodů spojoval zmizení korábu s čistě pozemskými galaktickými záležitostmi. Samotný rozsah zločinu, jeho neuvěřitelnost a hlavně zbytečnost způsobily, že nikdo nechápal jeho smysl.

V ten první den, kdy se za svítání po městě rozšířila zpráva o výbuchu na kosmodromu a kdy mnozí lidé viděli, jak temný kosmický koráb zahalený do modré záře vzlétá k obloze, se VaraJu stále ještě pokoušel odmítnout to, co bylo zcela jasné.

Byl to člověk naprosto střízlivý, moc dobře věděl, že nikdo na planetě kosmický koráb nepotřebuje. A kdyby nějakí bandité měli zájem o to, co bylo uvnitř, nikdy by se neodhodlali s korábem odletět. Ani ti nejodvážnější bandité by se neodvážili ke korábu třeba jen přiblížit, protože patřil k Velkému tabu.

Na kosmodromu se Olsen obrátil na inženýry z Příboje, kteří se pokoušeli zjistit, co zbylo z dispečerského centra.

„Je nějaká naděje?“

V hloubi duše věřil, že Saliandri řekne – jen klid, do zítřka máme spojení. V očích filologa Olsena měli inženýři nepředstavitelnou moc podřizovat si všechny stroje a zařízení.

„Spíš není,“ odpověděl Saliandri.

Nejrůznější části vysílačky a dalších přístrojů vydolovaných z rozvalin dispečerského centra ležely ve stínu vedle inženýrů. součástí tu byla spousta, to však vůbec nic neznamenalo.

„Nic se neděje,“ uklidňoval se Olsen. „V Centru už všechno vědí. Každou chvíli sem přiletí hlídkový křižník.“

Díval se na bílou oblohu, na její vysušenou tvář, jako kdyby křižník měl přistát každým okamžikem.

„Je to strašně daleko,“ řekl pomocník kapitána, jehož jméno si Olsen nepamatoval. Držel na dlani žlutý zlatistý krystal s uraženým vrcholem. Byla to nejdůležitější součástka pro vysílačku. To ovšem Olsen netušil.

Konzul si otřel rezavým kapesníkem čelo.

Vrátil s VaraJu. Za ním se pachtil upocený policista.

„Zajedeme do nemocnice,“ řekl VaraJu. „Musíme vyslechnout dispečera. Pokud ovšem nejste unavený.“

Olsen byl šíleně unavený, ale s cestou samozřejmě souhlasil. Vždyť měli k dispozici nejrychlejší vůz ve městě.

Do nemocnice dorazili za půl hodiny.

Rychle vyběhli po schodech do kulatého sálu ve vestibulu.

Panoval tu zmatek.

Policista a sanitář drželi za ruce zamračeného člověka v zelené lékařské tóze.

Jak se ukázalo, tento člověk před deseti minutami pronikl do pokoje, kde ležel dispečer, který mezitím přišel k vědomí, a vbodl do něho šipku bez označení.

Prug Brendijský tu po sobě zanechal věrné sluhy.

A zatímco VaraJu s Olsenem byli v nemocničním pokoji, kde se lékaři prakticky bez jakékoli naděje na úspěch, spíš jen ze strachu před VaraJu, pokoušeli přivést k životu dispečera, vrah, i když ho pevně drželi, stačil spolknout jed.

Ta liduprázdnost na planetě Ar-A byla jen zdánlivá. Byla tu totiž nejen zvířata, ale dokonce i potomci lidí – amljaci.

Šlo o nemluvné bytosti žijící v malých tlupách, před většími šelmami naprosto bezbranné. Tyto bytosti si uchovaly jisté zbytky intelektu, což jim dovolilo přežít v tomto nehostinném a drsném světě.

Amljaci dostali své jméno podle dvou slabik, které neustále opakovali – am-lja-am-lja-am-lja. K troskám měst je nic netáhlo, zato však je nějaký instinkt poutal s jejich sklady. A co víc – podle shromážděných amljaků bylo možno nalézt sklady.

Ke zkáze lidstva na Ar-A došlo sice relativně rychle a téměř beze zbytku, nedošlo k ní však okamžitě. Poslední rozumní obyvatelé planety, nejspíš to byli obyvatelé z nejméně postiženého středního kontinentu, stačili ukrýt v jeskyních podle jejich názoru nejценnější věci včetně zbraní (nikdo z nich se ale stejně nedozvěděl, že jsou posledními svědky sebevraždy celé planety). Do poslední chvíle dělali záznaky, zapisovali, co se dělo. A čekali. Čekali, až to všechno skončí, a ať to bylo sebedivnější, považovali svou smrt a utrpení za vítězství nad nepřítelem. A to obě strany. Je možné, že oběti, které přinesla tahle nesmyslná válka, byly tak nepředstavitelné a nesmyslné, že to vše bylo silnější než strach ze smrti..

Smrt jako taková je příliš abstraktní. Je rozhodně abstraktnější než smrt konkrétního člověka. Zahynout může spousta lidí vedle mě, avšak já ne, může zahynout spousta lidí, nikoli však všichni. Takový už je člověk, ať už žije v kterékoli části Galaxie.

Prostředky použité v genetické válce počítaly s úplným zničením nepřítele. Právě nepřítele. A jak tomu vždycky ve válce bývá, útočné prostředky se vyvíjejí rychleji než obranné, vyrobit protilátky se prostě nepodařilo. Aby ochranné látky mohly mít výsledky, k tomu by bylo zapotřebí ještě několika let práce. Vědci a vojenští stratégové však tolik spěchali se zabíjením, že sami zahynuli dřív, než mohli být zachráněni. Ve skutečnosti práce na výrobě protilátek byly zahájeny v době, kdy už bylo pozdě. A ať bylo těmto pokusům věnováno sebevíc úsilí, nemohly být úspěšné, protože už se nedostávalo prostředků na pokusy a nebylo ani dost lidí. A tak den ze dne úsilí soustředěné na boj s džinem uprchlým z láhve sláblo. A pak začaly padat hlavy těch, kdo nebyli schopni protilátku objevit, protože generálové celou armádu vědců podezírali, že už protilátku mají, ale že ji skrývají.

V dokladech, které archeologové našli, byly zaznamenány tyto poslední pokusy, poslední pogromy, ovšem všeobecnou zkázu to všechno jenom urychlilo.

Ti, kdo přežili, přišli o rozum. Staly se z nich bytosti sice vzhledem podobné lidem, ale zcela zapomněly, že kdysi bývaly giganty.

Byl to dokonalý příklad vítězství objevu vedoucího ke zkáze samotných vynálezců a společenského systému, který vynálezce zrodil. Byla v tom zřejmě do jisté míry ta nejvyšší spravedlnost, protože vynález spatřil světlo světa proto, aby zabíjel lidi. Ovšem 'ty druhé'. Jak už tomu však ve válce bývá, nezbyval čas na to, aby se všechno řádně promyslelo. A tak zahynuli všichni.

Archeolog Timofej Braun měl samozřejmě obavy, když neměl spojení, ale žádné velké důvody k neklidu to neznamenal, protože Příboj, jak jim sdělili předtím, sem měl přiletět až za dva dny. Proto dnes pracovali jako kterýkoli jiný den. Od rána zkoumali podzemí v mrtvém městě, kde podle předběžných zjištění měli nalézt zajímavé věci. V období poslední války byl právě tam frontový štáb a sklady.

K obědu se všichni vrátili do kopule. Timofejova žena Elza chystala jídlo a mechanik Lvin se konečně pustil do opravy archeologického robota Hermese, který na své osmé expedici začal trochu zlobit. Timofej prohlížel papíry, které sem dopravili z podzemí.

Právě v té době asi tři kilometry od kopule archeologů přistál Příboj. Dosedl v naprosté tichosti, měkce, jako kdyby se sem přikradl. Braun však ucítil, jak se země zachvěla, myslel však, že jde o zemětřesení. Byli v seizmické oblasti.

„Všiml sis toho, Timo?“ zeptala se Elza z kuchyně. „Málem mi spadla sklenice.“

„Neboj se, tady nám žádné nebezpečí nehrozí,“ ozval se Timofej.

Prug neměl v úmyslu zbytečně ztrácet čas. Jakmile Příboj dosedl na louku, kam přilétaly všechny přepravní čluny, jakmile ho přístroje ujistily, že je nikdo neví, přikázal, aby vyjeli ven s vozidlem a usadili do něho Fotije van Kuna a deset vojáků. Takto obsazené vozidlo se mělo nejprve zmocnit kopule archeologů a hned potom se vydat ke skladům. Sám se rozhodl velet této výpravě.

Všechno by probíhalo podle Prugova přání, nebýt nečekaného jednání Fotije van Kuna.

Přivedli ho k otevřenému vstupnímu otvoru.

Stáli tu vojáci, tiše mezi sebou rozmlouvali. Kolem dokola panoval klid a pro ně jako pro vojáky v neznámém lese to znamenalo zachovávat nejvyšší ostražitost. Volný plochý prostor s nízkou trávou vedl až k šedivému lesu, za nímž se zvedaly stejně šedivé, jen mírně namodralé pahorky. Zvláštní ticho, bezvětrí, nízko plující oblaka shromažďující sílu k dešti, to všechno dodávalo té krajině podivné napětí.

Fotij van Kun stál stranou v pološeru vedle nejbližšího vojáka. Archeolog se také díval ven, viděl však něco docela jiného. Viděl známou louku, na níž je kopec porostlý pokroucenými pichlavými stromy. Kousek dál, když se přejede úzkou cestou vinoucí se kolem kopce, je hned další louka přilepená na skály. Tam je právě kopule a pracovní místnosti expedice, kde ho očekává starostlivá Elza a málomluvný Timofej, kde si Lvin prozpěvuje pro Evropana nesrozumitelnou barmskou písničku a jako obvykle něco kutí a nemá potuchy, že z korábu, který očekávají tak netrpělivě, se stal bezohledný nepřítel přinášející smrtonosné nebezpečí. A tyhle bytosti, které vedle něho stojí a polohlasně rozmlouvají, se promění zakrátko v odporné zrůdy...

Jeden z vojáků něco najednou řekl hlasitěji. Krátce nato se všichni ostatní rozesmáli. Fotij van Kun si prohlížel jejich bosé nohy. Ten smích jako kdyby předpovídal nějaké neštěstí.

Archeolog si nevysvětlil jejich smích správně.

DrokU, nejstarší z vojáků, světlovlasý obr s pečlivě spletenými a namaštěnými vousy řekl, že je v pořádku, když giganti vymřeli, ale že neměly vymřít jejich ženy. Tomu se vojáci smáli.

Je přirozené, že když se píše o zástupci velké a moudré galaktické civilizace, je snažší představit ho jako člověka, kterého nemohou zlomit žádná mučení a bití, v němž opravdová inteligence vypěstovala umění pohrdat bolestí i utrpením. Přirozené ovšem je, že tohoto ideálu lze jen těžko dosáhnout. Fotij van Kun byl zastrašen, byl plný ponížení a bolesti. Současně v něm však rostla nenávist k těm, které považoval za rozumné bytosti na základě měřítek vštěpovaných od dětství, podle nichž rozlišoval na základě určitých pravidel a znaků

lidi od bytostí nerozumných. Nenávist mu nepřinášela žádnou útěchu, živil ji představami poníženého chlapce, kterému někdo nesmírně ublížil. Plány na pomstu byly opravdu velkolepé, současně však neuskutečnitelné. Fotij van Kun se pořád ujišťoval, že nastane chvíle, kdy si promluví se svými trýzniteli, kdy je nemohoucí a zstrašené rozpráší na všechny strany...

Bylo mu jasné, že tři archeologové jsou poslední svobodní lidé na planetě. Byl stále netrpělivější, čím dál tím naléhavěji si uvědomoval, že musí něco podniknout. Nevěděl, jak by mohl piráty zadržet, ale nečinnost byla nesnesitelná.

Drobně a otravně se rozpršelo. Kapky vířily prach na výjezdním můstku od výstupního otvoru a nedaleký les i kopce zahalily do mlhy.

Vozidlo z Příboje stálo poměrně blízko můstku, bylo to jen pár metrů.

Fotij van Kun se na vozidlo díval a nemohl pochopit, jak si mohli dovolit nechat je nestřežené. Vždyť by k němu mohl kdokoli doběhnout, vlézt dovnitř a ujet s ním do tábora expedice. Pak se zarazil – kdo by to mohl udělat? Piloti jsou zavězeni uvnitř. Najednou si uvědomil, že ten, kdo by mohl něco takového podniknout, je jedině on sám. To on by mohl doběhnout k vozidlu, skočit do otevřeného postranního vchodu a co nejrychleji se rozjet k táboru...

V duchu k němu doběhl, krčil se, kličkoval po prázdném prostoru, aby ho nemohli zasáhnout foukačkami, skočil dovnitř a zabouchl za sebou dvířka. S úlevou vydechl a teprve tehdy si uvědomil, že vlastně nikam neutíkal, že pořád jen stojí za zády vojáků.

Za archeologem se někde uvnitř korábu ozvaly hlasy, k východu se hrnuli horalé, aby se vydali na stanoviště expedice. Právě ten hluk jako kdyby se van Kunovi opřel do bolavých zad.

Zuřivě vrazil do DrokU, až málem povalil dalšího vojáka, stojícího vedle něho, a vrhl se po můstku dolů.

Zapomněl, že má kličkovat, že se má krčit, protože k vozidlu to bylo poněkud dál, než si představoval. A všechny síly van Kun potřeboval na to, aby k němu doběhl.

Všechno proběhlo naprosto nečekaně, takže vojáci okamžitě nestříleli, ani se za ním hned nerozeběhli.

Van Kun se už škrábal do otevřeného otvoru, když mu jedna střela projela rukávem. Měl dojem, že ho někdo drží, vykřikl a škul sebou tak zoufale, až roztrhl látku, vpadl do vozidla a odřel si tvář.

Po několika vteřinách se stačil natolik vzpamatovat, že za sebou zavřel a zajistil vchod.

Hned nato na dvířka narazila válečná sekera DrokU.

Přikrčený van Kun se prudce rozjel, vozidlo doslova vyletělo. Nebylo zvyklé na takové zacházení, ale byl to stroj spolehlivý. Hbitě vyrazil, odhazoval za sebou svými pásy trávu a zvedal prach, který děšť před chvílí přitiskl k zemi.

DrokU kousek za vozidlem utíkal, mával pěstí, pak ještě zcela zbytečně za ním vystřelil a nakonec se zastavil.

Vozidlo ujíždělo k nejbližším stromům.

Za další chvíli zmizelo v lesíku.

VoseňJu se spojil s Prugem Brendijským a oznámil mu, že se archeologovi podařilo utéci. Mluvil nesmírně rychle a několikrát opakoval, že se to stalo ještě před tím, než on se dostal k východu.

„Zabiju tě,“ řekl Prug. „Jak ho dohoníme?“

„Vyjedu s druhým strojem z korábu.“

„S ním pojedu já sám.“

Prugem cloumala chladná zuřivost, která mu znemožňovala soudně uvažovat. To, co se stalo, mohlo zvrátit všechny záměry ve chvíli, kdy už měl cíl na dosah ruky. Cesta zpátky pro něho neexistuje. Vsadil vše na jednu kartu a prohra znamenala jeho neodvratný konec. Zuřivost se vystupňovala ještě ve chvíli, když si uvědomil, jak jsou jeho společníci nespolehliví. I když mu je VoseňJu zavázán a je k němu plně připoután, patří k jinému klanu. DrokU, ovládající své vojáky, je sice spolehlivější než VoseňJu, protože je to však horal, je stejně nebezpečný. Kde byl celá ta léta? Ve městě. Co dělal? Komu sloužil?

Stěna dopravního úseku se zachvěla a plynule zajela do stěny.

„Nastup si, můj pane,“ řekl VoseňJu ochraptěle.

Jak ten mě nenávidí! Nesmím se k němu nikdy otočit zády.

„Promiň mi to, VoseňJu,“ řekl Prug, i když neměl takhle mluvit s níže postaveným člověkem. „Teď se rozhoduje o všem. Jestli je

nedostihneme, je to, jako kdybychom spolu zahynuli. Jestliže je do-
padneme, jsme pány celé planety Pe-U.“

„Ano, můj pane,“ řekl VoseňJu a otvíral vchod do pásového vo-
zidla.

Timofej pohlédl oknem ven a viděl, jak se ke stanici žene pásové
vozidlo. Byl to cizí stroj, který tu vůbec neměl co dělat.

„Lvine, Elzo,“ volal Timofej. „Máme hosty.“

Odložil film a rychle zamířil ke dveřím.

„Jak je možné, že jsme neviděli koráb?“ dělala si starosti Elza.
„Já ještě nemám hotový oběd. Fotij má jistě hlad.“

Vběhli ven ve chvíli, kdy se otevřel boční východ a z vozidla
vypadl Fotij van Kun. Byl divně oblečen. Neměl bundu, jen potřa-
nou kamizolu, byl bos. Obličej celý v krvi.

Když si Timofej uvědomil, že Fotij je sám, rozběhl se k němu. A
za ním hned Lvin. Elza, která stačila dojít ke dveřím, viděla, jak
zvedli Fotije van Kuna a jak ten začal zmateně nesouvisle blábolit:

„Rychle, jsou mi v patách... Tak honem! Co čekáte, pusťte
mě...“

Timofej se Lvinem pomáhali Fotijovi dorazit ke stanici. Elza
přiběhla k vozidlu a nahlédla dovnitř, byla přesvědčena, že tam ještě
někdo musí být.

Vrátila se až ve chvíli, kdy vtáhli raněného van Kuna dovnitř.
Ten však byl téměř nepřítelný.

„Co se ti stalo?“ jenom vydechla Elza.

„Rychle,“ blábolil van Kun, dobelhal se ke stolu, chytil koblihu z
mísy a začal ji hltat.

„Vůbec mi nedali najíst...“ řekl. „Tak co sedíte? Za chvíli jsou
tady!“

„Musíme ho ovázat.“

Van Kun vyskočil, mluvil z posledních sil.

„Za dvě minuty jsou tady! Rychle vezměte mapy a schémata, nic
víc! A zbraně. A s vozidlem do lesa, pak mě ošetříte. Korábu se
zmocnili bandité. Všichni ostatní jsou v zajetí...“

A pak, když si uvědomil, že ve stanici mu konečně porozuměli,
sesunul se jako vycpaný panák do náruče přátel.

„Co že to povídal? No co to povídal?“ ptala se Elza. „On blouzní!“

„Elzo, okamžitě posbírej schémata vykopávek, všechny záznamy s údaji, a rychle do vozidla,“ nařizoval Timofej. „Lvine, ty vezmi lékárníčku a zásoby...“

Lvin však už u něho nestál.

Zato Elza nebyla schopna pohybu. Ani ona nedokázala uvěřit tomu, co se děje, bylo to mimo její zkušenosti, mimo její chápání.

„Tak co se stalo?“ vyptávala se. „Je nemocný? Přepadl ho někdo?“

„O tom si promluvíme až pak. Jestli nebudeš dvou minut ve vozidle, odjždíme bez tebe.“

Elza znala svého muže rovných dvanáct let, znala ho v dobrých i zlých časech, doposud ho však nikdy neslyšela mluvit takovým tónem.

„Tak Timofeji, prosím tě!“

Timofej však jako kdyby ji už neviděl. Vlekl Fotije van Kuna rovnou do vozidla.

„To přece nemůžeš!“ křičela Elza. „Je celý zakrvácený. Musíme ho ošetřit.“

Elza se nikdy v životě nedostala do situace, v níž by se nedokázala okamžitě orientovat. Byla to hrdá žena. Nedokázala se sklonit. Ani Lvin, ani Timofej se s pirátstvím ve vesmíru dosud nesetkali. Avšak Timofej strávil půl roku na planetě, kde se písečné uragány mohly objevit z ničeho nic a bylo pro něho strašné, když viděl, jak jeho blízký přítel neuvěřil, že je nutno ihned utéct, ukrýt se. Opozdil se a zahynul. Lvin byl horolezec, byl to tichý, vytrvalý člověk, který v zájmu příštího vítězství dovedl ustoupit a neviděl v tom žádnou újmu na své hrdosti. Oba měli životní zkušenosti, zkušenosti ze setkání s opravdovým nebezpečím. Uvěřili van Kunovi, i když nikdy v životě neslyšeli o Prugovi, o princí Brendijském, o jeho nárocích na trůn.

Timofej vtáhl Fotije do otevřených dvířek a uložil ho na podlahu. Vlekl ho sám, pospíchal, zavadil o schůdek archeologovou nohou, Fotij vykřikl, ale neprobral se.

Braun se okamžitě vrátil ke dvířkům a taktak stačil uskočit, protože Lvin dovnitř hodil balík s léky.

„Kde je Elza?“ vykřikl Timofej.

Lvin se řítíl ke dveřím, chytil druhý balík s nouzovou zásobou potravin.

„Už jde,“ odpověděl mu mezitím.

Naštěstí na sebe Elza nedala čekat. Vyběhla s náručí pásků a bloků, s doklady expedice, listy papíru, všechno jí padalo na zem, a Timofej se k ní rozběhl, aby jí pomohl.

Lvin vlekl k vozidlu balík s potravinami.

Vtom v bušení vlastních srdcí zaslechli hluk motoru – ke stanici se blížilo další vozidlo.

Za chvíli znehybněli, pak si začali vzájemně pomáhat při nastupování, zabouchli za sebou a Timofej okamžitě nastartoval motor.

Vozidlem to házelo. Elza seděla na podlaze a Fotijovu hlavu si položila na klín. Lvin otevřel lékárníčku a ošetřoval mu zranění na tváři.

Braun zabočil vpravo, vjel do mělké, prudké říčky a mířil vzhůru po proudu, i když mu bylo jasné, že tím jen těžko setřese pronásledovatele ze stopy.

Dělal všechno, aby se vyhýbal velkým kamenům, aby to vozidlem tolik neházelo. Kdo to kruci může být? Že by se vzbouřila posádka? To je nepravděpodobné. Kosmičtí piráti? To patří spíš do knížek... Něco se stalo na Pe-U? Někde četl, že tam jsou izolacionisté.

A najednou si uvědomil, kam s vozidlem míří. Jel tam vlastně hned od začátku, i když jen podvědomě.

Mířil k novým vykopávkám v mrtvém městě.

Staré vykopávky, nazývané sklady, byly blíž, k nim by dojel už po deseti minutách, mohl se tu ukrýt v dobře známých labyrintech. Od toho však zrazovaly dva důvody. Tak především Fotijova slova o tom, že s sebou mají vzít všechny schémata a hlášení o vykopávkách. Van Kun padl do rukou těch, kteří ho teď pronásledují, to znamená, že znají plány labyrintů jistě stejně dobře jako sám Braun.

Proto asi po dvou stech metrech zamířil do jemu dobře známého koryta zarostlého kanálu. Vozidlo se zpola ponořilo do vody. Kdysi bylo dno kanálu vydlážděno deskami, na nichž se však časem usadila silná vrstva jílů. Pásy proklouzávaly, spodní část vnějších světél zezelenala...

Ujížděli bývalou ulicí. Chvilími v tom zeleném přišeeí zahlédli základy, někdy dokonce i zdi nízkých stavení. Kus dál byl hluboký trychtýř se splavenými okraji, na dně se zelenala voda. U jejího okraje vysedávali tři amljaci, ani se nepohnuli, nijak nereagovali. Jeden z nich jen zvedl hlavu, když zaslechl hluk vozidla, a lhostejně ho sledoval pohledem.

Vjezd do podzemí, bývalého úkrytu nebo snad podzemní továrny, se ukrýval hned za kostrou nějaké těžkopádné stavby připomínající skelet vykopaného dinosaura. Ještě ani nevěděli, jak daleko to vede, Braun však přesto usoudil, že to je nejlepší úkryt. Spousta kovu kolem dokola ukryla vozidlo spolehlivěji než jakákoli pevnost.

Prug ztratil stopu archeologů v mrtvém městě. Hromady trosek propojených rezavými kovovými konstrukcemi, zpola zasypané krátery... V tomhle labyrintu jim nemohl posloužit žádný lokátor.

Přesto všechno zřejmě z paličatosti nebo snad v očekávání zázraku, nenadálého štěstí, Prug nutil VoseňJu projíždět ulicemi nekoněčně dlouho. Vojáci ani nedutali, seděl v nich strach. Podobné město dosud neviděli. Měli pocit, že se odtud nikdy nedostanou.

Když se však vozidlo ocitlo potřeťi na náměstí s velikým zatopeným trychtýřem uprostřed, konečně dal rozkaz k zastavení.

Prug vystoupil a dlouho mlčky stál a číchal.

Na velkém kopci, který tu vyrostl na rozbořeném někdejším domě, se objevili amljaci uklidnění tichem. Prug o nich věděl od Fotije van Kuna, věděl také, že nejsou nebezpeční, že to jsou ubohé zrůdy, potomci gigantů. Jenom proto, aby znovu získal klid, Prug do nich pustil dávku ze samopalů. Od kopce sem doletělo pištění připomínající pláč malého dítěte.

Prug se ušklíbl.

„Stejně zvítězíme,“ řekl. „Bohyně OrO nás neopustí.“

„Bohyně nás neopustí,“ neuspořádaně odpověděli vojáci.

VoseňJu mlčel. Nejvíce ze všeho si přál vrátit se o týden zpátky. Aspoň o týden, do tiché budovy Kosmoflotu. A nikdy nepotkat Pruga Brendijského.

„KrajJu, pojď sem,“ přikázal Prug.

Starý, mohutný voják, nejlepší stopař z hor, se vyškrábal z vozidla.

„Zůstaneš tady,“ řekl Prug. „Staneš se mýma očima a ušima. Vezmi zbraň a vysílačku. Rozumíš? Jakmile zaslechneš podezřelý hluk, jakmile je uvidíš, okamžitě mi to oznámíš.“

„Rozumím, můj vůdče,“ řekl starý voják.

„Nebojíš se?“

„KrajJu se nebojí.“

Ve skutečnosti to pro něho bylo hrozné. Avšak přiznat se před svým vůdcem, že má strach, bylo horší než smrt.

„Pane,“ z vozidla se vysunul mladší bratr KrajJu, „mohl bych tu zůstat taky?“

„Ne,“ řekl Prug, „tebe budu potřebovat.“

Vozidlo se pomalu odplazilo.

KrajJu se beze spěchu vyškrábal na trosky. Čekal, naslouchal.

Cestou zpátky Prug vydal příkaz, aby zastavili u starých vykopávek. Věděl o nich z fotografií a plánů, které sebral Fotiji van Kunovi. Kdysi tu spadla bomba na podzemní sklady a stropy se zřítili. Byla tam spousta zajímavých věcí především pro archeology, zatímco to, co zajímalo Pruga, bylo v žalostném stavu. V rozbitých truhlících ležely roztavené střely, ze země trčely zohýbané hlavně děl, povalovaly se tu beztvaré kusy železa, které byli kdysi bojovými vozidly.

Prugův hněv vystřídala únava. Fotij van Kun mu sice říkal, že zbraně ze skladišť na Ar-A k ničemu nejsou, Prug však jeho slova považoval za lstivost. Teď se přesvědčil, že archeolog měl pravdu.

„To ale nic neznamená,“ řekl a kopal přitom špičkou zlatého střevíce do ohnuté rezavé hlavně.

„Co jste říkal pane?“ zeptal se VoseňJu.

„Bojovníci!“ zvolal Prug, který chtěl, aby všichni viděli, že dodržuje staré zvyky. „Zítra objevíme velká bohatství. Dnes si můžete vzít v tomhle domě všechno, co se vám zlíbí.“

A rozmáchlým gestem ukázal pookřálým vojákům na obydlí archeologů.

„Co tu vlastně chtějí?“ zeptal se Lvin, který stál u vchodu do podzemí a díval se, jak drobný déšť skrápí kostrbatou dlažbu ulice. „Kvůli čemu sem přiletěli?“

„Spoléhají na místní sklady,“ odpověděl Fotij van Kun.

Elza jim každému přinesla kousek koláče.

„To jsem udělala dobře, že jsem vzala koláč,“ řekla. „Aspoň se najíte jako lidi. Říkáš, že to jsou divoši?“

„Relativně ano,“ přikývl Fotij van Kun. „Chovají se jako barbaři. Já jsem na Pe-U objevil vojáčky. Mám strach, že o ně přijdu.“

„Ti tví vojáčci!“ nechápavě zvolal Lvin.

„Tak co tu takhle stojíme?“ vyletěl najednou Fotij. „Vždyť to říkám pořád! Jsou to barbaři! Jsou schopni všeho!“

Nehledě na to, že byl v rukách horalů, za dobu strávenou na svobodě jako kdyby ze sebe setřásl prožité hrůzy a ponížení. Teď hořel touhou co nejdříve se Prugovi pomstít.

„Tak co navrhuješ?“ zeptal se Timofej Braun.

Nesmírně pečlivě se vypořádával s posledním kouskem koláče, drobečky si shrnul na dlani a vysypal si je do úst.

„Co bych navrhoval?“ Van Kun už příliš dobře věděl, co si přál udělat. „Pojedeme ke korábu. Hned, jak jen se setmí. A vezmeme ho útokem. Vypořádáme se se strážemi a osvobodíme naše lidi. To je přece jasné!“

„Koráb ale stojí na volném prostoru,“ řekl Braun. „Je tam jediný vchod. Ti lotři jsou ozbrojeni.“

„No a co? To tu máme takhle stát? No řekněte? To tu máme stát a čekat? A oni tam zatím mlátí lidi! To ti je jedno?“ rozčílil se van Kun.

„Uklidni se Fotiji,“ řekla Elza. „Víš přece, jak uvážlivý je Timofej. Určitě něco vymyslí.“

Braun však nic vymyslet nedokázal. Kromě toho, že vyčkávat tady je nesmyslné. Nejdřív je však třeba vrátit se na základnu, zjistit, jestli odtud odjeli, a doplnit zásoby vším potřebným. Utíkali odtamtud tak rychle, že na spoustu věcí zapomněli.

„Jedem,“ řekl Fotij. „Vyjed' ven s vozidlem a jedem.“

„Elza by ale raději měla zůstat tady,“ řekl Timofej. „A ještě jeden z nás.“

„Já bych jela s vámi,“ řekla Elza.

„Kdepak miláčku,“ Braun to prohlásil tak rozhodně, že Elza už nic nenamítala. Zvykla si podřizovat se svému muži, protože patřila mezi ty šťastné ženy, které jsou přesvědčeny, že její manžel je tím nejrozumnějším a nejspolehlivějším člověkem v Galaxii. I kdyby to nebyla pravda, Elza by stejně ničemu jinému neuvěřila.

„Kdo tu zůstane s Elzou?“ Braun pohlédl na Lvina.

Drobný Barmánek zavrtěl hlavou.

„Nerad bych tu zůstával,“ řekl. Lvin věděl, že Braun je moudrý a uvážlivý člověk. Narozdíl od Elzy si však dokázal zpochybnit jeho definitivní závěry.

Braun chtěl namítnout, že je silnější než Lvin, že umí lépe zacházet se zbraní a řídit auto. Takové důvody však nebyly dost přesvědčivé. Braun si prostě nedovedl představit, že by tu měl zůstat a nečinně čekat. Bylo pro něho hrozné nechávat tu Elzu samotnou. Mnohem nebezpečnější by však bylo vzít ji s sebou.

Už dobře věděli, že Prug se řídí naprosto jinými zákony. Že to jsou zákony zcela odlišné, které nemají žádné styčné body pro možné vzájemné porozumění. Ve světě bez válek, ve světě zákonů vytvořených rozumem byl Prug hozenou rukavicí nejen galaktické společnosti jako celku, ale i morálnímu kodexu každého z těch, kdo se s nimi dostal do kontaktu. Galaktické centrum je jedna věc. To mělo možnost dostávat se do kontaktu s bytostmi a situacemi ještě dramatictějšími a nebezpečnějšími, než byl Prugův případ. K tomu, aby se z vrabčího vajíčka mohl vylíhnout dravec, je zapotřebí zcela zvláštních podmínek.

Takový dravec se přece jen od neškodného vrabce liší v mnohých podstatných vlastnostech.

Když však k něčemu takovému dojde, musí se s ním jako s dravcem nakládat. A všichni účastníci tohoto dramatu se musí ve své podstatě změnit. Ať už si to přejí nebo ne. Dá-li se to vůbec k něčemu přirovnat, pak každé podobné srovnání je jen relativní, archeologové byli nejspíš v úloze obyvatel města, v němž se protrhla hráz a všichni museli v noci vstát, jít k řece a nosit pytle s pískem, protože živel není možno přemluvit nebo uprosit.

A právě závažnost toho, co se dělo, donutilo Timofeje Brauna zanechat Elzu v podzemí, i když tím porušil všechny předpisy. Věděl však, že vlci do podzemí nechodí a že skutečně nebezpeční dravci jsou na korábu.

Současně si Braun uvědomoval, že nemůže archeologům přikázat, aby tu kdokoliv z nich zůstal.

„Prosím tě,“ Braun se snažil, aby jeho hlas zněl suše a věcně, jako kdyby odcházel k vykopávkám, „nikam daleko z úkrytu nechod’.“

„Třeba mi přece jenom dovolíš...“

Elza se křivě usmála. Nebylo nic hrozného zůstat tady, na něco takového v té chvíli nemyslela, měla jen veliký strach o Timofeje.

„Než se vrátíte, připravím večeři,“ řekla.

Všichni s tím souhlasili jako s nejsprávnějším rozhodnutím.

Vozidlo ukryli mezi stromy a dlouho pozorovali stanici, aby zjistili, jestli tam nezůstala hlídka. Když už toho vyčkávání bylo víc než dost, Lvin se přískoky dostal ke kopuli. Ostatní ho sledovali a byli připraveni přiběhnout mu na pomoc.

Lvin se přikrčený rozběhl k okénku stanice a nahlédl dovnitř. Pak se napřímil a odvážně vykročil ke dveřím. Byly pootevřené. Zmizel uvnitř, po chvíli byl venku a zavolal:

„Pojďte. Ale připravte se na nejhorší.“

Když Fotij s Braunem došli ke stanici, Lvin řekl:

„Ještě štěstí, že s námi není Elza. Ta by to snad nepřežila.“

Timofej, který věděl, jak jeho žena miluje čistotu a pořádek, se Lvinem plně souhlasil. Nejen že ve stanici bylo všechno vzhůru nohama a navíc rozbité, jak kdyby tam hospodařilo stádo slonů, ale člověk musel mít dojem, že lupiči tam řádili se záměrem zastrašit její obyvatele. Zvláště to platilo o kuchyni. Ubohé zbytky svátečního oběda, který tak vynalézavě a pečlivě chystala Elza, byly rozházené po místnosti a s hrnci jako kdyby někdo hrál fotbal...

Nejsmutnější bylo, že lupiči jako kdyby nevěděli, kde tu je záchod a k čemu slouží.

Dlouho se tu nezdrželi. Fotij vyběhl ven první, křičel a mával přitom pěstí:

„Tedy to budou muset uklidit! Nosy jim v tom omažu! Nosy!“

„Na našeho kolegu působí primitivní pudy,“ konstatoval Lvin.

„Ty s tím nesouhlasíš?“

„Já je sem vůbec nepustím,“ řekl Lvin. „Ani kdyby tu chtěli pracovat jako uklízeči.“

„Co se dá dělat,“ prohodil Braun. „Teď pojedeme ke korábu. Začíná se šerit a pro nás bude snazší dostat se co nejbliž, ještě než nastane úplná tma. Rozsvěcet nesmíme a tím naším kočárem bychom neměli ve tmě moc cestovat.“

Vrátili se k vozidlu a zamířili k přistávací ploše, nejeli však přímo, zvolili cestu delší, jakousi úvozovou, která je měla zavést ke korábu ze strany, odkud je nejméně ze všeho mohli čekat.

Snesl se vlahý večer. Jeden z těch pohádkově krásných večerů, jaké bývají na Ar-A koncem léta. Tmavomodrá obloha nad hlavou u zapadajícího slunce přecházela do ruda, mraky, které v několika vrstvách mířili tím směrem, byly zelené, jejich kontury byly světlé, oranžové. Pe-U už vyplula na obloze jako obrovitý měsíc. Byla celá žlutá a dalo se sledovat, jak se na ploše oceánů prohánějí víry cyklónů. Genetická válka na Ar-A zasáhla i místní faunu, jen pár vzácných ptáků se ostražitě vznášelo nad vozidlem jako vyplašení motýli, protože je probudily jeho pásy.

Starý KrajJu, nejlepší lovec v Brendijském klanu, který dokázal z foukačky zasáhnout do oka ptáka letícího pod mraky, který dokázal vystopovat horského medvěda podle stop tři dny starých, zaslechl, jak se ulicí plazí pásové vozidlo. Nevěděl, odkud se tu vzalo, a nemohl podle stop najít podzemí, protože pásové vozidlo nezanechávalo na sesutých kamenných místech a dlažbách žádné otisky, mohl se však dostat k podzemí blíže, než byly ty ruiny, kde ho nechali. Odtud také oznámil na koráb, že archeologové něco zamýšlejí.

„Dobře,“ řekl VoseňJu, „ohlásím to knížeti.“

„Dobře,“ řekl Prug, když to vyslechl. „Půjdem se najíst. Oznam mi, až budou blízko.“

Pásové vozidlo archeologů zachytili na přístrojích asi kilometr od korábu.

Při návratu z neúspěšné výpravy bylo Prugovi divné, že se svým vozidlem dojel až k nájezdovému můstku Příboje a že mu nikdo nevěnoval pozornost. Proto rozkázal, aby DrokU rozsvítil reflektory a k ovládacímu pultu posadil na celou noc VoseňJu. K němu postavil pěkně ostrého vojáka, který zodpovídal za to, že VoseňJu neusne.

Brendijský dědic v té době už pojedl ve společnosti DrokU a nálada se mu rázem zlepšila. Nesmírně se o něj pokoušel sladký spánek a on by s ním docela jistě nijak nebojoval, kdyby ho nečekala ještě práce.

Prug odstrčil misky a kadidelnici, sklonil se nad mapou archeologických vykopávek, aby stanovil plán na zítřek. Vtom ho zavolał VoseňJu.

„Můj vůdče,“ řekl, „vidíme vozidlo, které se pomalu blíží ke korábu.“

„Je daleko?“ zeptal se Prug.

„Jsou teď vzdálení asi tisíc kroků. Nejedou přímo ke korábu, jedou lesem, nechtějí se dostat na volný prostor.“

„Z které strany přijíždějí?“

„Z té, co jste přijel i vy, pane.“

„Všechno je v pořádku,“ usmál se Prug a úsměv mu zmizel v tlustých záhybech jeho tváře. „Uvažují jednoduše. Jednají zcela prostě. Je dobře, že jsem nechali utéct toho blázna. Řekl jim, že jsme divoši, úplní divoši, skoro jako zvířata. Že nevíme, jak se koráb ovládá, že se dá z korábu vidět ven. Přijedou a zmocní se nás ve spánku. To jsou chlapíci! Zhasněte všechna světla! Ať je tu tma! Otevřte dveře, stáhněte hlídky...“

Prug vzrušením dokonce zatleskal.

DrokU souhlasně přikývl.

„Jednáte správně, můj vůdče,“ řekl. „Hrozí nám ale jedno nebezpečí.“

„Mluv.“

„Co když jim padly do rukou zbraně gigantů?“

„I s tím jsem počítal,“ řekl Prug. „Proto jsem rozkázal, aby všude pozhasínali světla. Když nepřítel vidí, že je pevnost připravena k boji, připraví se sám na útok. Když však nepřítel vidí, že pevnost spí a že tam jsou hloupí obránci, směle vstoupí dovnitř. V tmavé chodbě jim zbraně gigantů nepomohou.“

Timofej viděl zář nad korábem už zdálky.

„To je špatné,“ řekl. „Čekají na nás.“

„Jen ať klidně čekají,“ odpověděl Fotij van Kun. „My počkáme, až se uloží ke spánku. Les vede skoro až ke korábu. Připlazíme se ke vstupnímu otvoru a vtrhneme dovnitř.“

Lvin na to neřekl ani slovo.

„Jsme jenom tři,“ řekl Timofej Braun.

„Osvobodíme zajatce,“ umíněně trval na svém Fotij van Kun.

Pásové vozidlo dorazilo k okraji lesa. Timofej jel tak pomalu, jak to jen bylo možné.

V tom okamžiku světla zhasla.

Z korábu bylo najednou vidět jen horní obrys čočkovitého tvaru, který se rýsoval nad stromy.

Timofej prudce zabrzdil.

„Vidíš,“ promluvil znovu Fotij van Kun a v jeho hlase bylo slyšet opovržení. „Divoši šli spát.“

„Zůstaň tady,“ řekl Timofej, rychle otevřel dvířka a vyskočil ven.

Přikrčen doběhl k okraji křoví, tady se zastavil a díval se do tmy. Stihl do právě včas.

Oči stačily přivyknout tmě a Timofejovi neušlo, jak se dvířka hlavního vstupního otvoru otevřela dokořán, jak se začal vysouvat stříbrný nájezdový můstek, jako kdyby je někdo zval na návštěvu. Nějaká postava se jako stín mihla ve vstupním otvoru a vzápětí zmizela.

Koráb mlčel.

Čekal hosty.

Timofej Braun se vrátil k vozidlu a zavřel za sebou.

Fotij van Kun na něho vyčkávavě pohlédl.

„Čekají nás,“ řekl Braun. „Past je připravena. Jenom vstoupit.“

„Jak by se o nás mohli dozvědět?“ rozčiloval se van Kun.

„Mají lokátory,“ odpověděl Lvin. „To je přece logické.“

„Ale vy je neznáte!“ nervózně se zasmál Fotij van Kun. „Jsou něco jako gorily. Nemají potuchy, jak se co zapojuje. Vůbec ničemu nerozumějí!“

„Otevřeli vstupní otvor a vysunuli nájezdový můstek,“ dodal Timofej.

„Myslím, že je nejvyšší čas k návratu,“ řekl Lvin.

„Ani za nic!“ zvolal Fotij. „Já tu zůstanu. Já jediný vstoupím dovnitř! Dejte mi pistoli.“

Timofej seděl s rukama na ovládacích pákách.

„Je válka,“ řekl, jako kdyby ani neslyšel, co Fotij vykřikoval. „Ve válce musí mít člověk zbraně.“

„My žádné zbraně nemáme,“ řekl Lvin.

„My máme zbraně,“ odpověděl Timofej, „jenomže v podzemí. Prostě nás ani nenapadlo, že by ještě někdy musely zabíjet.“

„Za žádnou cenu se jim nesmějí dostat do pazourů,“ řekl Lvin.
„To to necháme jen tak?“ zeptal se Fotij, už se ale vzdával.
„Nic nenecháme jen tak,“ odpověděl mu Braun. „Ale teď se vrátíme do města.“

Prug sledoval, jak zelený bod, pásové vozidlo, na obrazovce lokátoru krátce znehybněl nedaleko korábu a pak se pomalu začal vzdalovat.

„Přišli na to,“ řekl rozčarovane. „Neměli jsme tak najednou zhasínat světla. Zavolej KrajJu.“

DrokU zapojil vysílačku.

„Nespíš, KrajJu?“ zeptal se.

„Nespím,“ odpověděl vzdálený hlas.

„Ti lidé ve vozidle se teď vracují do města. Uslyšíš je. Jedou pomalu. Musíš zjistit, kam se schovají. Je ti to jasné?“

„Ano.“

„Tak a teď spát,“ řekl Prug Brendijský. „Všichni spát, kromě tebe, VoseňJu. A vchod do korábu uzavřít. Jestli tu někdo z nich zůstal, nerad bych, aby se dostal dovnitř. Zítra nastane velký den!“

Koráb Kosmoflotu Vacius změnil kurs a mířil k planetě Pe-U.

Spojení s ní pořád ještě nenavázali, avšak jeho kapitán věděl, že za den nebo dva se dostanou do oblasti, kde už funguje planetární spojení. A takovou stanici měli na konzulátě Galaktického centra. A jestli je konzulát v pořádku, získají potřebné informace odtud.

Elza viděla, jak jejich vozidlo překonává kopec a mizí mezi konstrukcemi budov. A i když vozidlo už vůbec nebylo vidět a nastalo naprosté ticho, stále ještě stála u vchodu do podzemí a dívala se tím směrem.

Doposud nikdy nezůstala na planetě sama. Tedy úplně sama. Něco takového sice už prožila, to byla na stanici když měla službu nebo když bylo mnoho práce v laboratoři. To se s tímhle ale nedalo srovnávat. To byla doma. Mohla za sebou zavřít dveře, a když potřebovala, mohla se spojit s Timofejem. A teď je ke všemu provázela ještě spousta dalších drobných nepříjemností – všichni byli oblečeni po domácku, nikdo si nestačil navléci vysílačku, kdo by taky doma po-

řád nosil náramek vážící dvě stě gramů. A když prchali ze stanice, jednoduše na takové věci zapomněli. Nebyl čas na dlouhé rozvažování...

Když se pásové vozidlo už dostatečně vzdálilo, do světa zničeného města se postupně navracel život. Jak kdyby ani nebral na vědomí, že tu Elza zůstala.

Po dlažbě poničené dešti a větry se v trávě vyrážející mezi deskami rozběhla dlouhá řada šedivých zvířátek, celá rodinka, létající krysy se namáhavě odlepovaly od rozpadlých zdí, nastával jejich čas, soumrak, a tak v naprosté tichosti kroužily nad Elzou, jako kdyby se rozvíčovaly po dlouhém celodenním spánku. Na hromadě kamení, které kdysi bývalo věží, se objevila silueta vlka. Elza se zachvěla a ustoupila do stínu ve vchodu do tunelu.

Tento krátkodobý strach, i když rychle pominul, vzbudil v Elze napětí, uvědomila si, že ji nemá kdo chránit a že se musí chovat stejně opatrně a tiše jako ostatní obyvatelé zaniklého města.

Nejrozumnější bylo něčím se zaměstnat, připravit večeři, než se archeologové vrátí, a zapomenout na to, že jeli k nepříteli. Ano, k nepříteli. Znamenalo to, že existují lidé, kteří dokázali bít až do bezvědomí Fotije van Kuna, příjemného a nervózního člověka, kteří potřebují nějaká skladiště nebo poklady... Člověk může strávit celý život u vykopávek, může objevit spoustu hrobů nebo odhalit několik mrtvých měst, a nikdy ho při tom nenapadne, že by ty věci mohly mít nějakou jinou hodnotu než vědeckou. Dokonce když je nakonec vidí v muzeu v měkkém světle na sametu ve vitríně, vzpomene si především na povznesený pocit provázející úspěch, pocit, který se ho plně zmocní, když se najednou v šedivé tříšti zatřpytí něco, co by mohlo být velkým objevem – nějaký kamínek nebo kousek kovu, hrdlo amfory nebo skleněná nádoba...

Elza se přikrčila a odehnala létající krysu, která kolem ní proletěla tak blízko, že jí závan vzduchu pocuchal vlasy. Ve městě se mohli skrývat živočichové, které dosud neznali, a tak se archeologové za tmy nikdy nikam nevydávali a noční planetu znali jen povrchně. Elza se rozhodla vrátit do podzemí, jsou tam přece jenom zdi, je tam bezpečněji. Rozsvítila svítilnu.

Vstoupila do širokého tunelu, zabočila vpravo, přešla kolem otevřených dveří. Tady u zdi vyložili všechno, co stačili vzít ze stanice.

Vtom zaslechla vzdálený lidský pláč.

„Nebyli jsme tu dvě hodiny,“ konstatoval Timofej Braun, když se vozidlo dostalo na cestu a zamířilo ke stanici. „Copak asi dělá Elza?“

„Je to divné,“ uvažoval nahlas Lvin. „V měřítkách Galaxie, v našich časových měřítkách, je tohle taková drobná epizoda, že ani není důvod, proč by se měla objevit ve zpravodajství. nějaké knížátko z jakési vzdálené planety se zmocnilo korábu, aby se přiživilo na pokladech zdánlivě patřících nějaké titěrné archeologické expedici. Za tři dny přiletěl hlídkový koráb, knížátko chytili u krku... A to je konec příběhu.“

„Nemáš pravdu,“ řekl Braun. „Zabili už několik lidí a jsou schopni zabíjet další. A jestli se jim podaří zmocnit se moderních zbraní, zabijí spoustu lidí. Pak už nepůjde o nic malého nebo o nějakou drobnou epizodu. My tu teď stojíme jako jediná hráz v cestě malým zločincům a velkému zločinu.“

„Musí přece vědět, že to nemá žádný smysl!“ namítal Lvin. „Je to otázka několika dní. Nikdo jim přece nedovolí...“

„A co když ve chvíli, kdy jim to nikdo nedovolí, už nebudeme naživu? Co když zahynou další lidé? Koho se to bezprostředně netýká, pro toho je to drobná epizoda. Pro nás je to ale otázka života a smrti. Takže se nadále budeme muset rozhodovat v situacích, na které nejsme připraveni.“

Lvin se rozjel rychleji, vozidlo projíždělo ulicí. Za chvíli budou u podzemí. na cestu jim jasně svítila planeta Pe-U, plovoucí na obloze. Trychtýře v dlažbě vypadaly jako černé propasti, nad nimi visely jako exotické záclony metr dlouhé úzké listy.

Vozidlo se zlehka přehouplo přes hromadu kamení a ocitlo se v širokém tunelu do podzemí.

Braun přejel prostor před nimi světlometem.

Vypnuli motor. Otevřeli dvířka. Panovalo tu naprosté ticho.

„Elzo!“ zavolal.

Odpověděla mu jenom vzdálená ozvěna.

Braun vyskočil z vozidla a vykročil kupředu. Lvin řekl:

„My se podíváme venku.“

„Bud'te opatrní,“ řekl Braun. „Jsou tam vlci.“

Po několika krocích přešel kolem věcí přivezených ze stanice. Bylo vidět, že je Elza rozložila a chystala se připravovat večeři. Stalo se však něco, co upoutalo její pozornost.

Cestou do nitra tunelu se Braun snažil našlapovat tiše.

Když se noc v mrtvém městě na Ar-A přehoupala přes polovinu a do úsvitu nebylo daleko, Vacius, první z korábů civilního letectva spěchající k planetě Pe-U, se přiblížil natolik, že jeho signály zachytila slabá planetární stanice na konzulátě Galaktického centra.

Konzul Olsen před chvílí usnul. Odpočíval ve své pracovně, ani se nesvlékal, aby byl stále v pohotovosti.

V té době spali i kosmonauti, kteří se do dvou hodin pokoušeli opravit stanici na kosmodromu, dřímali i VaraJu, velitel policie. Nespalo se jen v domě PetriA. Tady nesměli zamhouřit oči tak dlouho, dokud tělo usmrčené nebude předáno očistnímu ohni, aby se zlí duchové, které sem přilákalo neštěstí, nezmocnili dívčiny duše. Rodina seděla v místnosti s ní a pod vedením ospalého kněze všichni blábolili zaklínání.

Signál zazněl slabě, to však stačilo, aby se rozezněl bzučák v konzulově pracovně. Olsen vyskočil z pohovky a hned nepochopil, co se stalo. Pak se vrhl do sousední místnosti se stanicí.

Za chvíličku příběhla i konzulova žena, starostlivá a upovídaná Jelena, která tu plnila funkci spojaře, když skončila pracovní doba místním spolupracovníkům konzulátu. Nils Olsen něco kutil u přístroje, ale pořád se mu nedařilo přepnout ho na vysílání.

„Nilsí,“ řekla Jelena a odstrkovala muže, „to není práce pro mužské.“

„A co je tedy práce pro mužské?“ upřímně se podivil Olsen, Ochotně však uvolňoval místo své ženě.

„Politika,“ odpověděla mu Jelena. „Důležité záležitosti z nejdůležitějších. V tom se dá udělat mnohem víc než ve spojařině nebo při domácích pracích.“

„Asi máš pravdu, holčičko,“ souhlasil konzul. „Je to ale skvělé, že tohle všechno už končí.“

„Skvělé to bude, až jestli to volá Kosmoflot nebo hlídkový křižník. Horší bude, jestli jsou to spojenci těch tvých banditů.“

„Kde ti by se tu vzali...“ Konzul si třel spánky. Už byl ale ochoten uvěřit všemu.

„Tady Vacius,“ ozvalo se v mikrofonu. „Hovoří koráb kosmické flotily Vacius.“ Pak už následovaly jeho volací znaky.

Jelena zručně zapojila kontrolní spojení. Zelená světélka potvrdila, že spojení je navázáno.

„Tak, miláčku, teď můžeš promluvit o politice,“ řekla Jelena. „Letí vám na pomoc Kosmoflot. Civilní letectvo je vždycky operativnější než diplomacie.“

Čím hlouběji pronikala Elza do podzemí, tím názorněji mohla sledovat úpadek přinášející svědectví o posledních měsících nebo dnech života ve skladu. Důstojníci se se svými vojáky pokoušeli stále hlouběji hledat ochranu před nákazou, před probuzeným démonem, ovšem bezvýsledně a naivně, jak se kdysi ve čtrnáctém století Francouzi pokoušeli zahnat ‘černou smrt’ modlitbami a procesími. Chodby byly stále špinavější, to svědčilo o tom, jak slábla disciplína a rostlo zoufalství. Tady je poslední narychlo postavená barikáda, za ní se definitivně ukryli před světem, nikdo je už ani nepotřeboval. Zbraně, které tak pečlivě ukrývali, taky k ničemu nebyly. Avšak ne... jsou tu stopy po boji, rozbité dveře, ve stěnách stopy po kulkách, někdo se pokoušel proniknout dovnitř, možná že poslední zoufalý velitel sháňel náboje a granáty a poslal si pro ně pásové vozidlo, proniklo hluboko za barikádu a shořelo jen kousek od srdce celého skladu.

Elza objevila chodbu vedoucí od obytných místností, od podzemních kasemat smrti. Nahlížela do rezonujících sálů, kde na policích ležely vyrovnané bomby a náboje, do místností nacpaných truhlicemi s granáty a dalšími dlouhými bednami s puškami a samopaly. Jako zrní v sýpkách se tu povalovaly náboje, u mnoha předmětů bylo možno poznat, čemu sloužily, některé smrtící prostředky však byly zcela neznámé.

Elza cítila, jak v ní roste dusivý vztek na všechnu tu smrt kolem sebe. Na planetě se nejspíš nahromadila taková spousta zbraní, které by mohly planetu zničit několikrát. Vědci však vynalézali stále nové smrtící prostředky, továrny je vyráběly a dohola ostříhaní výrostci je zkoušeli a ověřovali v akci. A moudří politikové sledovali rovnováhu sil s nezvratným přesvědčením, že jedině další zbraně a jejich složi-

tost může zajistit jejich převahu nad těmi druhými, o nichž se ostatně nejlépe mluví prostřednictvím čet, pluků a armád.

Vtom Elza zaslechla šramot.

Přicházel odněkud zpředu.

Pak si uvědomila, že ji někdo sleduje.

Byla tak napjatá, že vnímala strach i ostražitost a současně pochopila, že toto setkání není věcí náhody. Že ji pozorují něčí oči, které nemohou patřit létající kryse nebo nějaké jiné podzemní havěti.

Zůstala bez pohnutí.

Stejně se zachoval ten, kdo ji sledoval. Musel teď následovat nějaký pohyb, hluk, musel se ozvat nějaký hlas, aby tato nehybnost vyústila v nový pohyb.

Elza prudce zamířila svítilnou směrem, kde tušila, že je ten, kdo ji sledoval.

Paprsek oslepil amljaka a světlo se zablesklo v tupém pohledu.

Trhl tenkým rukama a zakryl si jimi oči. Amljak bázlivě ustupoval, dokud si neuvědomil, že nemá kam utéct. Jeho kroky hlasitě a měkce zněly chodbou.

Dál Elza postupovala opatrně, zadržovala i dech.

Museli být už někde docela blízko. Dívali se na ni a čekali, co udělá.

Elza pohnula svítilnou a paprsek dopadl na hluboký výklenek ve zdi. Amljaky vlastně neviděla, že tu jsou, to mohla uhodnout podle pachu, pronikavého pižmového pachu.

Tiskli se v tom výklenku na sebe, neměli kam dál ustoupit.

Bylo tu několik jedinců, zřejmě šlo o větší rodinu.

Vpředu byl právě ten samec, který sledoval Elzu.

Snažil se ostatní ukrýt za svým tělem a cenil zuby jako zvíře, i když se mu to příliš nedařilo. Amljak měl ústa s drobnými, rovnými zuby, příliš se podobajícími lidským.

Za zády se mu tísnilo dalších deset patnáct bytostí, přesně to člověk nepoznal, protože to byl doslova propletenec rukou a nohou. Byl to zvláštní, ze všeho nejspíš odpudivý pohled. A Elza nakonec pochopila, proč to na ni působí tak nepříjemně. Chovali se jako zvířata, svou podobou to však byli lidé. Nahá, promodralá těla bez srsti, dlouhé rozčuchané vlasy, lidské obličej. Tváře však měli mrtvé a tupé, s pohledy zvířat.

Ženy k sobě tiskly malé děti, ty starší v hrůze vykukovaly z propletence rukou a nohou.

„Panebože,“ řekla zničehonic nahlas Elza. „Kam až jste to došli!“

Odpovědí jí bylo šustění, šramocení, dětské pištění.

Muž se pokusil zakřičet, vyrazil ze sebe však jen zachroptění. Posléze blábolení: am-ljak, am-ljak, am-ljak...

Kojenec se rozplakal.

Teprve teď si Elza všimla, že někteří z amljaků jsou zakrvácení. A plačící dítě že je poraněno na ruce a prsou. Elza neměla tušení, že to způsobil Prug. Myslela si, že na amljaky zaútočili vlci.

„Snad taky neválčíte?“ zeptala se Elza užasle. „Co tohle má všechno za smysl...“

Namířila paprsek světla ke stropu, aby neoslepovala amljaky, pak udělal krok kupředu, pozvedla ruku, jako kdyby tím chtěla zastavit amljakův pohyb, a usedla na bobek. Rozpažila ruce dlaněmi vzhůru.

„Tak vidíte,“ řekla tiše a vlídně, „vidíte, že nic nemám. Chci vám pomoci... vám ne, vy hloupí, ale tomu dítěti, vždyť vám umře, když ho neošetřím, rozumíte?“

Zmatený pohyb ustal. Amljaci jí pozorně naslouchali.

Nepřestávala mluvit, vytáhla balíček s léky, odtud vzala náplast a dezinfekční látku.

„Teď mi hlavně nesmíte překážet,“ řekla jim.

Byla od nich na deset kroků a musí teď všechno zařídit tak, aby se jí nelekli, až se k nim přiblíží.

Ještě chvíli mluvila, snažila se do těch slov vložit jistotu, že musí přijít až k nim, aby jim pomohla. Stále mluvila, když pomalu vstávala a vykročila.

Nastala nejkritičtější chvíle. Věděla, že musí být připravena na všechno, mohli se na ni i vrhnout, současně však nesměla zapomínat, že amljaci se chovají intuitivně a že by se její strach přenesl bezprostředně na ně. Směla myslet jen na to, jak jim pomůže.

Muž udělal neobratný, současně však opatrný pohyb stranou a uvolnil Elze cestu.

Sklonila se nad dítětem. Vtom si všimla, že je zraněná i matka. Dítě s matkou ji sledovaly zcela stejným prosebným pohledem bezmocných zvířecích mláďat.

Snad je lepší, že je zraněná i matka. Právě na ní může nejdříve dokázat, jak jim může být užitečná. Elza stiskla sprej anestetizátoru a lehounký obláček se chladivě dotkl ženiny tváře. Ta zděšeně uskočila, děti se rozkřičely. Muž udělal výhruzný pohyb směrem k Elze. Emulze však okamžitě zapůsobila.

Žena znehybněla, zvolna pozvedla ruku a dotkla se jí tváře. Nesmírně pomalu si uvědomovala, co se stalo.

Najednou podala Elze plačící dítě.

...Elza se zabývala už třetím pacientem, když zaslechla v chodbě kroky.

Zaslechli je i amljaci. Polekali se, rozhlučeli a znovu se namačkali do jednoho klubka.

Podle kroků poznala Elza Timofeje, dokonce se z nich dozvěděla, jak je unavený a rozrušený.

„Time,“ zavolala tiše, protože věděla, že zvuky se chodbou šíří daleko. „Nespěchej. Mohl bys je vyplašit. Přibližuj se pomalu a asi deset kroků od mne se zastav. Rozumíš?“

„Jistě,“ řekl Braun.

Nils Olsen, který se dozvěděl, že se koráb Vacius blíží do jejich soustavy, se rozhodl probudit VaraJu. Věděl, jaká to pro něho bude úleva, až se to dozví.

Telefon dlouho vyzváněl, Olsen už chtěl sluchátko položit, když je někdo ospalý konečně zvedl a zlostně oznámil, že pan náčelník ráčí spát.

„Moc vás prosím, abyste ho zcela výjimečně probudil. Sdělte mu, že si ho dovoluje rušit konzul Galaktického centra.“

„Je mi velice líto,“ následovala odpověď, „ale pan náčelník zakázal, aby ho kdokoli budil, i kdyby bylo zemětřesení,“ odpověděl ospalý hlas.

„Vyřídte mu tedy hned, jak jen se probudí, zprávu od Galaktického centra: koráb Vacius se blíží k soustavě a udržujeme s ním spojení.“

Neznámý na druhé straně beze slova zavěsil.

Konzul se vrátil do spojové místnosti, kde Jelena nepřetržitě rozmlouvala s radistou korábu, aby se nerozladila frekvence. Jistěže by to dokonaleji svedly přístroje, ale zkuste něco takového říct před opravdovým radistou, hluboce by se ho to dotklo. Lidé, do jejichž práce zasahuje spousta automatů, nesmírně rádi zdůrazňují nespolehlivost této automatiky, i když by bez ní pracovat nechtěli.

„Tak jak jste se rozhodl konzule?“ To hovořil kapitán Vacía.

„Pokoušel jsem se spojit s náčelníkem policie,“ odpověděl Olsen, „ten však spí. Tady ho není možné budít. Už tak jsem porušil etiketu.“

„Etiketu!“ Opovržení etiketou a absolutní věčnost, to jsou vlastnosti a pýcha Krionů, známé po celé Galaxii. „Zmobilizujete, koho je třeba. Jde přece o lidi.“

„Samozřejmě s vámi souhlasím,“ řekl konzul. „Ale přece jenom místní zvyklosti...“

„Kam letěl Příboj?“

„Nejspíš na planetu Ar-A v naší soustavě. Ten název už musí být zanesen v atlasu. Ovšem to všechno jsou jenom domněnky.“

„Nemůžete to zjistit přesně?“

„Náčelník policie bude zítra vyslýchat podezřelé.“

„Tak tedy příští spojení bude zítra? V kolik?“

„Bude vám vyhovovat poledne místního času?“

„Mně vyhovuje kterákoli doba, protože spěchám na pomoc korábu, který se dostal do nebezpečí. Můžete se klidně opovážit mi zavolat, i kdybych spal.“

„Vaši ironii tu vysoce oceňujeme,“ řekla zamračená Jelena, i když v přítomnosti konzula se radista neměl právo vměšovat do rozhovoru. Avšak Jelena střežila reputaci důvěřivého a občas i naivního Olsena a nedopustila, aby ji někdo poškozoval.

Když Nils vyšel ze spojové místnosti, řekl ženě:

„Holčičko, zajdu teď za kosmonauty. Určitě jsou celí netrpěliví.“

„Můžeš jim zavolat, je přece hluboká noc.“

„Ale oni se určitě hrozně rádi probudí,“ řekl Olsen.

Byl strašně rozrušený a potřeboval za každou cenu něco dělat.

„Já ti to neradím,“ řekla Jelena.

„Vždyť je to hned vedle,“ řekl konzul. „Doslova pár kroků.“

„Tak si vezmi bundu, teď to z hor fouká. Premiérova žena mi říkala, že z toho větru je spousta těžkého nastuzení.“

„To jsou báchorky, holčičko,“ usmál se Olsen.

Bundu si ale přesto vzal, aby se Jelena nezlobila.

Vyšel na ulici. Kosmonauty ubytovali v obyčejném domě, který konzulát vykoupil právě kvůli podobným případům, aby ti, kdo sem přijedou nemuseli strádat v novém hotelu. Dům stál ve stejné čtvrti asi dvě stě metrů od konzulátu.

Venku nebyla ani noha. Někde v dálce hlomozil selský povoz. Až sem zaznívalo zvonění rolníček, kterými stráž zaháněla zloděje od velkého obchodu v sousední ulici.

Olsen šel a díval se pod nohy, aby nešlápl do louže nebo do pomyjí, občas je tu ještě vylévali z okna, i když za to byla vysoká pokuta.

Ocitl se u pohostinského domu. Nad vchodem svítila hvězdička, symbol Galaktického centra.

Olsen zvrátil hlavu a všiml si, že se v jednom trojúhelníkovém okně svítí.

Strčil do dveří. Hlídač, kterého konzul najal, mírumilovně vyspával na podlaze opřený o stěnu.

Vystoupil po točitých schodech do prvního patra. V kulaté hale ústily dveře všech pokojů, kde odpočívali kosmonauti.

Olsen se rozpačitě zastavil. Pak se tiše zeptal:

„Omlouvám se, že ruším, ale je někdo vzhůru?“

Téměř současně se otevřely dveře dvou pokojů, jako kdyby jejich obyvatelé čekali na jeho návštěvu.

„Co se děje?“ zeptal se kosmonaut oblečený tak, jako kdyby se vůbec neuložil ke spánku. „Je něco nového?“

„Navázali jsme spojení s korábem Vacius,“ oznamoval Olsen a spadl mu přitom kámen ze srdce. Viděl totiž, že udělal správně, když sem přišel, protože ho tu čekali.

„Vacius? Tam je posádka z Krionu,“ řekl Saliandri, který vyšel ze třetích dveří.

„Kdy tu Vacius bude? Měli bychom do něj přestoupit.“

„Nic přesného ještě nevím,“ řekl Olsen. „Na mou duši.“

„Tak co tu tak stojíme?“ řekl první inženýr. „Pojďte dál.“

Olsen vstoupil do místnosti, kde sedělo pět dalších lidí z posádky. Nehledě na to, že byli unaveni po celodenní dřině na kosmodromu, kde se pokoušeli opravit stanici, posádka, která přišla o svůj koráb, neměla na spánek ani pomyšlení.

„Už se ví, kde je Příboj?“ zeptal se druhý pomocník.

„Dozvíme se to až zítra,“ řekl Olsen. „VaraJu začne ráno vyslýchat zadržené. Je to důsledný člověk a vláda ho plně podporuje.“

Vtom se rozlehla dutá rány, dům se zachvěl a sklenice na stole se rozezvonily.

Něco podobného tu Olsen už zažil při zemětřesení. Věděl však, že místní domy jsou uzpůsobeny pro takové případy. V jednom údolí se dostal do města při silném zemětřesení. Některé dýňovité domy se povalovaly na boku, ale ani jediný nebyl poškozen.

Saliandri přistoupil k oknu.

„Bylo to hodně blízko,“ řekl. Vykoukl z okna, aby viděl, odkud sem rachot přiletěl.

Pak se otočil a řekl:

„Kousek odtud hoří. Podívejte se.“

Olsen přiběhl k oknu.

Jeho dům byl v plamenech.

Byl to zvláštní pohled: dům připomínal vajíčko, z něhož se vyklubalo kuře, které krátce před tím proklovalo horní část skořápky. Z širokého otvoru se valil kouř a prodíraly se ohnivé jazyky.

Jeleně se naštěstí nic nestalo. Po Olsenově odchodu dostala na jednu velkou strach o svého Nilse, že je sám venku v takové hluboké noci. Ke všemu ta jeho roztržitost. Představovala si, jak zabloudil, jak ho přepadli lupiči... A tak přes sebe přehodila plášť, vyběhla z domova a zamířila k pohostinskému domu. Jenom se dole zeptám, jestli tam dorazil, ospravedlňovala se sama před sebou, a hned se vrátím. To, že se ocitla v noci venku ona, jí žádné starosti nedělalo. Po mnoha letech života s Nilsem si zvykla, že jí se nic nemůže stát, na všechny nepříjemnosti a nečekané události tu vždycky byl on.

Byla asi padesát kroků od domu, když se rozlehl výbuch.

Náraz vzduchové vlny ji povalil na dlažbu, na nic takového nemohla být připravena, proto se bolestivě uhodila, nedokázala si hned

uvědomit, co s vlastně stalo, myslela, že ji uhodili do hlavy. A tak když ležela na zemi, chránila si rukama hlavu před další ránou.

Nic takového však nenásledovalo, Rachot utichl a pak už jenom za sebou slyšela stále silnější praskání, jako kdyby někdo v rychlém sledu lámal jeden po druhém strašnou spoustu klacků.

Jelena si sedla a ohlédla se.

Jejich dům byl v plamenech.

Jeho horní část někam zmizela a z vajíčka se draly vzhůru chuchvalce kouře, v nichž jako neposední čertíci vyskakovaly jazyky plamenů.

„Panebože,“ řekla nahlas. „Ještě že Nils odešel k pilotům.“

Vstala a třela si naražené koleno. V sousedních domech se otvírala okna, z nich vykukovaly ospalé hlavy. Starý dům hořel rychle, dřevěná konstrukce tykve stačila dokonale vyschnout. Kusy omítky opadávaly na dlažbu a obrovité vajíčko před očima mizelo.

Jelena se k němu nevracela, rozběhla se dál k pohostinskému domu, co by nakonec mohla sama u takového požáru dělat?

Po několika krocích se setkala s Olsenem a piloty, kteří jí utíkali vstříc.

„Leno!“ křičel už z dálky Olsen. „Tys to stihla! Já jsem tak strašně rád...“

Plakal a objímal ji, zatímco piloti utíkali dál, chtěli požár uhasit, bylo to ale marné, dokonce i požárníci, jejichž auto se tu objevilo poměrně brzy, už nemohli nic dělat. Čekali jen, až dům dohoří, aby mohli pokropit hromadu doutnajících trámů a omítky.

Brzy nato přijeli i nejrůznější městští činovníci. Událost to byla natolik výjimečná, že etiketa musela jít stranou. Jeho Veličenstvo jako vrchní velitel vojsk se tu objevil v doprovodu skupiny důstojníků. Byl rozrušený a dokonce neskrýval vztek. V posledních dnech dočista ztratil svou tvář, protože únos korábu se uskutečnil za pomoci jeho vojenského vozidla a jemu se doposud nepodařilo najít posádku, která zmizela, jak kdyby se do vody propadla. Vydal rozkaz k uvěznění celého vedení vojenského vozidlového parku, to ovšem nepomohlo, při mučení totiž, což je běžná metoda výslechu na Pe-U, se člověk dokáže přiznat ke všemu.

Nehledě na to, že byla velice časná doba a že šlo o tak nenadálou událost, VaraJu se dostavil v parádní uniformě. Podle všeho očeká-

val, že u požáru budou nejvyšší hodnostáři. V patách za ním přispěchali policisté, bylo jich aspoň padesát. VaraJu jim dal rozkaz, aby obklíčili celou čtvrť a nikoho k vyhořelému domu nepouštěli. Jeho různí specialisté začali odtahovat ohořelé trámy. VaraJu byl totiž přesvědčen, že k výbuchu a požáru nedošlo náhodou, že to udělali spojenci Pruga Brendijského, kteří nechtěli, aby fungovala vysílačka a aby bylo navázáno spojení s Vaciem. Omlouval se, že se neozval na Olsenovo volání, a řekl, že svého tajemníka potrestá. To však na věci nic neměnilo a Olsen mu to řekl.

Z domu nezůstalo vůbec nic. Olsen se nesmírně trápil nad ztrátou všech těch etnografických sbírek, které po dlouhá léta shromažďoval a doplňoval, také se nedokázal smířit se zničením rukopisů. Nic z toho už znovu dohromady nedá. Jak nepředstavitelně byla pokřena cílevědomá lidská činnost, protože ti, kdo výbuch připravovali, ani v nejmenším nemysleli na takové bezvýznamné maličkosti, jako byly sbírky nebo rukopisy konzula Olsena!

Jelena se chovala jako královna, jako by se vůbec nic nestalo. Dvakrát musela odpovídat na otázky – nejdřív ji vyslýchal VaraJu, kterého zajímalo, kdo se dostal do domu, vždyť výbušninu tam musel někdo přinést, umístit a ukrýt. Další otázky jí kladl nadutý generál z doprovodu Jeho Veličenstva. Vztahy mezi Veličenstvem a náčelníkem policie nebyly právě nejlepší; bylo to pochopitelné, šlo už o druhý vážný incident ve třech dnech, vlastně už třetí, připočteme-li k tomu archeologovo zmizení. A zločinci si ve městě žijí v naprosté pohodě, jako kdyby je podporoval někdo vysoce postavený. Z toho důvodu Veličenstvo došlo k závěru, že horalé musí mít své lidi na policii, tím si umyl ruce nad vším, co se stalo. VaraJu zase obviňoval armádu.

Závěr z toho vyplynul asi takový, že pachatel bombu položil buď pod dno domu, nebo v dolním patře, kam se mohl dostat kdokoli, konzul se ženou tu bydleli sami a dům nikdo nehlídal. A když konzul odcházel za piloty, nejspíš za sebou ani nezavřel, jak byl rozrušený. Mezi jeho odchodem a odchodem jeho ženy jeleny uplynulo asi patnáct minut, což byla pro žháře dostatečně dlouhá doba.

„Mně dělá starosti něco jiného,“ řekl VaraJu, když naklonil ke konzulovi svůj ostrý nos a podle etikety se mu díval na prsa. „Neuvěřitelně přesně se jim podařilo akci načasovat. Krátce poté, co jste

navázali spojení s korábem. Komu všemu jste to říkal kromě mého tajemníka?“

„Vůbec nikomu.“

„Tajemníka jsem zadržel a teď ho vyslýchají. Říkal jste to ale přece i pilotům?“

„Ale ne, to je vyloučeno,“ odpověděl Olsen. „Od chvíle, kdy jsem jim to řekl, do vypuknutí požáru uplynulo nejvýše pět minut.“

„Tak ještě zbývá telefonní ústředna,“ řekl VaraJu zamyšleně. „Musím vás teď opustit...“

Otočil se, nerozloučil se ani s Veličenstvem a spěchal ke svému autu.

Začínalo svítat. Černé chuchvalce sazí rozvířené horlivými policisty líně plachtily ve vzduchu. Napůl oblečení a vystrašení sousedé tiše rozmlouvající za vymezenou čarou se pomalu začali rozcházet. Požárnické povozy s namalovanými žlutými draky zvyšovaly tlak páry v kotlích a chystaly se k odjezdu. Veličenstvo ještě jednou vyjádřilo svou hlubokou soustrast konzulovi i jeho manželce a oba je ujistili, že ještě dnes se předseda vlády dozví o tom, co se stalo, a zcela jistě mu vynahradí všechny náklady. Konzul zdvořile poděkoval za pozornost, i když věděl, že způsobenou ztrátu mu už nikdo nahradit nemůže.

Starý voják KrajJu, který zůstal podle Prugova příkazu na hlídce, strávil hodně těžkou a pochmurnou noc. Usadil se v prvním patře budovy, z níž zbyl celý roh a tyčil se teď nad náměstíčkem jako desetimetrový vykotlaný zub. Odtud bylo vidět na vchod do podzemí. Bylo to k němu daleko, aspoň tisíc kroků, nemohl ale nic dělat, protože jiný úkryt neměl k dispozici.

Byla mu zima, navíc dole pod ním několikrát přešla smečka vlků. Byla to silná a mohutná zvířata. KrajJu ani trochu netoužil, aby ho upozorovala.

Když ráno viděl, že archeologové vyšli z podzemí, okamžitě to ohlásil na koráb. DrokU odpověděl, že vojáci už vyjeli.

Archeologové strávili celou noc ve společnosti amljaků.

Za svítání jejich noví známí opustili tunel.

„Lidstvo není osamoceno,“ konstatoval Lvin, když se díval, jak se se amljaci hned za východem z tunelu pozorně rozhlíží a jak se pomalu šourají k rozvalinám. „Máme nové příbuzné.“

Fotij van Kun pohlédl na oblohu v naději, že uvidí hvězdičku korábu, ale nebe bylo jako vymetené. Pohlédl na malé dítě s ovázanou ručičkou přelepenou náplastí. Dokonce k němu vztáhl ruku, udělal na ně ‘ňu-ňu’, protože se domníval, že každé dítě, na které tohle udělá, musí být blahem bez sebe. Dítě se však rozplakalo a jeho matka rozloženě bručela.

Vyšli na otevřené prostranství, kde amljaci začali Braunovi, kterého považovali za náčelníka kmene, naléhavě vysvětlovat, že musejí jít po svém.

„Na to dítě buď opatrná,“ řekla Elza matce. „Zítra bys mi ho měla ukázat.“

Elza začala svá slova vysvětlovat gestikulací, matka přirozeně nic z toho nepochopila, odtáhla své děti k několika stromům na kopci uprostřed města. Ostatní se ani neohlédli a rozběhli se za ní.

„Musíme se teď o ně starat,“ řekl Fotij. „Je to naše povinnost.“

„Víš co, Fotiji, odložíme tu naši dobročinnost na lepší časy,“ řekl Timofej naprosto vážně. „Vezmi tyhle bedničky s náboji.“

Do pásového vozidla naskládali zbraně, které našli a v noci dokonce v podzemí vyzkoušeli. Zbraně byly v neuvěřitelně dobrém stavu, protože ti, kdo je tam dole ukrývali, považovali za nevyhnutelné pečlivě se o ně starat.

Tyto přípravy však neznamenaly, že se archeologové chystali zabít Prugovy vojáky. Měli jiný plán – chtěli se dostat k Příboji dřív, než se bandité vydají hledat sklad, a způsobit tam takový zmatek, aby nikdo nemohl vystoupit z korábu.

Sami dobře nevěděli, jak dlouho s takovým obléháním vystačí, počítali však s tím, že zadrží nepřátele, dokud nepřijde pomoc. Mohla to být otázka hodin, nejvýše dní.

Nastoupili do vozidla ve chvíli, kdy VoseňJu vyrazil na cestu k podzemí. Kdyby se archeologové zdrželi jen o deset minut, události by dostali zcela jistě jiný spád.

Při pohledu z ptačí perspektivy by bylo vidět, jak se jedno vozidlo pomalu vzdaluje od podzemí a jiné jak se k němu současně blíží.

Zatímco na Ar-A začalo ráno, v hlavním městě Pe-U už pokročil den.

K smrti unavený Olsen jel s piloty do Školy vědění. V oddělení elektroniky jim tu slíbili dát součástky vhodné pro obnovení spojení.

„Tak dobře,“ vedl spor sám se sebou Olsen, „dejme tomu, že věděli o mé stanici na konzulátě. A Prug, připustíme i tohle, sám dal rozkaz, aby tam někdo umístil nálož... Je tohle vůbec možné?“

„Samozřejmě, že je to možné,“ odpověděl mu Saliandri, „proč ji ale nevyhodili hned? Jak se mohli dovědět, kdy vaše stanice naváže spojení s vesmírem? Kdepak, ten váš VaraJu má pravdu, hledat je třeba v telefonní centrále. Moc času na to neměli, je ale vidět, že i ten jim stačil. tohle město není zase tak veliké.“

Škola vědění byla v podstatě tykev dvakrát rozměrnější než ostatní. Od ní se táhly nízké betonové stavby laboratoří.

Profesoři Školy vědění v modrých tógách se znakem Vysoké vědy je už čekali před budovou. Při celé té ceremonii tu profesoři neměli žádnou úlohu, avšak samotný fakt, že se Kosmořlot obrátil na Školu vědění, byl příliš významnou událostí. Škola vědění byla jedním z nejspolehlivějších spojenců Galaktického centra. Sama o sobě žádným klanem nebyla, přesto se za klan považovala, ovšem za klan nového typu, bez jakýchkoli příbuzenských svazků. Pro celou Školu znamenalo zmizení archeologa, který byl jejím hostem, nesmírné ponížení.

„Co to je za nesmysly?“ zeptal se jeden z pilotů. „Nemáme čas na žádná oficiální shromáždění.“

„Nespěchejte tolik,“ řekl Olsen, který se dokázal ve všem orientovat. „Budeme-li trpěliví, dostaneme všechno, co potřebujeme.“

Představený Školy vědění, dávný Olsenův přítel (piloty překvapily šedivé vědcovy vousy dosahující až téměř na zem), se s konzulem uvítal s otevřenou náručí. Hlasitě vzlykal a neskrýval slzy. Byl to opravdový muž, jenom ženy tu skrývají své slzy. Olsenovi se vzápětí také koulily po tváři slzy jako hrachy. Jak později vysvětloval pilotům, musel to udělat v zájmu etikety, ve skutečnosti to však byla veliká úleva, když se člověk mohl vyplakat na rameni někoho, kdo chápe hloubku vašeho hoře a sdílí je.

To, co bylo dál, připomínalo pohřební průvod, při němž chyběl jenom nebožtík. Všichni mířili do laboratoří.

Piloti žasli, když spatřili bohatství, která tu zahálela a čekala na budoucí objevy příštích Newtonů. Dokonce ani Olsen netušil, co všechno se těmto učeným mužům podařilo nashromáždit ve skladech. A zatímco Olsen obklopen naříkajícími profesory informoval o rozsahu neštěstí, které postihlo osobně jeho a místní filologii i etnografii, piloti se cítili jako v krámě s hračkami. Byli ohromeni a se stále větším optimismem prohledávali školní sklady.

Když se asi po třech hodinách Olsenův přetížený vůz v doprovodu školního kočáru plazil ke kosmodromu, druhý pomocník Pisarenko slavnostně oznámil konzulovi:

„Jestli to opravíme? Z toho se dají postavit tři vysílačky!“

Za poslední hodiny kapitán Vacia Invuke snad zhubl ještě víc.

Spojení s Pe-U bylo přerušeno a všechny pokusy navázat kontakt s planetou vyzněly naprázdno.

Na kapitánském stanovišti shromáždil své pomocníky a navigátory korábu.

„Konzul Galaktického centra, s nímž jsem stačil mluvit, má podezření, že koráb Příboj byl unesen na planetu Ar-A, která patří do stejné soustavy. Naprosto jist si tím však není. Po této zprávě bylo spojení z neznámých příčin přerušeno.

Kapitánovi pomocníci i navigátoři seděli nepohnutě na nízkých židlích. Bylo známo, že Krioni všechno rádi opakují, přehlížejí konvenci a etiketu, jednoduše ji u sebe neregistrují, a dokonce odmítají tvrzení, že něco takového vůbec existuje. Proto ani jediný z navigátorů (s výjimkou druhého) a pomocníků nikdy neotevřel ústa, dokud jim to kapitán nedovolil.

Ve svých naprosto stejných šedivých uniformách se znakem Kosmoflotu, který jim vyšly jejich ženy, seděli jako sochy pod portréty velkých kapitánů své planety, kapitánů stejně hubených, vážných a dokonce zamračených.

„Máme dvě možnosti: změnit kurs a letět k planetě Ar-A, nebo pokračovat v letu k planetě Pe-U. Soudím, že v těchto podmínkách musíme pokračovat v letu k planetě Pe-U, abychom s ní znovu navázali spojení. Únos korábu k planetě Ar-A je v této chvíli pouhou naprosto nepotvrzenou domněnkou. Porucha druhé vysílačky v tak krátké době spíš napovídá o zlém úmyslu přímo na planetě Pe-U. Z

toho plyne, že právě tam jsou životy našich přátel ohroženy. Takže navrhuji letět zatím k planetě Pe-U. Věřím, že jsem se vyjádřil stručně a jednoduše. Jestli má někdo nějaké námitky, a já s nimi počítám, prosím, aby je vyjádřil naprosto otevřeně, jak jsme tomu zvyklí. toto rozhodování je o to důležitější, protože není vyloučeno, že náš civilní koráb bude muset bojovat...“

Kapitán se odmlčel a nepromluvil celé tři minuty. Všichni ostatní po celou tu dobu rovněž mlčeli, protože nikoho ani nenapadlo kapitánovi odporovat.

Po třech minutách se všichni zvedli, uklonili se kapitánovi, uklonili se před portréty velkých kapitánů a opustili kapitánské stanoviště.

Andrej se probudil, vstal, umyl se, napil se trochu vody z maličkého kohoutku, který byl v kajutě. Strašně se mu chtělo jíst.

Teď by s nesmírnou chutí vyvolal pořádný skandál, moc dobře však věděl, že by to nemělo žádný smysl, protože tu nikdo nic neuslyší.

A vůbec už toho všeho měl plné zuby.

Kdyby při tom neumírali lidé, mohlo by to vypadat jako dětská hra. Ovšem pro Pruga to je všechno naprosto spravedlivé, necítí se jako zločinec nebo vrah. Když hovoříme o počátcích civilizace, pak je nevidím jenom z hlediska ekonomických a sociálních zákonů, ale z psychologického hlediska každého člověka. Každý člověk kamenného věku je pořád dítětem, ať je mu kolik chce let. Jako dítě také reaguje. Touží-li celý život po jediném – stát se panovníkem – o to už člověk musí bezohledně usilovat. A co dál? Zemřít na trůně? Copak je to pohodlnější, než zemřít v křesle bez koruny?

Vždyť takhle by bylo snadné ospravedlnit jednání jakéhokoli sebeprimitivnějšího zločince. Nikoli, řekl si – vysvětlit. Ospravedlnit nebo ne, to není náš úkol. Naším úkolem je vysvětlovat a poté likvidovat nebezpečí. S výjimkou snad jediného tragického případu, který pro Andreje znamenal nucený odchod z řad letců – kosmonautů, nikdy se ještě neocitl v situaci, kdy by byl tak bezmocný.

A právě při těchto neradostných úvahách vyhladovělého Andreje cvakl zámek a vstoupil DrokU. Vstoupil, jako kdyby přicházel do své kajuty. Klidně a sebevědomě.

„Musím s vámi mluvit,“ řekl kosmolingvou.

„Odkud znáte galaktický jazyk?“ zeptal se Andrej.

„Naučil jsem se mu,“ odpověděl DrokU.

„Vy jste byl v Galaktickém centru?“

„Byl jsem tam na stáži pro administrativní řízení,“ řekl DrokU, „přiznám se vám ale, že jsem jím už dlouho nemluvil. Čtyři roky jsem strávil v horách a poslední rok společně s Prugem v hlavním městě. Dá se říct, že jsem pořádně zdivočel.“

„Vy jste zvláštní člověk. Kdo vlastně jste?“

„Musíte mi věřit. Já jsem se přece také musel přetvařovat, než jsem se přesvědčil, že s vámi mohu jednat. Hrozí mi mnohem větší nebezpečí než vám. Jestli se dozvědí, že tu s vámi mluvím, Prug mě na místě zabije. Za to vám ručím.“

„Tak co jste zač?“

„Pracoval jsem jako zástupce váženého VaraJu, náčelníka městské policie. Mé jméno vám nic neřekne, takže mě klidně můžete oslovovat DrokU.“

„Co jste dělal u Pruga?“

„Vidíte, jak lákavé je vyslýchat druhého,“ usmál se DrokU. V jeho pohybech se na první pohled skrývala jakási lenost, to však pramenilo z nadbytku sil, z možnosti rychle se zmobilizovat a proměnit se v horu svalstva. „Neuplynuly ani tři minuty a rázem je z vás vyšetřovatel. Odpovím vám na vaši otázku: Prug nás už dlouho utiskoval. Byla to nejvýraznější a nejdravější postava v horách. Rozhodli jsme se dostat k němu blízko našeho člověka. Tím člověkem jsem se stal já.“

„Chcete tím snad říct, že vám ušlo, jak připravuje únos korábu?“

„Naše síly nejsou nekonečné. Byl chytřejší. Tentokrát. Jeho sláva ale nemá dlouhého trvání. Vy to musíte vědět lépe než já.“

„Těžko mohu něčemu takovému uvěřit,“ řekl Andrej.

DrokU vstal.

„Nemůžu vám být užitečný za všech okolností. Já chci taky žít. Třeba už ale zítra něco vymyslíme. Nedůležitější je, aby se nedostali do skladu. Co myslíte, už brzy přiletí nějaký koráb na pomoc?“

„To mi raději dejte lehčí otázku,“ odpověděl Andrej.

„Dobrou noc. Prug mě zřejmě bude brzy potřebovat.“

„Počkejte ještě,“ řekl Andrej. „Jestli jste skutečně tím, za koho se vydáváte, proč Pruga nezneškodníte?“

„Já ho nesmím zabít, mám to zakázané.“

„Nemám na mysli zabíjení. Jistě jsou i jiné způsoby.“

„Co teď chcete dělat?“

„Zařídít se podle vašich rad. A nespěchat. Myslím si, že nejdůležitější teď je nedopustit, aby zabil někoho z archeologů. A pokud jde o sklad, ať si vezme co chce. Nestačí to využít.“

DrokU se usmál. Měl spilované zuby, jak se sluší na správného horala.

„A co je nového?“

„Spousta věcí. Ty vaše archeology vyslídili. Dali se nachytat jako kořata. Prug nechal ve městě lovce a archeologové ho sami zavedli do skladu. VoseňJu tam teď jel dobývat slávu a bojovat o vlastní život.“

„O vlastní život?“

„Jistě. Prug ho potřebuje jenom tak dlouho, dokud se nevrátí na Pe-U, pak ho někdo nenápadně utopí. Je to cizinec. A mohl by se prořeknout, když si bude chtít zachránit kůži.“

Toho mi tedy vůbec líto není, pomyslel si Andrej. Musím si zachovat lidskou tvář, musím mít ke všem stejný vztah, v tom právě spočívá velká moudrost Galaxie, hodnota a posvátnost lidského života. Já si však přeju, aby VoseňJu zemřel.

„Vám ho není líto,“ s jistotou řekl DrokU. „Myslíte si, že zabil vaši ženu.“

„Copak to není pravda?“

„Nebyl jsem u toho. Mohl to udělat kdokoli z Prugových lidí. Už musím jít, kolego, Prug je vzhůru. Nemá dobrou náladu. Hodně kouřil. Nervy má na prasknutí. Zavřu dveře, protože by někdo mohl vidět, jak jsem sem vcházel.“

DrokU pružně vstal.

„Počkejte ještě,“ řekl Andrej. „Nevím jaká smrt je podle vás lehčí, musím vás ale upozornit, že vaši zajatci jsou ve špatném stavu. Soudím tak alespoň podle sebe.“

„Co se stalo?“

„Za celý včerejší den nikoho ani nenapadlo dát nám něco k jídlu. A dneska to podle všeho dopadne stejně.“

„To je k zbláznění!“ zvolal DrokU. Upřímně se tomu divil. I on zapomněl, že lidé musí čas od času jíst.

„Pojďte,“ řekl. „Běžte přede mnou.“

Vstoupili do chodby a DrokU Andreje rychle zavedl do palubní kuchyně.

Tady nebyla ani noha.

„Vezměte si, co chcete,“ řekl DrokU, „a rychle se vraťte do kajuty. Jestli vás chytí, odnesu to já. Nemůžu se tu déle zdržovat.“

A rychle odešel.

Andrej počkal, až kroky nečekaného spojence utichnou. Pak všechno, co si nabral, odložil zpátky. Hlady neumře.

Teď se potřeboval nepozorovaně dostat do knihovny. Byl přesvědčen, že právě tohle místo na korábu členové Brendijského klanu příliš nenavštěvují.

Do knihovny se vcházelo z chodby. Byly tam však ještě jedny dveře, které knihovnu spojovaly se společenskou kabinou. Tyto dveře ještě nikdy nepoužili, Andrej si všiml, že u nich stála pohovka, kterou sem odsunuli, aby bylo dost místa pro Prugovo křeslo.

Cesta do knihovny proběhla hladce.

Andrej po špičkách přešel místností a přitiskl ucho ke dveřím.

Náhlé objevení spojence mu připadalo příliš neuvěřitelné a moc rád by se dozvěděl, o čem bude DrokU mluvit s Prugem. Rád by tomu člověku věřil, člověk chce vždycky nejdříve důvěřovat, zvlášť když žádné spojence nemá. Ovšem taková důvěřivost ho může přijít hodně draho.

Andrej se stačil dostat do knihovny včas.

DrokU mluvil s Brendijským následníkem.

A byl to rozhovor, který ho dost překvapil.

Při vykládání přístrojů z vozidla a při přenášení do prostoru pro dispečery piloti rámusili jako malí kluci. Olsen si uvědomil, že to jsou přece jenom ještě pořád kluci dvakrát mladší než on. Ti by měli v přestávce mezi lety honit míčodu při fotbalu. Byli si jisti, že v nejbližších hodinách uvedou do provozu vysílačku a tenhle úkol postavil stranou všechny ostatní problémy, od kterých se Olsen nedokázal oprostít.

Ze Školy vědění přijeli kočárem i místní technici, takže Olsen byl pořád v činnosti, protože piloti potřebovali pomoc techniků a on musel neustále překládat.

Piloti použili některé nepoškozené součástky ze zbytku panelu rozbité vysílačky a pustili se do montáže. Tvrdili, že nová vysílačka bude pracovat stejně dobře jako ta, která byla zničena.

Na kosmodrom každou chvíli přicházeli nějací hosté.

Nejdřív přijela Nejmoudřejší hlava Školy vědění. Chtěl se ujistit, že práce probíhají normálně a že jeho technici tu jsou užiteční, navíc chtěl ještě jednou vyjádřit svou soustrast Olsenovi. Nestačil ani odjet, když se objevila opravdová vojenská polní kuchyně, připomínající prastarý pohřební vůz pomalovaný květy. Rituál při rozdělování stravy byl v místní armádě nesmírně složitý, ovšem piloti spořádali bez ostychu všechny jídla pro důstojníky, aniž při tom rituál dodrželi. Olsen se snažil uvést všechno na správnou míru, situaci však samozřejmě zachránit nemohl, takže v paměti místních vojenských kuchařů zůstali piloti Kosmoflotu jako krajně nevychovaní lidé.

Poté sem zavítalo samotné Jeho Veličenstvo. Přijelo v pancéřovaném voze, mírně se uklonilo a obešlo zpola rozbořenou dispečerskou věž. Pak zničehonic odjelo a zanechalo na místě pět vojáků ozbrojených puškami. vojáci se rozestavili kolem plochy, kde probíhala montáž, a znehybněli. Olsen je sledoval s jistými obavami a jeho obavy jenom znásobil VaraJu, který přijel jako poslední.

„Jaký to má smysl?“ zeptal se Olsena. „Mně se to nelíbí. Chcete vědět proč?“

Podobal se velkému ptáku s mohutným zobákem, který viděl lišku přihrádající se ke hnízdu a zhnusen odporným liščiným chováním.

„Proč?“ zeptal se Olsen.

„Protože Prug měl válečné vozidlo. Všechna ta vozidla patří armádě. Chtěl bych dopadnout a vyslechnout toho, kdo dal Prugovi takové vozidlo.“

„Co je jinak nového? Dozvěděl jste se něco v telefonní centrále?“

„Uvěznil jsem je. Celou noční směnu,“ jednoduše odpověděl VaraJu. „Teď si s nimi povídají moji lidé. Myslím si, že zanedlouho bude všechno jasné.“

„A co další podezřelí? Víme už jistě, kam odletěl koráb?“

„Nejspíš na Ar-A,“ odpověděl VaraJu. „S největší pravděpodobností. I když nevylučuji další varianty.“

„Další varianty?“

VaraJu pokrčil rameny.

„Je nějaká naděje, že opravíme stanici?“ zeptal se VaraJu při pohledu na piloty. Jejich postavy se míhaly v prvním patře v dispečerském sále.

„Prý s tím budou brzo hotovi,“ řekl Olsen. „Velice důležité součástky jsme získali ve Škole vědění.“

„Oni je tam měli?“

„Chtěli si postavit své centrum pro galaktické spojení.“

„A já o tom nic nevím,“ řekl VaraJu a rozhodil ruce. „To znamená, že pracuji špatně. Je nejvyšší čas mě propustit.“

„Měl byste z toho mít radost,“ řekl Olsen. „Vždycky jste byl na straně toho, co přicházelo jako nové.“

„Každou novinku je třeba sledovat. Dokonce víc než to, co je staré.“

„Jenže teď máme nepříjemností právě kvůli tomu starému.“

„A zítra budou kvůli tomu novému,“ řekl VaraJu s jistotou. „Všechno to nové k nám přichází příliš rychle. Jen se na ně podívejte.“ VaraJu ukázal na nehybně stojící vojáky. „Mají nové zbraně. Naše Veličenstvo strašně spěchá s využitím zbraní, které nebyly vynalezeny u nás. Co s těmi zbraněmi budou dělat zítra? Možná že jich už teď užijí úplně jinak, než je třeba. Proč bylo bojové vozidlo u korábu? Kdo nejvíc potřebuje sklady? Jeho Veličenstvo. Každá organizace je živé tělo, každá chce zabrat co největší prostor.“

„Copak má armáda nějaké nepřátele?“

„Přinejmenším mě,“ řekl VaraJu. „Bojím se o bezpečnost státu. A jestliže nebezpečí hrozí ze strany armády, dostanu se s ní do konfliktu.“

„Takže vy také potřebujete nové zbraně?“

„Mně stačí to, co mám,“ odpověděl VaraJu. „Pojďte, podíváme se, jak pokračují vaši piloti.“

Zamířili k pilotům. Ti je uvítali zvesela.

„Podívejte se,“ řekl Saliandri. „Člověk musí mít jednu za čas štěstí.“

Stanice začínala mít svou podobu, i když teď vypadala jako neuspořádaná motanice. Bylo obdivuhodné, jak se piloti dokázali vyznat v labyrintu drátů.

„Bude to fungovat?“ zeptal se VaraJu nedůvěřivě.

„Přijďte se podívat za dvě hodinky,“ odpověděl Saliandri jistě.

Každý chlapec ze vznešené rodiny prochází v patnácti letech takzvanou ceremonií iniciace. Nemůže se považovat za skutečně vznešeného muže, pokud nezná nazpaměť posvátné texty, ty, které přinesli v pradávných časech giganti z Ar-A a zanechali je po sobě předkům na Pe-U. Na Zemi se zachovaly útržky z legend o cizích bytostech, to se stalo součástí mytologie, avšak ta tvrzení nejsou nijak dokázána, nejspíš jde jen o vyjádření snu o existenci rozumných bratrů ve vesmíru nebo snad nadpřirozené síly, zatímco na planetě Pe-U je to součást dějin. Jazyk gigantů se časem stal součástí magických rituálů, to není žádný výmysl. Právě v těchto textech, nad nimiž si lámou hlavy moudří lidé ve Škole vědění a kterým věnoval velký článek Nils Olsen (článek byl bohužel zničen při požáru konzulátu), jsou zašifrovány mnohé vědomosti a staly se základem pro místní civilizaci.

VoseňJu jazyk gigantů znal.

Nepřišlo mu divné, že nápisům v podzemí rozumí. Mnohem víc se podivil tomu, že zdaleka ne všechno dokáže přečíst.

VoseňJu pospíchal, šel o pár kroků před ostatními a světlo z jeho svítilny poletovalo po stěnách, znehybnělo vždy na bílých a žlutých nápisech při hledání dveří a všelijakých zákrut, nahlížel zběžně do místností. Vojákům, kteří mu šli v patách, připadalo, že sluha pána z nebes tančí nějaký kouzelnický tanec, že vyvolává duchy žijící v podzemí. Strašně rádi by odtud odešli, to by však byla neodpuštělná neposlušnost, protože museli najít v podzemí velkou zbraň a s ní velkou moc.

‘Přísně tajné’ stálo nade dveřmi uzavírajícími chodbu.

Dveře však byly pootevřeny. Hned za nimi ležela lidská kostra ve zbytcích oblečení, jako kdyby ten člověk odtud chtěl odejít, ale nepodařilo se mu to. Kostra se teď rozpadla pouhým závanem vzduchu, když VoseňJu prudkým trhnutím k sobě dveře otevřel.

Vojáci jako jeden muž náhle ucouvli, ve zrádném a nevýrazném světle svítlen jim připadlo, že se kostra pokusila o útěk.

Tady, ve svatyni celého skladu, byly uloženy bomby.

Andrej naslouchal rozhovoru DrokU s Prugem Brendijským.

To, co si povídali, vůbec neodpovídalo jejich vzájemnému postavení.

Prug seděl schoulený na trůně jako ospalá žába. Člověk mohl mít pocit, že mu je zcela lhostejné, co se děje kolem.

DrokU rovnoměrně přecházel po kajutě nesmírně složitou, avšak stále se opakující cestou – kolem šachového stolku, ke klavíru, kolem klavíru, kolem křesel, za trůnem, kolem trůnu... Ani na chvíli se nezastavil a pořád mluvil a mluvil:

„Zapomínáš, že bys nedosáhl ničeho, nebýt nás. Zůstal bys ubohým následníkem trůnu. A nejspíš by si tě už dávno vyhledali vrahové. Jsi naživu jen proto, že tě potřebujeme. A to je výhodné i pro tebe. Tedy především pro tebe. Na to nezapomínej.“

„Beze mě byste také ničeho nedosáhli.“

„To se ještě neví. V nejhorším případě bychom si našli někoho jiného. Takového, který dychtí po moci a po vůdcovské slávě.“

„Nikoho jiného nemáte.“

„Myslet si můžeš, co chceš.“

„A co chcete vy? Stejnou moc a stejnou slávu.“

„Kdepak. My chceme jinou moc a jinou slávu. Opravdovou, bez velkého bubnování. Bubnování, trůn a ten blázinec kolem, ten necháme tobě. Klidně si toho užívej. Ať si ti tví divocí pěvci skládají o tobě hrdinské písně. Ale už dost řečí. Budu mluvit s panem VaraJu. Oznámím mu, že sklad byl nalezen. Času máme jen taktak. Ty musíš být za všech okolností střízlivý, silný a připravený k boji. Nemysli si, že to je všechno tak jednoduché.“

VaraJu má vliv, je to náčelník státní policie. Zajímavé je, že v dějinách se vždycky najde nějaká nastrčená figura, která budí rozruch a řinčí zbraněmi. A za jejími zády stojí ti, kdo se neradi ukazují...

DrokU vyšel ze společenské kajuty. Prug Brendijský ho následoval, zastavil se však zamyšleně a poklepalával přitom tlustými prsty na víko klavíru.

„Jak k něčemu takovému vůbec mohlo dojít? Chápu, že se do nějakého ztřeštěného dobrodružství zaplete kníže z hor. Necivilizovaný člověk. Ale VaraJu je přece mocná osoba, má všechno,“ divil se lékař, k němuž Andrej přišel přímo z knihovny.

„Ve společenském zařazení zdaleka není tak vysoko,“ řekl Andrej. „Svým původem je nejméně sto rodin mnohem vznešenějších. Ten se prodral nahoru díky svým schopnostem. Před padesáti lety by o podobné moci nemohl ani snít. Pochopil, že jeho dnešní moc nemusí být zdaleka nejvyšší metou. A nevymyslel to špatně, když všechno nechal udělat toho horského knížete. Pyšného, ale bezmocného člověka.“

„S čím vlastně počítá?“

„Těžko říct. To se můžeme jen domnívat. Přiletí koráb. Náš koráb. Je dostatečně vyzbrojený, aby mohl zničit hlavní město. Už je mi ale jasné, že Prugovi nejde jen o to jeho horské knížectví, které není ani na mapě. Musí mít člověka v hlavním městě pro další pokračování děje. Jinak by přišel hned po přistání o svou převahu. Budou ho tu už čekat. Přece s sebou nepotáhne bomby. V nejlepším případě vyletí do vzduchu i s nimi. A je-li s ním člověk nebo organizace schopná uchvátit moc, využít zmatku a paniky... Vůbec není vyloučen, že VaraJu se bude až do poslední chvíle tvářit jako odpůrce anarchie a pokusí se uchvátit moc nikoli jako Prugův spojenec, ale jako samostatná síla schopná se mu postavit na odpor. Je možné, že se mýlím. Nakonec ani nevíme, jak dalece je Prug závislý na VaraJu.“

DrokU vstoupil do spojové kabiny.

Nechoval se tu jako nováček, věděl, co a jak dělat.

Zavřel za sebou, přistoupil ke křeslům spojařů, do toho vedle sebe odložil sekyrku, se kterou se nikdy nerozloučil, jak se sluší a patří na horala, zapojil přístroje, zkontroloval je. Vložil do nich program. Zatímco se stanice automaticky ladila, zapojil přijímač. Téměř vzápětí zaslechl volání z Vacia. Vysílal je automat, kód Příboje zněl kovově. DrokU volání nevypnul, když se ozvala Pe-U.

„Zahajuji vysílání,“ řekl DrokU. „To jsi ty, VaraJu?“

„Máš tři minuty zpoždění,“ odpověděl VaraJu. „Co se stalo?“

„Mám dobré zprávy,“ řekl DrokU. „Našli jsme to.“

„Kdy můžete odstartovat?“

„Jakmile se vrátí.“

„Pospěšte si.“

„U vás se něco změnilo?“

„Spravují spojovou stanici. blíží se sem koráb Vacius. Zatím nevědí, kde jste. Armáda to ale už ví. Jestliže se jim podaří navázat spojení, bude to náš konec. Jak dlouho vám bude trvat cesta zpátky?“

„Dvanáct hodin.“

„Armáda vyslala vojáky na ochranu kosmodromu.“

„Tuší něco?“

„Ti mě podezřívají odjakživa. Vyslídili mého člověka, který zprostředkoval krádež válečného vozidla. Zcela jistě se přizná.“

„To ho nejde odstranit?“

„Hlídají ho. Přesto se o to pokusím.“

„Odstartujeme, jak jen budou na palubě. Musíš zařídit, aby na nás Kosmoflot nemohl, jinak je všechno zbytečné.“

„To vím lépe než ty,“ řekl VaraJu.

„Je ten koráb ozbrojen?“

„Jde o civilní letectvo. Ozbrojení nejsou. Posádka může mít nejvýš pistole.“

„V nejhorším budeme bojovat,“ řekl DrokU. „Neměl bys už zahájit akci?“

„Je-li jisté, že hned vyletíte, mohu to riskovat. Víš, jak je to nebezpečné. Všechno teď záleží na tobě, DrokU.“

„A na Prugovi.“

„Proto jsem tam poslal tebe. To ostatní je v pořádku?“

„Řekl jsem jim, že jsem tvůj agent a jejich přítel.“

„Věří tomu?“

„Když chce člověk žít, chytá se i stébla, určitě tomu věří. Bojí se smrti.“

„Je hodně mrtvých?“

„Pár jich je.“

„Čekám tě, DrokU.“

„Udělám, co budu moci.“

Kapitán korábu Vacius byl ve spojové kabině.

Nastal nejvyšší čas rozhodnout se, jestli letět dál k Pe-U, nebo změnit kurs.

Kapitán spoléhal na náhodu, proto také věřil, že i tentokrát bude mít štěstí. Dobře věděl, že vesmíru nikdo nezůstane dobrovolně bez spojení. A jestliže se někdo rozhodne zmocnit se kosmického korábu, pak ti, kdo se k něčemu takovému odhodlali, museli počítat s tím, že i oni budou potřebovat spojení. Dřív nebo později.

Čas plynul.

Vacius pokračoval v letu na Pe-U. Každým okamžikem se vzdaloval od Ar-A.

A kapitán Invuka paličatě čekal.

Když se ozvala stanice Příboje, hovořící DrokU byl lokalizován.

„První stanice je na planetě Pe-U,“ oznámil radista kapitánovi.

„A kde je Příboj?“ zeptal se kapitán.

Po chvíli počítač udal souřadnice Ar-A.

Kapitán svolal navigátory ve službě.

V korábu oznámil, že Vacius mění kurs. Kapitán byl hrdý, že mu jeho hra na náhodu opět vyšla.

Byl spokojen, že ho neklamala logika.

Počítač na Vaciu neměl bohužel lingvistické zařízení, takže obsah rozhovoru pro ně zůstal tajemstvím. Kapitána to mrzelo, protože předpokládal, že se nepřítel rozhodl k nějakému činu.

Posádka z Příboje narychlo poobědvala a vrátila se k montáži stanice.

Bylo odpoledne, obrovské vedro a všude mračna prachu. Vojáci, kteří hlídali kosmodrom, připomínali teď rezavé sloupky.

Olsen seděl u polního telefonu. Dvakrát volali od Jeho Veličenstva, pak volal Nejmundřejší ze Školy vědění. Třikrát volal VaraJu. Všechny zajímalo jediné – kdy bude navázáno spojení.

Události z kosmodromu se rozletěly i do nejvzdálenějších měst planety a vyvolaly různé reakce. Vyskytli se takoví, kteří se obávali pomsty Galaktického centra a také toho, že lidé z planety nadobro odejdou. Našli se však i takoví, kteří byli na hrdinský čin Pruga Brendijského pyšní. Nikdo nic oficiálně neoznámil, přesto se všeobecně soudilo, že se Prug vypravil na Ar-A k velikým gigantům. Kam jinam by ostatně mohl letět takový vznešený vůdce?

Každému, kdo volal, Olsen trpělivě vysvětloval, že se práce chýlí ke konci. Konečně mohl odejít z prvního patra. Rozbitá okna byla

potažena tabulemi z umělé hmoty, bylo tu dusno, ale otevřít bylo vyloučeno, protože vítr by sem navál moře prachu.

Piloti byli unavení, v noci nespali a nyní už dlouho usilovně pracovali. Chápali, že Olsen je na tom hůře než ostatní, proto ho uklidňovali a říkali mu, že už to dlouho trvat nebude.

Důstojník, který před třemi dny velel útvaru bojových vozidel a po přepadení Příboje najednou zmizel, byl v noci zadržen v údolí za jezerem. Mlčel ještě ráno. Přes den s ním mluvilo samo Jeho Veličenstvo. Slíbilo mu život. A život i pro jeho klan. To byla velká slova.

Důstojník požádal o sklenici vody. Byl unavený a chtělo se mu spát. Prohlásil, že všechno řekne. Udělal to ze strachu o život příslušníků svého klanu.

Veličenstvo opustilo místnost a rozkázalo pomocníkům, aby pokračovali ve výslechu, jemu stačilo jméno, které důstojník vyslovil.

VaraJu.

Teď bylo třeba shromáždit důkazy. Důstojníka museli odvézt do vládního paláce bezprostředně poté, co řekne podrobnosti o spiknutí.

Voják přinesl vodu a sklenici postavil na stůl.

Důstojník se žíznivě napil ze sklenice a téměř vzápětí zemřel.

Veličenstvo ani nestačilo opustit kasárna, kde probíhal výslech.

Hned nato byl zadržen voják, který přinesl vodu. Řekl, že vodu dostal od služby v chodbě.

Tento voják byl rovněž mrtvý. Věděl, co ho čeká, proto zbytek jedu vysypal do druhé sklenice a vypil ho.

Olsen stále ještě seděl u telefonu. Bránil se, jak mohl, ale nakonec usnul na nízké židličce. Začalo se mu něco pěkného zdát, snad se tím chtěl jeho mozek ve spaní uklidnit. Zdálo se mu, že požárníci rozhrabávají zbytky shořelého domu a nalézají tam jeho rukopisy, byly všechny a dokonce nebyly ani pomačkané.

„Olsene!“ Kraj plastikového závěsu se odhrnul a odtud na něho volal Saliandri. „Tak už pojďte! Za pár minut začneme zkoušet tu naši obludu.“

„Už utíkám,“ vyskočil Olsen.

Vtom znovu zazněl telefon.

„Tady VaraJu. Co je nového?“

„Mohu vás potěšit,“ řekl konzul. „Máme spojení. Ještě teď tomu pořádně nevěřím, prostě se tomu bojím uvěřit, ale chlapci mi slibují, že během několika minut spojení naváží.“

„Blahopřeji,“ řekl VaraJu. „Já k vám bohužel přijet nemohu, jsem velice zaneprázdněn, máme tu zase nějaká nová zjištění... Věřím ale, že to zvládnete beze mne.“

„Jistě. Tak hodně zdaru!“

VaraJu nevolal z města. Jeho auto s telefonem stálo v uschlém lese asi dva kilometry od kosmodromu. Ve větru do sebe stromy svými dlouhými suchými jehličkami narážely a vypadalo to, jako kdyby spousta malinkých bubeníků svolávala všechny k boji.

VaraJu si dovolil ještě chvíli odpočinku. Uvažoval.

Časově musí všechno vyjít na sekundu.

Čím později zahájí tu šílenou akci, tím spíše se do ní bude moci zapojit Příboj. Musí se totiž udržet až do jeho příletu.

VaraJu nesmírně toužil po životě. Také ovšem po vítězství. Byl to hráč. Hráč s chladnou hlavou a dobrými nervy. Vítězil ve všech hrách a ve všech sporech už od školních let. Nikdo ho neměl rád, to platilo také od školních let, protože kdo by mohl mít rád člověka, který v každém sporu vyhraje, přitom se vyhne každému konfliktu, kde jde do tuhého, a dá přednost, když to někdo může vyřídit za něho? Neměli ho rádi ani u policie, která se vlastně v roce, kdy sem mladý a zcela nevznešený VaraJu přišel jako řadový policista, od základů změnila.

Policie se měla stát protipólem klanových oddílů, nespolehlivých a neukázněných, měla nahradit městskou policii, kterou tvořili městští obchodníci. Tak policie ve skutečnosti vznikala. A potřebovala odborníky. VaraJu byl nesmírně schopný mladík a uměl systematicky myslet, kombinovat. Nebylo proto divu, že když do Galaktického centra byli na stáže vybíráni lidé z nejrůznějších úřadů, odletěl sem kromě čtyř vznešených důstojníků i jeden nevznešený – VaraJu.

Po třech letech se vrátil jako vyměněný, zvážněl, vypadal důstojně, a byl jmenován zástupcem jednoho ze svých kolegů, s nimiž byl v Galaktickém centru a který byl příbuzný samotného premiéra. Náčelník neměl snaživého VaraJu v lásce, musel však uznat jeho kvality. Postupně si všichni v policejním oddíle, kterému VaraJu prakticky

velel, zvykli obracet se se vším právě na něho. Náčelník si koupil velký dům ve městě a pořádal večírky. A když později přešel na důstojnější službu, došlo k docela běžné věci – druzí dva uchazeči o místo náčelníka se vzájemně zlikvidovali, takže zbyl jediný kandidát – VaraJu se svým nízkým původem.

Když mu bylo ke čtyřicítce, stal se náčelníkem policie hlavního města. To byl vrchol jeho možností dokonce i při zvážení jeho pracovních schopností a hierarchie. Předky by si mohl koupit, avšak lidé, na nichž záležel jeho další osud, příliš dobře věděli o jeho původu. Navíc ho neměli rádi. A VaraJu nikdy neusiloval o to, aby se stal oblíbený.

Cestu k moci mu otevřel nápad, který mu našeptal DrokU, jediný člověk, k němuž měl VaraJu dobrý vztah. Sbližovala je vzájemná úcta. A vzájemný strach. Seznámili se v Galaktickém centru jako mladí ctižádostiví venkované.

A právě DrokU upozornil VaraJu, že na planetu Ar-A přiletěla archeologická expedice.

Mohlo by se zdát, že snad ani nemohlo být nic odtažitějšího od práce a záměrů dvou policejních důstojníků než archeologická expedice na sousední planetě.

Ovšem nesmíme zapomenout, že pro všechno obyvatelstvo na Pe-U nebyla Ar-A obyčejným kosmickým tělesem, obyčejnou planetou na nebi. Život na ní ovlivnil počátky života na Pe-U a vyhynutí její civilizace bylo tak nedávnou událostí, že lidé před sebou dosud viděli záři požárů a výbuchy na tváři planety. Moc a moudrost gigantů byly stále příliš reálné.

Bylo zapotřebí mít střízlivou hlavu, která by však doslova byla nabitá touhou po dobrodružství. Nic z toho nechybělo DrokU. Pak už jen bylo nutno tohle všechno zapojit do práce pro vlastní prospěch.

Ambiciózní DrokU a archeologické vykopávky na planetě Ar-A, to byly dva důležité faktory, které měly společného jmenovatele už před příletem Fotije van Kuna. První zprávy o objevech archeologů se dostaly na Pe-U několik týdnů před příletem tohoto archeologa.

DrokU začal vyvíjet nesmírnou iniciativu ve dvou směrech – infikoval Pruga Brendijského myšlenkou, že by stálo zato vypravit se na Ar-A a zmocnit se tam pokladů, které by se jinak dostaly do Ga-

laktického centra. Druhý směr jeho iniciativy mířil na VoseňJu, který byl nespokojený se svým dosavadním životem.

Přílet Fotije van Kuna události ještě uspil. Přivezl s sebou mapy vykopávek, měl přesné a dokonalé informace.

DrokU sám se dosud k ničemu nerozhodl. Pro své záměry potřeboval koráb, kterým se stal právě Příboj.

Všechno, co následovalo, bylo jednoduché.

Prugovi lidé vyslídili van Kuna a unesli ho.

Pak vstoupil do hry VaraJu. Bylo nutno zneškodnit Andreje Bruce a kapitána korábu, všechny lidi pak přesvědčit, že únosci archeologa utopili v jezeře.

Na Andreje střílel agent z oddílu VaraJu. Jenom ti měli šipky se seříznutou značkou. Tajná policie se v nových podmínkách přece nemůže řídit nějakými zastaralými zákony cti...

Za tu krátkou chvíli, kdy VaraJu nepřítomně hleděl do prázdna, mu proběhly v duchu všechny ty události. A pokusil se také nahlédnout do budoucnosti.

Jestliže teď Příboj startuje z Ar-A, bude tu někdy zítra ráno. Vacius přistane na kosmodromu tentýž den v poledne. To bude pozdě. Jestliže však poletí na Ar-A, dorazí tam ráno, tak osud rozmístil toho dne planety ve vesmíru. Byla to situace příhodná pro toho, kdo vyhraje. Špatná pro toho druhého.

Přesto všechno je nutno podstoupit takové riziko.

„Takže začínáme,“ řekl VaraJu a stiskl knoflík na pultu svého vozidla.

„Jste připraveni?“ zeptal se.

„Ano,“ zněla odpověď.

„Kupředu,“ řekl VaraJu a přikázal řidiči, aby jel do svahu na pahorek Nekonečného zázraku, odkud bylo vidět na kosmodrom.

„Ted' jistě přijde sem,“ řekl lékař.

„Taky si to myslím,“ kývl Andrej. „Je nervózní, čeká, až se vrátí pásové vozidlo. Nemá představu, jaký to všechno vezme konce. Když to pro něj dopadne špatně, nesmíme mít ani stín podezření o jeho skutečné úloze. V každém případě se potřebuje dozvědět, co chceme dělat my. Nebo snad dokonce...“

„Co?“

Andrej se usmál.

„Nebo nám snad dokonce pomoci, vyprovokovat nás, abychom se rozhodli k nějaké odvážné akci. On bude samozřejmě dělat našeho přítele a spojence.“

„Tomu nerozumím.“

„No co od něho můžeme čekat?“

„Ale vůbec ne, drahý doktore. On si myslí, že od něho čekáme pomoc. My ho přece nepodezíráme, netušíme, kdo to ve skutečnosti je a jakou úlohu hraje v tohle příběhu. My nic nevíme a jsme z toho celí nesví. Nevíme, co dělat dřív, abychom vrátili Kosmoflotu unesený koráb a abychom při tom zůstali naživu.“

„To pro něho ale bude obrovské zklamání,“ řekl lékař. „Jestli dovolíte, řeknu mu to všechno sám.“

„To v žádném případě,“ rozhodně protestoval Andrej.

„Vy mu to neřeknete?“

„Vědět něco, má ve vesmíru obrovskou cenu. Vědět něco, co neví druhý, to je nejcenější ve válce, vážený doktore. Čím méně toho ví on a čím více toho víme my dva, tím jsme na tom lépe.“

„Já s vámi nesouhlasím,“ řekl lékař rozčileně. „Já si myslím, že je pod naši důstojnost hrát si s takovými lotry na schovávanou. S vrahy! Lidskou důstojnost si můžeme uchovat jenom tím, budeme-li otevření. V opačném případě se dostaneme na jejich úroveň. Přestane být sami sebou.“

„Nezlobte se na mě, ale já jsem ve službě,“ odpověděl Andrej. „Musím uchránit majetek Kosmoflotu a lidské životy. A kdybych se kvůli tomu musel na nějakou dobu spojit třeba s ďáblem, tak to udělám. Já totiž na rozdíl od vás nedělám hrdinu.“

Lékař z Andrejových slov vycítil ironii. Nikdo nemá rád, když si z něho druhý dělá legraci.

„Nesnáším cynismus,“ odpověděl lékař.

„Nemůžu vám rozkazovat,“ řekl Andrej. „Ale apeluji na váš rozum. Třeba nám to mé odporné spojenectví s DrokU získá určitou svobodu pohybu po korábu. Pro mě je to nesmírně důležité. Strašně nerad bych vysedával zavřený v kajutě jako zásadový krocan, o kterém rozhodli, že se stane zlatým hřebem při cizím obědě.“

Když viděl, že lékař po těch tvrdých slovech zrudl, rychle dodal:

„Neurážete se. Tím jsem neměl na mysli vás. Chtěl bych vám říct ještě maličkost. Jen pro vaši informaci. Rozhodl jsem se vzít si za ženu děvče, které se jmenovalo PetriA. Narodilo se na Pe-U. V den tohoto našeho neplánovaného letu ji zavraždili. Tihle lidé.“

„Kdo?“ zeptal se lékař.

„Rozhodl jsem se pro krevní mstu. Jménem její rodiny. To je takový místní primitivní a prastarý zvyk...“

„Kdo ji zabil? Prug?“

„Prug to nebyl, ten byl doma... V téhle chvíli to dokonce ani není důležité.“

Do kajuty vstoupil DrokU a klukovsky se usmíval.

„Přátelé,“ řekl a opatrně za sebou zavíral dveře, protože v té chvíli už zase hrál úlohu tajného pomocníka. „Situace není nejlepší, ale není beznadějná.“

Vandráci se povalovali po polích, leželi tu už dost dlouho a přicházeli stále noví a noví. Když konečně vstali a rozeběhli se, vypadalo to, jako když žlutá zeď lepí z mračen prachu otrhané, špinavé postavy řvoucí jako zvířata.

V tom davu byla skutečně valná část vandráků, tuláků, zlodějů, ubožáků, koupených za láhev kořalky nebo několik mincí. Avšak celý ten dav zorganizovali, vedli a výbušninu nesli policejní agenti. I oni měli na sobě tulácké cáry.

Vojáci unavení nekonečně dlouhým vystáváním na slunci, zpitomělí vedrem ztratili hlavu a začali střílet příliš pozdě. Jeden z nich padl, zastřelil ho někdo z davu, ostatní vojáci se rozběhli k budově.

Z pahorku toho VaraJu moc neviděl. Foukal vítr, navíc prach zvířený větrem a stovkami bosých nohou plachtil nad plochou.

Olsen měl o všem mnohem lepší přehled.

Po nočním požáru si byl téměř jist, že se někdo pokusí zničit i tuto stanici. A co víc – byl přesvědčen, že tím člověkem bude jeden z těch, kteří mu volali a s porozuměním se vyptávali, jak pokračuje oprava.

Vítr odhrnul plastický závěs a shora bylo dobře vidět rychle se blížící postavy. Vojáci pořád stříleli, už ale stačili ustoupit k dispečerské budově.

„Spusť to!“ vykřikl Saliandri na spojaře, který ještě něco letoval.

„Ještě asi dvě minutky!“ zvolal „Jeane, pomoz mi!“

Navigátor se k němu rozběhl.

Olsen vyhlédl ven a viděl, jak dva vojáci poklekli před vchodem do budovy a stříleli do davu lidí. To však jejich běh nezpomalilo.

Jeden z pilotů poodhrnul závěs na druhé straně.

„Už jsou strašně blízko!“ křičel.

„Nahoru!“ volal Olsen na vojáky. „Pojďte sem!“

Vojáci ho slyšeli. Bylo jim jasné, že Olsen jedná správně. Vběhli dovnitř a utíkali ke schodišti. Jeden z nich padl. Pak vstal a plazil se ke vchodu. Olsen utíkal dolů, aby mu pomohl, ale Saliandri ho zadržel.

„To nestihnete!“

Saliandri měl pravdu, dav už postoupil až k vojákovu a pohltil ho.

Ostatní vojáci utíkali vzhůru po schodech.

Saliandri vykřikl na Jeana, který stále ještě nezapojil vysílačku:

„Spojení předej konzulovi. Já zůstanu na schodech.“

Za Saliandrim se rozběhli další tři piloti. Čtvrtý zůstal se Jeanem a pomáhal mu se spojením.

Řev davu se blížil a byl už tak silný, že nebylo slyšet vlastního slova.

Olsen znovu pohlédl do okna, těsně kolem ucha mu proletěla kulka, to střílel někdo ze zadních řad. Kámen, který hodil zrzavý zloděj v šedivé košili ověšený dýkami, zasáhl Olsena do spánku. Konzul se v bolesti chytil za hlavu a sesouval se k zemi. Nikdo si toho však nevšiml.

Ve všeobecném hluku a zmatku se každý musel starat o sebe. Saliandri na schodišti sebral padlému vojákovu pušku a střílel spolu se zbylými vojáky, na rozdíl od ostatních však střílel po nohách. Vojáci nemysleli na to, kam střílejí, byli k smrti vyděšení, bylo jim totiž jasné, že kdyby se vzdali, byl by to jejich konec.

Hluk se stupňoval, vzhůru stoupal stále nový prach. Útočníci si dodávali odvahy tvrdými nadávkami a kletbami, avšak postup se viditelně zpomalil, zvlášť když se vojáci trochu vzpamatovali a jejich střelba byla poněkud přesnější. Navíc na úzkém schodišti ztratila výhoda v počtu útočníků svou účinnost.

VaraJu z pahorku viděl, jak se prstenec lidí tísnící budovu s dispečery stahuje. Teď splynul s věží a začal vplouvat dovnitř. Uklidnil se. Všechno probíhalo podle plánu. Nejdůležitější teď je nejen přerušit spojení, ale současně všechny obalamutit, že přepadení bylo dílem zločineckých klanů z města. Ať ho pak klidně podezírají, že za tím útokem stál on, stát je dostatečně složitý a rozporný mechanismus, který k tomu, aby byl uveden do chodu, vyžaduje pádnější obvinění než jen pouhé podezření ze spojení se zločinci.

VaraJu čekal na výbuch. Nebyl však netrpělivý. Kdyby to totiž nevyšlo s výbuchem, všichni tuláci měli za úkol rozbít celou aparaturu na kousíčky. Nedal příkaz k tomu, aby zabili piloty ze Země. Nedal však ani rozkaz, aby je šetřili. Bylo mu to lhostejné.

„Mám spojení!“ vykřikl Jean a ohlédl se. Chtěl, aby Olsen co nejrychleji promluvil s Vaciem.

Vtom si Jean všiml, že kulatoučký Olsen, jemuž v noci shořel dům, leží zkroucený na zemi, tiskne si ruce ke spánkům a skrze prsty mu proudí krev.

„Udržuj spojení!“ křikl Jean na svého pomocníka a vrhl se ke konzulovi.

Pokoušel se odtrhnout mu prsty od hlavy, ale konzul se bránil.

„Žijete? Tak řekněte něco, žijete?“

„Řekni jim...“ Olsen měl dojem, že strašně křičí, ve skutečnosti však mluvil, že ho sotva bylo slyšet. „Řekni jim – planeta Ar-A. Příboj je na Ar-A. Budou vědět, o co jde...“

Jean pochopil, co od něho konzul chce. Vrhł se zpátky k vysílači.

„Mám Vacius!“ vykřikl Jeanův kolega.

Jean se chopil mikrofону.

„Vacie, slyšíte mě? Potvrďte spojení!“

Pak zaslechl hluk těsně u vchodu, zahlédl hlavy ustupujících pilotů na schodišti. Neměl čas čekat, až mu potvrdí spojení. Rozkřičel se do mikrofónu, jako kdyby na intenzitě hlasu závisel, jestli ho uslyší a porozumějí mu:

„Příboj je na planetě Ar-A. Příboj je na planetě Ar-A!“

Tu větu opakoval tak dlouho, dokud ho nezasáhla šipka z foukačky.

Kapitán Vacia dostal do radisty krátký radiogram z Pe-U. Přečetl si ho a zeptal se:

„Při téhle větě se spojení přerušilo?“

„Nic víc ani neodeslali.“

„Děkuju. Tak letíme správně. Svolejte mi inženýry, potřebuju zvýšit rychlost.“

Nebylo to však možné, koráb letěl maximální rychlosti. S větší rychlostí pokyny Kosmoflotu nepočítaly.

Za hodinu však přece jenom rychlost korábu vzrostla o tisíc kilometrů za sekundu.

„Máme málo času,“ prohlásil DrokU. „Vozidlo se zbraněmi se vrátilo. Mohu pro vás udělat jedinou věc, i když mě to podle všeho bude stát hlavu – pomůžu vám při útěku z korábu.“

„Proč?“ zeptal se Andrej k veliké zlosti lékaře a usmíval se přitom stejně přátelsky jako DrokU.

Lékař se nakonec raději vzdálil, aby se neprozradil, šel do interního oddělení, kde kontroloval přístroje anabiózní lázně, ve které ležel Vitas Jakubauskas.

„To je nesmírně jednoduché. Jsem si totiž jist, že vás Prug všechny zabije. Ještě před startem korábu.“

„Jak jste na to přišel?“

„Znám ho ze všech nejlépe,“ DrokU zůstal naprosto vážný. „Má na svědomí spoustu životů, a jestliže ho nezastavíme, tragédie může dosáhnout nepředstavitelných rozměrů.“

„Jak ho chcete zastavit? Tím, že odejdeme z korábu?“

„Není v mých ani vašich silách mu v tom zabránit. Nic nedokážeme proti dvěma desítkám jemu oddaných lovců. Nemáme žádnou naději. Na Pe-U Pruga očekávají. Blíží se tam koráb Vacius. Policie i armáda jsou v pohotovosti. Vacius bude zneškodněn dřív, než se dostane k planetě.“

„Kde jste vzal tyhle informace?“

„Vyslechl jsem rozhovor korábu s Pe-U.“

To nebyla pravda a DrokU zkoumavě pohlédl na Andreje, aby zjistil, jestli téhle lži uvěří. Andrej dělal, že tato slova vůbec neslyšel. Prug se jenom sotva bude chtít zbavit cenných rukojmích. Avšak DrokU nechce, aby na korábu zůstali svědci, přitom je nesmí zabít.

Tím, že zajatce dostane z korábu, se pojistí pro případ, že by pirátům záměry nevyšly. On je přece jenom zachraňoval. Nikoho nezabil.

„Nesmysl,“ řekl lékař za přepážkou. „Bruce ať si klidně odejde. Já jsem člen posádky. Mám tady nemocného.“

Lékař ukázal hlavou na dveře.

„Až vás zabijí,“ řekl DrokU, „nemocnému to bude stejně jedno. Jeho taky jen sotva nechají naživu.“

„Nemám, co bych k tomu dodal,“ odsekl lékař a rychle se vrátil do své nemocnice.

DrokU rozhodil rukama.

„Udělal jsem všechno, co jsem mohl,“ řekl s upřímným smutkem v hlase. „Vy tu taky zůstanete?“

„Každý má svou představu o smyslu pro povinnost,“ odpověděl Andrej. „Půjdu do své kajuty.“

Vyšli společně.

DrokU byl tak zaneprázdněn vlastními úvahami, že se dokonce ani neohlédl, aby zkontroloval, kam Andrej jde.

U dveří své kajuty se Andrej zastavil. Chvilí počkal, až DrokU zajde kousek dál, pak se vydal za ním. Dal se unést neodpustitelnou, ale nepřekonatelnou zvědavostí. Chtěl vidět Prugovu kořist ze skladišť na Ar-A.

VaraJu uviděl mračna prachu první – ke kosmodromu se blížila válečná vozidla.

Vrhl tím směrem jenom jediný pohled. Většina jeho najatých vojáků už zmizela v dispečerské věži, to tedy znamená, že tam boj končí. Válečná vozidla to už nemohou stihnout. V každém případě vandráci stačí splnit ten nejdůležitější úkol – rozmlátit na kousky tu zatracenou opravenou stanici.

Nic víc tu už nemá co dělat. Čím dál bude od kosmodromu, až ho obsadí vojáci, tím bude klidnější. Tím spíš, že v této chvíli vlastně je na návštěvě u vysoce postaveného obchodníka, člověka naprosto mimo podezření. Dvojník VaraJu, který ho tam po dobu jeho nepřítomnosti nahrazuje, byl vybrán dostatečně pečlivě, aby zmátl náhodné svědky.

VaraJu přikázal řidiči, aby jel k městu.

Auto se však ještě nestačilo rozjet, když se VaraJu ohlédl a strnul. Něco takového nečekal. K budově dispečerů prudce klesaly tři vrtulníky. Byly to bojové stroje. Především nečekal, že je sem stačí přepravit z vojenské základny vzdálené tři sta kilometrů od hlavního města. A jestliže Jeho Veličenstvo přikázalo, aby vrtulníky odstartovaly už ráno, znamená to, že je to napadlo nebo že dokonce vědělo o chystaném přepadení dispečerského střediska.

Auto sjíždělo z pahorku, který zakrýval výhled na kosmodrom, a VaraJu nemohl vidět, jak výsadkáři seskakují na střechu budovy a uzavírají všechny východy.

VaraJu přikázal, aby jeli k jeho úkrytu. Za takových okolností bylo alibi s návštěvou u obchodníka více než naivní.

Výsadkáři stačili proniknout do střediska ve chvíli, kdy se dav vandráků vypořádával s odporem posledních obránců a kdy se jich většina vrhla na stanici. Snad právě tohle zachránilo piloty a vojáky nebo přinejmenším oddálilo jejich smrt natolik, že se výsadkáři mohli dostat do místnosti a soustředit na sebe pozornost vandráků a agentů VaraJu.

Olsen, který se choulil v koutku a pokoušel se setřít si z očí krev, tohle všechno považoval za pokračování svého blouznění. Výsadkáři měli na sobě jasně oranžové vesty, krátké modré sukně a vysoké bílé boty. Přes vesty měli zlaté krunýře, špičaté přilby s malým hledím chránily jen čelo a oči. Když se tito vojáci ze všech stran hrnuli dovnitř, Olsen zapomněl, jaké nebezpečí mu hrozí, a zvolal:

„Sláva klanu RaseňJu přicházejícímu na pomoc těm, kdo jsou v nouzi!“

Byl to přesný citát z prastaré pověsti ‘RaseňJu a hrabiví démoni’.

Pojem ‘padnout do zajetí’ nebyl na planetě Pe-U dosud vžit. To příliš dobře věděli vandráci, kterých bylo mnohem více než výsadkářů. Zoufale se rvali, třebaže jim bylo jasné, že tohle je jejich konec. Mnohem vypočítavější byli agenti VaraJu, kteří se v tom zmatku pokoušeli ukrýt, většinou se jim to však nemohlo podařit, protože jakmile vyběhli z budovy, dostávali se do palby bojových vozů.

Stanice byla znovu zničena. Jean byl zabit.

Dva piloti byli zraněni, z toho Saliandri těžce.

Olsenova rána byla lehká. Jelena místním lékařům příliš nedůvěřovala a ošetřila si ho sama.

Andrej se zastavil v bráně nákladového oddělení, kde vykládali velké pásové vozidlo. Skoro se neskryval, tamti teď měli jiné starosti. Byla to chvíle naplnění jejich snu. Nejen, že byly objeveny zbraně gigantů, ale dokonce jim teď patřily.

Prug se sem dostavil krátce před Andrejem.

Přistoupil až k samotnému vozidlu s rozevřeným nákladovým prostorem.

Vojáci odtud vytáhli první bombu. Krátký černý válec z černého kovu ležící na nízkém vozíku. Všechno se to dělo nesmírně opatrně. Andrej se při tom v duchu usmál, když si všiml, jak se Prugovi bojovníci rozdělili na ty, kdo se zúčastnili výpravy, a na ty, kteří tu teď nezúčastněně postávali. Ti, kdo zůstali na korábu a nezúčastnili se cesty ke skladu, ztratili rázem na svém významu. Dokonce jim ani nedovolili pomáhat při vykládání, jako kdyby nové tajuplné vědomosti patřili jen těm, kdo se výpravy zúčastnili. Dokonce i VoseňJu, který dosud v Prugově přítomnosti neměl nikdy dost odvahy, tentokrát hlasitěji než obvykle řídil práce, popoháněl vojáky a připomínal obchodníka, který sem dorazil ze vzdálených krajů.

Ani Andrej se nemohl od té podívané odtrhnout a sledoval, jak na podlahu před vozidlo vykládají trofeje.

Přivezli dvě bomby.

Tři kulometry nebo něco, co kulometry připomínalo.

Velkou rouru, snad to byl minomet.

Několik bedniček s náboji.

Pistole, pušky.

Dvě skříňky s granáty, nebylo však jasné, jak se s nimi zachází.

Pak ještě spoustu dalších věcí zcela jasně vojenského původu, avšak nepochopitelného určení.

Vítězové stáli v širokém půlkruhu, zbožně prohlíželi poklady, které jim měly přinést moc nad planetou. Horalé rázem vypadali jako stádo opic, které vykradlo knihovnu.

Andrej se nepozorovaně vzdálil. A zatímco se připravovali k odletu, poškodil zámek své kajuty. Věřil, že ve zmatku před startem si na něho nikdo nevzpomene. Nechtěl však riskovat.

Pouhých půl kilometru od podzemí se pásové vozidlo archeologů propadlo do starého kolektoru. Nebylo to příliš hluboko a kromě Fotije van Kuna se nikdo dokonce ani neuhodil, ale vozidlo se tam zaklínilo, takže ztratili přes hodinu, než je uvolnili.

Proto když se archeologové blížili ke korábu, začal před nimi na jednou pomalu vyrůstat jako houba prodírající se ze země.

Ten pohyb se zrychloval.

Koráb odlétal.

„Co teď?“ zeptal se Fotij van Kun. „Chtěli jsme je zadržet.“

Situaci zvážil soudný Lvin.

„Nejdřív budeme muset dát do pořádku naši stanici. To nebude nic jednoduchého.“

„A pak,“ dodal Timofej, „budeme pracovat jako před tím a čekat na další zprávy.“

Stáli a dívali se na nebe. Koráb to byl nádherný, bylo to dílo lidského umění a nadání.

Odlétal však proto, aby zabíjel.

Někde v dálce zavyli vlci. Vydali se na večerní lov.

Kapitán Vacia rozhodl takto:

Vydal rozkaz k přípravě vojenské nemocnice a odeslal k palubnímu lékaři dva pomocníky.

Dále vydal rozkaz, aby v kuchyni připravili dvanáct dietních obědů, protože odhadoval, že právě tolik lidí tvoří posádku Příboje.

Byl natolik prozíravý, že přikázal, aby byly uvolněny dvě velké kajuty a na nich aby byly zvnějšku připevněny závory, to pro izolaci banditů, kteří se zmocnili korábu.

Shromáždil své pomocníky, aby si upřesnili činnost pro případ, že bandité budou klást odpor.

Piloti civilních kosmických korábů byl národ toulavý a jejich práce nejen že znamenala neustálé a dlouhodobé odloučení od domova, ale byla spojena s neustálým nebezpečím, které žádný z cestujících nebo jiných nezasevěných lidí nevidí. Každý pilot, který startuje do vesmíru, dobře ví, že jeho koráb je pouhým zrníčkem písku v oceánu.

Právě takové odloučení od ostatních lidí, jde o odloučení čistě fyzické, dává zrod velkým přátelstvím mezi piloty. Jen sotva se ve vesmíru najde kategorie lidí tak pozorně sledujících ostatní členy své uzavřené společnosti. V Kosmoflotu není taková obrovská spousta linkových korábů, přesto jich však je přes stovku. Spousta kosmonautů se zná, mají svá oblíbená místa, kde se setkávají, svůj folklór a dokonce i vlastní klepy. Proniknutí do tohoto světa je pro každého nováčka velice těžké, musí mu předcházet nejedna cesta ke hvězdám.

Zato však když se kdokoli z pilotů civilního letectva dostal do nesnází, pak mu spěchali na pomoc všichni jeho přátelé, kteří to v té chvíli mohli udělat. Zdaleka ne vždycky je něco takového možné, katastrofy jsou ve vesmíru nejčastěji otázkou okamžiku a naživu nezůstává nikdo. Jsou však i výjimky.

Vždyť když k takovému neštěstí došlo před čtyřmi lety v případě Andreje Bruce, zůstal naživu jen proto, že koráb Východ pod velením Vitase Jakubauskase zachytil volání o pomoc a mohl na místo neštěstí dorazit přesně za dvě hodiny podle propočtů počítače a dvacet minut před tím, kdy by už bylo pozdě.

Není se proto co divit, že ve chvílích, kdy se Vacius blížil k místu setkání s Příbojem, spojová kabina se doslova otřásala otázkami, radami a návrhy, jak pomoci. tím spíš, že na Příboji byli hned dva známí kapitáni – Bruce a Jakubauskas.

DrokU seděl v křesle pro pilota.

VoseňJu seděl v křesle sousedním.

Oba mlčeli. Pak se VoseňJu zeptal:

„Můžu se vás na něco zeptat?“

„Ano.“

„Jestli tam přiletíme a všechno bude v pořádku, jak svrhneme bombu?“

„Jednoduše otevřeme dvířka nákladového prostoru a shodíme ji,“ odpověděl DrokU pohotově.

„A co když nevybuchne?“

„Důležité je, aby všichni věděli, že ji máme.“

„Ale co když nevybuchne?“

„Tak shodíme i tu druhou,“ řekl DrokU.

A znovu oba svorně mlčeli.

Bolest se dostavila znovu, bolest doprovázející představu, jak PetriA leží na pohovce a jak se jí splývající vlasy rozlévají po podlaze. Viděl to před sebou tak jasně, že bolestí a studem před PetriA až zamhouřil oči, protože na ni nemohl zapomenout.

Na korábu byl její vrah. Není nejdůležitější, kdo ji zabil. Pro ně je vražda pouze drobnou epizodou, na kterou si druhý den ani nevzpomenou, pokud nebudou mít strach z krevní msty. Přišli o život i další lidé, kteří se ničím neprovinili a jen shodou okolností se jim dostali do cesty.

Moc, to je zabíjení lidí v zájmu toho, aby člověk mohl získat beztrestnou možnost zabíjet dál. Moc pro moc. Protože nikdo z nich nesní víc než tři obědy a neoblékne víc než tři obleky najednou. Prug je pouhopouhá hračka v rukou klidného, usměvavého DrokU.

Náhle zazněl bzučák. Zapojila se obrazovka pro vnitřní spojení, na ní vyrostla tvář DrokU.

„Jestli vás to zajímá,“ řekl, „tak na hranici viditelnosti se objevil koráb Kosmoflotu. Somovův katalog říká, že se jmenuje Vacius.“

„Takže tím to všechno končí?“

„Sed'te, čekejte... Budu vás informovat.“

Prug se na můstku objevil po třech minutách.

Nevypadal dobře, zřejmě se ještě nestačil vzpamatovat z přetížení.

Dlouho sledoval obrazovku. Pak se zeptal:

„Co to je za koráb? Hlídkový křižník?“

„Ne,“ odpověděl DrokU. „Je to koráb Kosmoflotu, jmenuje se Vacius, civilní linkový koráb. Je pomalejší než my.“

„Můžeme mu uletět?“

„Ano, když teď změníme kurs, budeme na Pe-U dříve než oni. Počítač už hledá nový směr.“

Počítač se ozval a předal údaje o novém kursu.

„Nemají zbraně,“ řekl Prug. „Strkají hlavu rovnou do oprátky.“

„Ano,“ odsouhlasil DrokU. „Netuší, s kým mají tu čest.“

„Zpomalíme,“ řekl DrokU. „A začneme vysílat volání o pomoc. ještě že jsme na něco takového připraveni.“

„V chodbách jsme silnější. A nezapomeň, že Prug Brendijský ještě nikdy před nikým neutíkal... VoseňJu, ty tu zůstaneš a budeš stále vysílat volání o pomoc. Dávej dobrý pozor, až se k nám budou blížit. Jakmile z paluby vypustí svůj malý koráb, oznam mi to. Budu se chystat na setkání. DrokU půjde se mnou. Až bude všechno připraveno, vrátím se sem.“

Prug teď vypadal velkolepě. Rozhazoval rukama a zlatý pruh na plášti se ve světlech na můstku oslnivě leskl. Tváře mu zčervenaly. Omládl. Byl to viking, zákeřný, ale odvážný viking, který se chystal do boje.

Prug postrčil DrokU kupředu a ten vešel do chodby jako první.

„Jo,“ rozpomněl se najednou Prug. „Kde je DrejJu?“

„V kajutě,“ řekl DrokU. „Kontroloval jsem ho.“

„Pošli pro něj vojáka, ať ho ke mně přivede, ještě než bude koráb příliš blízko. Kdyby na palubě Vacia váhali, donutím DrejJu, aby je sem zavolal na pomoc.“

Andrej se zastavil u nenápadných dveří do místnosti s uloženými skafandry.

Uvnitř stál chvíli bez pohnutí, prohlížel skafandr po skafandru a pokoušel si namluvit, že to jsou obyčejné ochranné obleky, ty nejobyčejnější skafandry a nic víc, prostě že na nich není nic hrozného, proč by se jich nechtěl už nikdy v životě dotknout.

Tam venku snižuje rychlost Vacius a jeho kapitán už vydal příkaz, aby vypustili planetární člun.

A piloti, mezi nimiž může být někdo z jeho známých se už chystají k přestupu na Příboj. Nejspíš jsou opatrní, nikdo z nich se však ještě v životě nesetkal s primitivními lovci z Brendijského klanu, nesetkal se s princem Brendijským, který váží sto dvacet kilogramů a jeho jednání odpovídá chování divokého zvířete.

Andrej si vybral skafandr své velikosti a automaticky zkontroloval, jestli v něm je všechno na svém místě. Snažil se přemluvit sám sebe, že si skafandr obléká jen tak pro jistotu, jenom na chvilku a že si ho pak hned svlékne.

Skafandr se jako vždycky poslušně rozevřel a nechal Andreje do sebe vstoupit.

Tak, teď je jako housenka ve svém zámotku. Teď může dokonce udělat první krok.

Andrej věděl, že si vůbec neměl dovolit udělat ten první krok, protože po prvním kroku následují další, které přijdou už samy od sebe. A pak už se nedá nic dělat.

Měl pocit, že zaslechl nějaké klepání, třeba si někdo všiml, že vešel do místnosti se skafandry.

Neměl čas na dlouhé uvažování.

Koneckonců do volného prostoru vystupovaly stovky kosmonautů...

Andrej uzavřel hledí na přilbě, zkontroloval přívod vzduchu.

Rychle pak vylezl po žebříku na stěně. Odklopil kryt. Ocítl se v úzkém prostoru mezi dvěma stěnami korábu. Sem se podle předpisů nesmí bez skafandru, kontrolní přístroje by jinak okamžitě vyhlásily poplach, tady totiž snadno může docházet k úniku vzduchu.

Dokud byl Andrej právě tady, dokud procházel shrbený mezi dvěma stěnami korábu, stále si ještě mohl namlouvat, že se nechystá vystoupit do volného prostoru.

To trvalo ovšem jen tak dlouho, dokud nedošel k vnějšímu výstupnímu otvoru.

Výstupní otvor byl umístěn v malé výstupní komoře. Takového zařízení se smělo použít jenom ve výjimečných případech – pokud to vyžadovaly opravy na povrchu korábu.

Andrej se protáhl dovnitř. Znal to tu příliš dobře. Po nocích se mu o ní zdálo už čtyři roky.

Zaklapl za sebou vnitřní dvířka a stanul bez pohnutí. S naprostou jistotou věděl, že v sobě nemůže najít dost síly, aby otevřel vnější dvířka.

Před čtyřmi roky a čtyřmi měsíci, kdy byl Andrej Bruce jedním z nejmladších a přitom nejznámějších kapitánů Kosmoflotu, křižoval s Orionem prostor v oblasti planety s podivným názvem Kastrol. Někdo jí tak začal říkat a už jí to zůstalo. Na Kastrolu byla spousta sopek, které plivaly, chrlyly, prskaly... Na orbitální stanici pracovali vulkanologové a sestupovali odtud na planetu za vědeckými účely.

Oběžná dráha byla propočítána dobře, nic se nemohlo stát, přesto se však stalo. Erupce plynů na planetě pronikla až ke stanici, protože

dosáhla trojnásobně vyšší hodnoty, než se vůbec počítalo, poškodila motory stanice, několik lidí, kteří byli na planetě, zahynulo, stručně řečeno došlo k neštěstí.

Orion změnil kurs, aby ze stanice odvezl vulkanology. Byla to nesmírně složitá operace, ale celá evakuace byla úspěšná. Fakt je, že při ní byla silně poškozena vnější anténa.

Během letu bylo nutno opravit vnější kryt korábu a jeho antény. Nemusela to být kapitánova starost, ten takové práce přirozeně dělat nemusí, ale lidí bylo na palubě málo, všichni měli spoustu práce s vulkanology, mezi nimiž byli ranění a popálení. Takže nakonec na tom nebylo nic divného, že se touto prací zabýval i kapitán.

Pracoval společně s mechanikem Brakem. Byli venku asi hodinu, pak mechanik začal vysílat volání o pomoc. Dovnitř signály pronikaly špatně, takže je hned nezaslechli. Brak oznámil, že pojistné kapitánovo lano z neznámého důvodu prasklo a že ho to vymrštilo do volného prostoru.

Kdyby byl Brak pozornější, nic takového se nemuselo stát – člověk by se stal družicí korábu a daleko by neodletěl. Samozřejmě že by mu to způsobilo pořádný šok, ale pak by ho dopravili zpátky.

Tentokrát však se stalo to, že když lano prasklo, byl Andrej prudce vymrštěn od korábu a dostal vlastní rychlost. Brak ho ztratil z dohledu a dokonce si ani nepamatoval směr jeho letu.

Koráb snížil rychlost a začal manévrovat ve snaze kapitána najít. Lidské tělo je však ve vesmíru tak titěrné, že je dokonce po několika tisících kilometrech neregistrují ani ty nejcitlivější přístroje.

Andrej se propadl do nekonečna.

Tohle trvalo třiašedesát hodin. Několikrát zemřel, proletěl nepředstavitelnou spoustu kilometrů a světů.

Po těch třiašedesát hodin ho hledalo šest korábů Kosmoflotu a hlídkový křižník, naštěstí k té události došlo na poměrně živé trase. A našel ho Vitas Jakubauskas.

Byla to šťastná shoda okolností a výsledek dokonalé spolupráce s počítači.

Andreje dopravili na palubu v bezvědomí, k sobě přišel až na základně po mnoha dnech a pořád nechtěl věřit, že je naživu. Protože tam v tom prázdnu umíral nesmírně pomalu.

Když se uzdravil, lékařům bylo jasno: trauma bylo tak silné, že Andrej už nikdy nemůže vystoupit do volného prostoru. Na Zemi dělal dokonce všechno, aby nemusel vycházet ven v noci, když svítily hvězdy.

Psychicky narušený člověk nemá právo velet korábu a odpovídat za životy jiných lidí.

Nabídl mu práci, při níž nemusel létat.

Raději však odletěl z Galaktického centra, nechtěl se setkávat s bývalými kolegy, protože si sám kladl vinu za tento syndrom a považoval to za něco, za co se musí stydět.

Proto když si oblékal skafandr, ve chvíli, kdy to musel udělat, zůstal stát bez pohnutí v přestupní komoře a celou svou bytostí cítil, že se nedokáže přinutit, aby vystoupil ven.

Počítal do padesáti a pak znovu.

Pak přemýšlel o tom, že když odtud vystoupí do volného prostoru, kde jsou jen hvězdy a nic víc, musí zemřít strachem. Ponižujícím odporným strachem, který nezná žádný člověk v celé Galaxii, protože nikdo z nich neumíral jako kdysi on.

Jestli se ale nepřemůžu, zahynou kvůli mně další lidé. A to je ještě horší než vlastní smrt.

Proto nemám jiné řešení.

Zdřevěnělou rukou otevřel kryt, jako kdyby stiskl spoušť pistole přiložené ke spánku.

Pevně se chytil držadla na stěně korábu a po pás se vysunul ven. Nedíval se nahoru, pohlédl na šikmý hřbet korábu připomínajícího velrybu.

Čekala ho dlouhá cesta.

Držadla ho měla dovést k vnější anténě, která sledovala přístup ke korábu a prostor kolem vstupního otvoru, posléze se musel dostat až ke druhému vstupnímu otvoru, kde se nebylo čeho přidržovat.

Andrej jednal zcela automaticky, každý pohyb měl hluboko uložen v mozku. Připevnil pojistný konec dostatečně dlouhého lana, a lezl za pomoci držadel dál. Dokud se nezachytil druhého, první nepustil. Kovovou stěnu korábu měl těsně u očí.

Nikdo ho neviděl, protože Prug, který chystal past, se dosud nevrátil na můstek, DrokU byl s ním a VoseňJu příslušnou obrazovku nezapojil. sledoval jen obrazovku hlavní, na níž pomalu vyrůstal Va-

cius. Ještě než se vrátil Prug, viděl, jak se na boku korábu otevřel otvor a z něho jak pomalu vyklouzl planetární člun. Ke korábu to bylo přes třicet kilometrů, ovšem na obrazovce se všechno odehrávalo jako na dlani.

Proto se Andrejovi podařilo nepozorovaně dostat k anténě, k nepatrnému výstupku a povrchu korábu přikrytého průhledným keramickým krytem. Ten odšrouboval a kladívkem připevněným ke skafandru jedinou ranou rozbil přijímací zařízení.

Právě v té chvíli se vrátil na můstek DrokU, vynadal připitoměle koukajícimu, ohromenému VoseňJu a zapojil anténu pro bližší záběr.

Na obrazovce na okamžik zablikaly hvězdy, ale i tato obrazovka vzápětí zhasla.

„Tak to nám ještě scházelo!“ zavrčel DrokU.

Mačkal klávesy ve snaze zjistit, co se stalo, až zapojil počítač, který mu oznámil, že je poškozena anténa.

V té chvíli se Andrej už blížil ke vstupnímu otvoru, kde žádná držadla nebyla a bylo mu jasné, že ho to může každým okamžikem odmrstit od korábu, zvláště kdyby ti uvnitř se rozhodli provést nějaký manévr. V půlce cesty se zastavil, srdce měl až v hrdle. Uvědomil si, že je prvním zbabělcem ve vesmíru.

Za trest se přinutil k tomu, že zvedl hlavu.

Ke svému údivu zjistil, že nedaleko vznešeně pluje koráb Kosmoflotu Vacius s velkolepě zářícími body světlometů, které posádka rozsvítila, aby mohla dobře sledovat Příboje.

V jejich světle se k jednomu výstupnímu otvoru pomalu blížil planetární člun.

Byl už jen pár desítek metrů od Příboje a Andrej si k němu pospíšil, aby stačil piloty varovat před nebezpečím.

Prudký pohyb ho odlepil od korábu a vymrštil vzhůru.

V tu chvíli všechno začalo znovu... znovu se opakovala ta smrt trvající celých těch třiašedesát hodin.

V tom okamžiku si ho všimli z korábu a kapitán Vacia ještě netušil, co může ten člověk ve volném prostoru znamenat. Přikázal dvěma pilotům, aby s ním navázali kontakt.

Andrejem to trhlo.

Konečně se vzpamatoval.

Pak si uvědomil, že ho zastavilo pojistné lano.

Otevřený vstupní otvor planetárního člunu byl na dosah ruky. Odtud vylétali lidé v těžkých skafandrech s reaktivními motory. Dva se rozletěli k Andrejovi.

Jeden z nich, navigátor Vacia, Andreje okamžitě poznal.

Nejdřív na tom neviděl nic zvláštního, protože v tom shonu zapomněl, proč Andrej nesměl létat jako kapitán.

Andrej ho také poznal. Zapojil mikrofon a řekl:

„Počkejte s tím přechodem. Je tam léčka.“

Mluvil naprosto klidně, jako kdyby vítal hosty v takovém prostředí několikrát denně.

Kapitán Vacia, který sledoval člun, Andreje také poznal.

„Andrej Bruce? Co ty tu děláš?“

„Připravili tam na vás past,“ řekl Andrej.

Bezděčně se držel za rukáv navigátorova skafandru. Znovu ho přepadl strach. Nesměl se podívat na hvězdy, mohl sledovat jen bezpečný povrch korábu.

„Jakou past?“

„Nevidí nás, poškodil jsem anténu, ale čekají tam na vás za přestupní komorou, aby vás jednoho po druhém pobili, jak budete vycházet. Mají sekyrky a paprskomety.“

„A co ostatní? Kde jsou ostatní?“ zeptal se kapitán. „Jsou nějací ranění?“

„Jen tam ještě doktor Géza a Vitas Jakubauskas. Ten je zraněn. Těžce.“

„A další?“

„Někteří zůstali na Pe-U. Visconti zahynul.“

„Oni ho zabili?“ Andrej neznal hlasy z planetárního člunu, které mu položily tuto otázku. Všichni ten rozhovor slyšeli.

„Chtějí zabít i vás. Nemáte představu, co je to za bytosti. To je docela jiný svět.“

„Tak to nebudeme zbytečně ztrácet čas. Začínáme s výsadkem,“ řekl kapitán Vacia.

„Copak jste mi nerozuměl?“

„Andreji,“ řekl kapitán. „Můj výsadek má křemíkové skafandry s vysokou ochranou. My jsme taky přemýšleli. Skafandry si nikdo nesundá. Je ti to jasné? Zkusil jsi do takového skafandru střílet paprskometem? Nebo uhodit sekýrou?“

„Máte zbraně?“ zeptal se Andrej.

„S tím si starosti nedělej,“ řekl kapitán. „Měli jsme na palubě skupinu lovců. Byli to turisté. Zabavili jsme jim uspávací pistole. Přestup k nám na palubu, Andreji,“ řekl kapitán. „Pozveme se k nim na návštěvu.“

Andrej přestoupil na planetární člun.

Navigátor z Vacia, jeho starý známý, ho pevně chytil za ruku. Druhý kosmonaut odpojíl pojistné lano. Oba přidrželi Andreje, ten se vzápětí ocitl ve vstupním otvoru planetárního člunu. Teprve pak mu hlavou prolétlo všechno, co prožil v uplynulé hodině, a uvědomil si, že všichni věděli o jeho nemoci. Navigátor i kapitán, který přišel ke vstupnímu otvoru, aby mu pomohl.

Když vstupní otvor uzavřeli, Andrej se pozdravil s výsadkem z Vacia. Všichni tu seděli jeden jako druhý, připomínali sochy v těžkých skafandrech. Všechny přilby jedna jako druhá se k němu otočily.

Kapitán ukázal na prázdné křeslo vedle sebe.

Po pěti minutách se člun znovu pohnul, dotkl se korábu a dal znamení, že je na místě.

Otevřou? Nebo dostanou strach?

Dveře vstupního otvoru zajely do strany a magnetické lapače vtáhly planetární člun do Příboje.

Nebyla tu ani noha.

„Připravte se,“ řekl kapitán a sledoval přístroje. Do přestupní komory pronikal vzduch. Tlak se vyrovnal.

Hned vedle stál člun z Příboje.

„Kde jsou?“ zeptal se kapitán.

„Myslím, že čekají v chodbě za východem. Tam jim to připadá nejvhodnější, chtějí se s vámi setkat v úzkém prostoru.“

Výstupní otvor planetárního člunu se otevřel a kapitán vystoupil jako první.

„Tak vítejte hosty!“ řekl.

Bylo ticho.

Piloti z Vacia vyskakovali jeden po druhém na pružnou podlahu.

Kapitán vykročil první ke dveřím vedoucím do korábu.

Ty se otevřely.

Vstoupil a držel v ruce zbraň s uspávacími střelami.

V tom okamžiku do skafandru narazilo pět nebo šest otrávených šipek. Lámalý se a na povrchu po sobě zanechávaly tmavé skvrny po jedu. Zasvítil paprsek paprskometu.

Kapitán šel stále kupředu. Teď už vojáky viděl.

Když vystřelili šipky a vystříleli paprskometry, chytili sekyrky a vrhli se na kapitána. Prug utíkal ve shluku vojáků, mával svou největší sekyrkou na planetě, které se říkalo drtič.

Výsadkáři stačili vystřelit uspávací střely, první vojáci upadli, ostatní se však stačili dostat k výsadkářům, tloukli sekyrkami do přileb i umělé hmoty skafandrů.

Byl to nerovný boj, sekyrka skafandr poškodit nemůže.

Zmatek, hromada těl, ječení, křičení, rachot, to všechno naplnilo úzkou chodbu.

Piloti měli viditelně větší sportovní průpravu než vojáci, kteří spoléhali vždycky jen na svou zbraň. Navíc uspávací střely působily dokonale. Počet vojáků se stále tenčil a lidé ve skafandrech je pomalu vytlačovali do společenské kajuty.

Prug zuřivě mával sekyrkou, snad to bylo silou úderu nebo jeho vahou, že se mu podařilo povalit dva nebo tři kosmonauty, třebaže do hory jeho těla se zapíchly už tři uspávací jehly, přesto válčil dál a byl přesvědčen, že výsadkáři jeho útoku nemohou odolat.

Zhroutil se zcela znenadání. Upadl jak široký, tak dlouhý.

Ostatní vojáci se ještě pokoušeli stavět na odpor, v chodbě však teď už bylo mnohem víc prostoru, takže Andrej mohl proklouznout tím zmatkem a utíkat chodbou dál.

Jeden z vojáků, pomalovaný jako ostatní válečnými kresbami, utíkal před ním. Prugův pád mu zřejmě vzal všechnu chuť válčit dál.

Tu vojákovu postavu však Andrej znal.

Neutíkal za ním, pospíchal do zdravotnického oddělení.

Utíkající voják se ohlédl a Andrej poznal VoseňJu.

Ten Andreje poznal také.

Za nimi pomalu utíchal válečný hluk.

VoseňJu ztratil náhle všechny síly. Opřel se zády o stěnu a sledoval blížícího se Andreje. Tiskl se ke stěně vši silou, pozvedl sekyrku a v tu chvíli připomínal nejslabšího kluka ze třídy, ten kluk svíral v ruce kámen, když se k němu blížil největší silák.

Andrej přistoupil těsně k němu.

VoseňJu ho uhodil sekyrkou, která sjela po umělé hmotě skafandru.

„Chtěl jsem se tě zeptat VoseňJu,“ řekl Andrej, „proč jsi zabil PetriA.“

VoseňJu klouzal po stěně, jako kdyby s ní chtěl splynout, zmizet.

„Přisahám na nebe nad hlavou,“ promluvil, „přisahám na život mé matky, přísahám na nejstrašnější muka v temném království, že jsem PetriA nezabil. Málem jsem zabil jeho, když jsem viděl, že to udělal.“

„Kdo to byl?“

VoseňJu se svezl na podlahu a choulil se u Andrejových nohou.

„DrokU,“ zakňučel VoseňJu, „on to udělal. Přišli jsme tam pro oblek, potřebovali jsme informační seznam. Vešla tam a viděla nás. Slyšela, o čem mluvíme. Řekl jsem DrokU: přišla PetriA, pozdravte se, pracuje u nás. Měl jsem strach, že ji zabije... Zasmál se a řekl...“

Ve vzduchu se zablýskla dýka a zabodla se VoseňJu do krku. Ten jenom zachroptěl.

Za Andrejovými zády stál DrokU.

Přistoupil až těsně k němu a usmál se.

Usmál se tím svým dobráckým klukovským úsměvem.

„Tak jsme zvítězili,“ řekl. „A VoseňJu dostal, co mu patří.“

„Proč jsi ho zabíjel DrokU?“ zeptal se Andrej. „Z čeho máš strach?“

„Můj příteli z hvězd,“ řekl DrokU, „ty můžeš o krevní mstě jenom mluvit. Už je ale ve vaší podstatě, že vaše pocity – nenávisť, láska, pomsta, jsou všechny utlumeny vaší výchovou. Do konce života by ses trápil nenávisť k VoseňJu, ale zabít takhle vlastníma rukama živého člověka, to nedokážeš. Nedovedeš nikdy ten odvážný mužský čin, jako je krevní msta, do konce... Proto ti někdo musel pomoci.“

„Musím tě zadržet,“ řekl Andrej.

„Ty mě? Po tom všem, co jsem udělal?“

„Udělalš dokonce víc, než říkáš. Ty jsi ve skutečnosti byl tou hybnou silou schovávající se za Prugovými zády. Vím to a věděl jsem to i dřív. Věděl jsem to o tobě a o tvém ochránci VaraJu.“

DrokU se těm slovům vůbec nedivil.

„Je to logické,“ řekl „Musel jsi na to přijít. Nebo se prořekl VoseňJu. Nebo jsi poslouchal...“

Při těch slovech se DrokU pomalu posunoval podél stěny, aby se dostal mimo Andrejův dosah.

„Zab mě,“ řekl DrokU a také se Andrejovi díval do očí. „Ty si teď myslíš, že VoseňJu, ta měkotina, za nic nemůže...“ Jeho nenápadný pohyb podél stěny pokračoval. Zbýval už jen kousek a mohl se rozběhnout....

Kam asi chtěl utíkat? Tato chodba vede ke skladům. Odtud je možno dostat se k hangárům a k místnosti, kde uložili ty nesmyslné tisícileté bomby. Mohl by se schovat ve skladu s náboji a odtud vydírat ostatní, aby si mohl vykoupit život. Mohl by se pokusit dostat ven s planetárním člunem a odletět s ním v naději, že se dostane na nějaké skryté místo na Pe-U... Kdo jen může tušit, co má teď v hlavě?

„Dokonce i kdybych ji zabil já,“ pokračoval DrokU, „i kdybych to byl já. Kdo jsi, abys mě mohl soudit? Ty mě teď pustíš a poběžíš si ke svým... a na nich necháš, aby vyřešili ten můj problém. A víš ty vůbec návštěvníku z hvězd, že naše hra ještě neskončila? Příboj letí k Pe-U. Tam nás čeká VaraJu. Nikoli ty, ale on bude vládnout na planetě!“

DrokU se vrhl do chodby.

Byl o něco lehčí než Andrej, neměl skafandr a snad by i stačil utéct.

Andrej však byl na něco takového připraven.

Skočil hned za DrokU, chytil ho v letu za nohu a povalil na zem. Setrvačností a také snahou DrokU uniknout projeli na břiše ještě aspoň dva metry.

DrokU kladl zoufalý odpor, bylo to však marné, protože poškodit křemíkový skafandr nebylo v jeho silách, ať se sebevíc snažil.

Andrej zkroutil ruku DrokU za záda, donutil ho vstát, stál shrbený a Andrej dělал, že neslyší kletby, které DrokU posílal na jeho adresu. Rozkázal mu:

„Jdi!“

„Kam?“ DrokU se pokusil otočit hlavu a Andrej mu dal pohlavek těžkou rukavicí.

„Jdi!“ opakoval.

Hlas mu zkreslil mikrofon v přilbě a zazněl teď hluše.

DrokU vykročil před ním.

„Poslyš,“ řekl Andrejovi, „co chceš dělat?“

Andrej neodpověděl.

Ušli ještě kousek o chodbě.

Za ohybem se objevil kapitán Vacia. Hned za ním lékař.

„Andreji, jsem tak rád, že žijete!“ řekl lékař.

„Nemá právo se mnou takhle jednat! Zním zákony Galaxie. Život a svoboda každého člověka jsou nedotknutelné,“ dal se slyšet DrokU.

„Neposlouchejte ho,“ řekl lékař kapitánovi.

„Patřím k rozvojové civilizaci a žádám o uplatnění práva nevyměšování.“

„Já ho neposlouchám,“ ujistil ho kapitán. „Zajímalo by mě ale, co s ním chceš udělat.“

„Otevřu výstupní otvor,“ řekl Andrej, „a vyhodím ho do volného prostoru.“

„Určitě jednáš správně,“ řekl kapitán. „Musíš vědět nejlíp, co to je zač. Pošleš ho bez skafandru?“

„Jistě,“ řekl Andrej.

„Pak přijď do společenské kajuty,“ řekl kapitán. „Tak pojď doktore, ať se podíváš na raněné.“

„Počkejte!“ křičel DrokU a svíjel se v Andrejově sevření. „Prosím vás ve jménu lidskosti! To VaraJu mi přikázal, abych zabil PetriA. Aby podezření padlo na Pruga. Já jsem to ale odmítl!“

Hlas mu slábl, až zanikl docela.

Kapitán s lékařem se ani neohlédli a zmizeli za ohybem.

„Nejdřív se mnou půjdeš do spojové kabiny,“ řekl Andrej. „A popovídáš si s VaraJu.“

„Jistě,“ rychle odpověděl DrokU. „Okamžitě, nic nenamítám. Řeknu všechno, co mám říct.“

„Řekneš mu pravdu.“

Ve spojové kabině Andrej uvolnil ruku DrokU. Ten si ji začal druhou rukou třít.

Andrej mu stál v zádech.

Vytáhl mu z toulce na zádech otrávené šipky. Značky na nich byly seřiznuty.

„Spoj se se stanicí VaraJu,“ řekl. „A pamatuj, že má v ruce tvou vlastní šipku. Kdykoli tě s ní mohu škrábnout do krku.“

„Souhlasím se vším, rozumíš, se vším,“ blekotal DrokU. „Ani mě nenapadne...“

Zvolil kód krytu VaraJu.

Hlas VaraJu se ozval téměř okamžitě.

„Co se u vás děje?“ zeptal se. „Jsem v zoufalé situaci. Budete tu brzy? Zmocnili jste se druhého korábu?“

„Za mými zády,“ promluvil DrokU, „stojí DrejJu, hvězdný agent. Prikázal mi, abych se s tebou spojil, pane.“

Nastala dlouhá přestávka. Trvala skutečně velmi dlouho.

„Je mi to jasné,“ řekl konečně VaraJu. „Nikdy jsem ti nevěřil, DrokU. Věděl jsem, že při prvním nebezpečí přeběhneš na stranu, kde se budeš cítit bezpečněji.“

„Bojovali jsme,“ řekl DrokU. „Měli na sobě ale skafandry. DrejJu je předem upozornil.“

„Idioti!“ pronesl VaraJu unaveně. „To jste nedokázali uhlídat jediného člověka?“

„Vystoupil do volného vesmíru.“

„Lžeš,“ řekl VaraJu, „lžeš, jako vždycky, DrokU. V informačním oddělení Galaktického centra jsem si všechno ověřil. DrejJu nesmí velet korábům, protože je nemocný, nemůže vystoupit do volného vesmíru.“

„Ale on tam vystoupil,“ řekl DrokU.

„Nebudu s tebou ztrácet čas. Co je s Prugem?“

DrokU se otočil na Andreje.

„Pruga máme v rukách,“ řekl Andrej. „Dopravíme ho na Pe-U. Bude jistě vyprávět spoustu zajímavých věcí.“

„Bude,“ odpověděl VaraJu. „Chceš se mě na něco zeptat, hvězdný agente?“

„Kdo zabil PetriA?“ zeptal se Andrej.

„DrokU,“ zněla odpověď.

„Na tvůj rozkaz!“ vykřikl DrokU. „Já jsem ji zabít nechtěl!“

„Já jsem o tom dokonce ani nevěděl,“ odpověděl VaraJu. „Řekl mi o tom až později. Copak je to důležité?“

Andrej neodpověděl.

„Končím spojení,“ řekl VaraJu. „Můj úkryt je obklíčen. Myslel jsem, že se udržím do rána, teď vidím, že je to marné. Sejdeme se spolu, DrejJu, na polích hojnosti.“

Pole hojnosti znamenala onen svět.

Ve spojení to cvaklo. VaraJu je přerušil.

„Má pravdu,“ řekl DrokU. „Nech mě to udělat vlastníma rukama, jako VaraJu.“

Andrej si uvědomil, jak strašně je unavený.

Odvedl DrokU ze spojové kabiny a otevřel mu dveře do prázdné kajuty jednoho z radistů.

DrokU tam pokorně vstoupil.

Andrej hodil na stolek otrávenou šipku. Bez označení.

Jednal naprosto špatně. Určitě nebyl psychicky zcela v pořádku. Člověk galaktického věku nikdy nezabaví života člověka jiného, ať jde o člověka sebehoršího.

Andrej dveře zamkl a odešel dolů do společenské místnosti.

Na pohovce ležela hora masa jménem Prug. Spokojeně vyspával, oddechoval ve spánku, kam ho poslaly střely uspávací pistole.

Lékař mu rozepnul bundu.

Pak si lékař najednou vzpomněl, kde a za jakých okolností viděl naposledy Andreje.

„A kde je ten DrokU? Doufám, žeš tu svou hrozbu nesplnil?“

„Moc do toho nescházelo,“ řekl Andrej.

Na kosmodromu na Pe-U je vítala posádka Příboje, Olsen, Jeho Veličenstvo a spousta dalších vysokých činitelů.

Olsen jako první oznámil, že VaraJu spáchal v úkrytu sebevraždu.

Vojenské válečné vozy přijely těsně k Příboji.

Prug Brendijský první sestoupil k autu a vojáci mu pomohli nastoupit. Byl nesmírně zesláblý. Jako kdyby z něho někdo vypustil všechn vzduch.

Posléze do sanitního vozu přenesli Vitase Jakubauskase, kde je očekávali lékaři. Bylo tam zařízení dopravené z Galaktického centra.

Společně s vojáky vyvedli ven i DrokU.

Když po přistání otevřeli radistovu kajutu, spal. Šipka byla rozlámaná na malinké kousky.

Andrej jel společně s Olsenem do pohostinského domu. Neměl chuť spát ve svém domě. Všechno mu tam připomínalo PetriA.

V noci chtěl vyzkoušet sám sebe.

Prvně po mnoha letech vyšel sám ven a pohlédl na hvězdnou oblohu. Byla nekonečná, volala ho, ale neodstrašovala. Andrej už teď věděl, že se do vesmíru vrátí.

Ráno mu Nils Olsen oznámil, že DrokU byl zabit ve vězení. Vraha zadrželi. Byl z klanu Kam PetriU, bratranec PetriA.

Andrej ho nikdy v životě neviděl.

Z ruského originálu Agent KF, vydaného v časopise Chimija i žizň, 1984 (8-12), přeložil Josef Týč. Obálku s použitím kreseb Jiřího Petráčka navrhl a graficky upravil Jaroslav Faigl. V roce 1989 vydalo Lidové nakladatelství, vydavatelství a nakladatelství ÚV SČSP, Václavské nám. 36, Praha 1, jako svou 1360 publikaci.

Odpovědná redaktorka Jana Johnová.

Výtvarný redaktor Milan Erazim.

Technická redaktorka Eva Hájková. Vytiskl MÍR, n.p., závod 1, Václavské nám. 15, Praha 1

AA 10,35, VA 11. 160 stran. Náklad 60 000 výtisků.

13-34. 1. vydání. Rozšiřuje PNS.